C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Beletria\Horackova Vladka\Poznamenana.PDB

PDB Name: Poznamenaná
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.6.2002
Modification Date: 21.6.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poznamenaná

Vlaďka Horáčková

Publikováno s laskavým souhlasem autorky.

Dílo dohodil birdman a Míra Palounek, za což jim nesmírně děkuji

Jen další ráno. Jako ta ostatní. V tyhle chvíle bývá většina lidí ztuhlá a nevrlá. Myšlenky,uvědomění reality i zkreslené snové výjevy,se tetelí ve spánkem ztěžklých hlavách jako prádlo víří v pračce. Leží v posteli a snaží se co nejdéle zachovat ten prchavý okamžik mezi sněním a probuzením,kdy se jejich odlehčené bezstarostné vědomí vznáší v teplé,měkké a tiché prázdnotě,v přátelské náruči toho nepostižitelného světa. Je to křehká pomyslná bariéra, chránící je před vnějším nemilosrdným náporem skutečného bytí.

Jenže tahle pomyslná sladkost nebyla určená Ellen. Sny byly jako silné lepkavé pavoučí sítě, které ji ovinuly a dusily. Nemohla se hýbat ani nadechnout. Oči, víčka pod těžkým olovnatým závažím, ne a ne se otevřít. A pak najednou...místo tmy protkané šílenými výjevy, děsivými záblesky, šedá barva. Šedá? Ano...! Strop...doma. Leží v posteli a obrovská neviditelná pěst ji tlačí hloub a hloub do měkké matrace. Ne, to ona sama.

Neuvěřitelně rychle se vymrštila do sedu, až byla celá místnost kolem ní v jednom kole. Prsty, zpocené a

roztřesené, křečovitě sevřely pokrývku. Oddechovala. Srdce s hysterickou intenzitou bušilo. Nejspíš chtělo vyskočit z prokleté hrudi a utéct. Chtěla totéž, uprchnout.

Ale zmohla se jen na to, aby posbírala svoje končetiny a ve správném pořadí je přehodila přes okraj postele. I daleká cesta začíná prvním krůčkem...Dobrý, to by šlo, ušklíbla se, když konečně stála na nohou. Neustálé tepání v hlavě Ellen příšerně rozčilovalo. Potácela se přes pokoj do koupelny, když zaslechla rozespalý mužský hlas :"Děje se něco?"Táhlé zívnutí. Kdybys jen nebyl tak zvědavej. Zavrtěla by hlavou, kdyby nehrozilo, že sebou švihne na zem. "Nic, spi dál, "zavrčela a šla dál. Muži...

Daniel dlouho odmítal věřit, že je jiná. Ale od narození Marie se Ellen měnila. Přesáhlo to únosnou míru. Už nebude zavírat oči!

Nemotorně vstal z postele a následoval svou ženu.

Ellen pozorovala samu sebe v zrcadle. Na devětadvacetiletou ženu si připadala nepřiměřeně stará a unavená. Zamítavě potřásla hlavou a osvěžila rozpálenou tvář ledovou vodou. Pak v ruce potěžkala neprůhlednou lahvičku, vysypala na dlaň modrou tabletku na nervy, polkla nasucho a nedobrovolně znovu propadla vlastnímu obrazu v zrcadle. Tmavě hnědé vlasy visely neupraveně kolem mladistvé, vlastně ještě dívčí, tváře a ve smotaných provazcích splývaly na ramena. Její obličej byl velmi pohledný, ale něco na něm nesedělo. Okno do duše, oči. Tmavé a uhrančivé. Hluboko v nich cosi probleskovalo, neznámý smutek, snad dobře skrývané utrpení...pohřbené i před sebou samotnou...

Přerývaně se nadechla a pohlédla dolů na své předloktí. Byla tam. Písmena. Čísla. Jako každé zatracené ráno, kdy musela vstávat do svého soukromého pekla! Pevně sevřela okraje umyvadla, aby neprovedla nějakou hloupost. Danielův odraz v zrcadle ji zneklidnil i rozčílil.

"Ellen? Není ti nic?"Cosi potichu zamručela a mračila se na jeho obraz. "Opravdu? Protože tak nevypadáš, zlato. Poslední dobou... ne, už dlouho se chováš divně. Chci ti pomoct. Ale ty mi musíš říct, co tě trápí. "

Říkal to pevným rozhodným tónem. To ji konečně dopálilo.

"Musím? ! Nic nemusím!"vyštěkla a prudce se k němu obrátila. "Nemusím se ti zpovídat! Svoje problémy si vyřeším sama!"

Vypadala jako zosobněná zuřivost. Ruce zaťaté v pěst, svaly napjaté, v očích blesky a ve slovech dunivý hrom. Jako bych ji měl na místě srazit a zardousit, uvědomil si překvapeně.

Přestože jej na moment zaskočila, neviděl jediný důvod, proč by se měl nechat odkopnout jako zablácená rohožka. "Nekřič, vzbudíš Marii, "pronesl ledově klidným tónem a založil si ruce na prsou.

"No jasně, typické!"zasyčela skrz sevřené čelisti. "Schovávej se za děcko! Odkdy ti tak záleží na jejím blahu?!"

"Je to moje dcera a záleží mi na ní. Nevím, co tě to zase napadlo. "

"Ale jasně, "zasmála se ironicky, "já jsem tu přece ta zlá!" Popadla lahvičku kolínské a přehazovala si ji z ruky do ruky. Jako by ji to mohlo uklidnit. "Ty seš milující otec a já ošklivá hysterická mrcha, která své jediné nebohé dítě týrá. Tohle máš na mysli?"

"Ne. Víš moc dobře, že ne. A ocenil bych, kdybys se laskavě držela tématu. " Správně. Zůstaň klidný a

nakonec ji to přejde.

Mýlil se.

"Nepleť mě, sakra!"

"Nemluvíme o Marii, ale o tobě, Ellen! Jsi jenom stín té dívky, kterou jsem znal! Podívej se přece pořádně na sebe!"

"Nemáš právo mě soudit! Nic o mně nevíš, vůbec nic!"

"To bude asi náš největší problém, miláčku! Pět let manželství a já o tobě vůbec nic nevím! A víš co? ! Je to tvoje chyba! Kdybys alespoň jednou navštívila můj a Mariin svět, možná by všechno vypadalo úplně jinak! Teď mám ale dojem, že tu milou dívku, kterou jsem si vzal, jsi akorát sprostě hrála...nebo zabila. "

"Nech toho, mlč! Grázle! Jsem dobrá matka! Chceš mi ublížit, vzít mi Marii! Ale já ti to nedovolím! Nikdy, nikdy!" Bezmyšlenkovitě se rozmáchla a mrskla lahvičku kolínské přímo proti němu. Daniel instinktivně uhnul a lahvička se roztříštila o kachlíkovou stěnu.

"Zmizni, vypadni už!" zaječela hystericky. Daniel byl právník, věděl, kdy má vyklidit bitevní pole, a proto bez námitek poslechl a prásknul dveřmi.

Vzápětí se Ellen zhroutila na podlahu a nekontrolovatelně se rozbrečela. Křečovitě sevřené dlaně tiskla ze vzteku a bezmoci k vlhké tváři a tělo se třáslo pod přidušenými vzlyky. Bože, proč mi to děláš? ! Bože, proč...?!

Štiplavý zápach kolínské se rozšířil po celé koupelně a zcela nepochopitelným způsobem ještě umocnil dusivou atmosféru.

Tma. Venku rachot. Pohyb. Nářek. Pláč. Bolest. Strach. Slzy. Pot. Zápach ze špinavých nepraných hadrů. Snad čtrnáctileté děvčátko se choulilo v rohu pohybujícího se vagónu, samotné a vystrašené. Železnice pro přepravu vlaků na vzduchovém polštáři, byla mizerně narychlo vystavěná, a tak to s nimi neustále houpalo, kodrcalo, hopsalo a zadrhávalo. Na to byl málokdo zvyklý. Věk atomové energie, biotechnologií, a železnice je jak po náletu bombardérů...i když možná byla.

Holčička klouzala váhavě pohledem po jednotlivých tvářích, ale nikoho nepoznávala. Sama.

Otřásla se. Svým způsobem vypadali lidé kolem stejně. Všichni měli do rysů vepsánu tutéž rezignaci.

Spojenecká neonacistická armáda proměnila velkou část Britských ostrovů v atomovou výheň a radioaktivní prach, v průběhu několika sekund. A naděje umírala. Nejistota, bolest a strádání okradla celé národy. O duše. Duše trpících. Kdo jim je vrátí před soudem dějin?

Živé, a přece mrtvé organické panenky. Provázky, přivázané na končetinách, vedoucí někam do temného zákulisí. Chodí, mluví, myslí. Ale necítí.

Neschopnost dělit se o city, myšlenky a prožitky je něco jako příznak šílenství. V tom případě, ve vznášedle na cestě pustinou, čekala na konec pouti společnost bláznů. Jakoby každý, kromě vzlykajících dětí, byl uzavřen v neznámém, jiným uzavřeném a miliony světelných let vzdáleném světě.

Nebo tam byly výjimečně inteligentní osobnosti, které dokázaly najít spolehlivý lék na bolest, drásající jim

srdce. Jen už se o něj nestihli s nikým podělit, než upadli do svého dokonalého, ač nereálného, světa za branami skutečnosti. Nebo jsou v soukromém pekle...

Jí už na tom nesešlo. Proč taky? Ze všeho, co bylo, zbyly malé Ellen jen prázdné ruce a oči pro pláč. Celá rodina...odvlekli je. Oddělili od ní. Otec zemřel na frontě po nečekaném náporu nepřátel a bezesporu za slizké pomoci kolaborantů.

Máma, bráška, sestřička...všechno pryč.

Pohyb ustal, vagóny se s sluch drásajícím skřípěním zastavily. Lidé ožili. Cíl. Někdo z venku jim otevřel cestu do černé noci a vpustil dovnitř ledový chlad, který se do nich divoce zahryzl. Roztřásli se ještě více. Pršelo. Velmi hustě, v divokém tempu. Ďábel má mejdan...

Ellen se zamračila a svaly jí zacukaly. Ne, tam ven mě nikdo nedostane, ne. Jenže ostatní šli, bála se zůstat sama. Opatrně vstala a nervózně třela dlaně o sebe. V tu chvíli ji nějaká cizí žena popadla za paži a táhla ven z vagónu. Něco drmolila v překotném tempu, ale Ellen z toho nerozuměla ani slovu. Pokoušela se jí marně vyškubnout. Cizinka vyhodila dívku z vagónu a sama vyskočila. Ellen se ještě ani nevyhrabala na nohy, a už cítila na krku ledové ostří ženina dobře ukrývaného nože. Byla živým štítem. Ježíši...Vždyť nás zabijou obě! Žena cosi vřeštěla na vojáky v černých pláštěnkách označených hákovým křížem. Ellen se třásla. Nejen zimou. Husté proudy ledové vody jí bičovaly kůži, kapky bodaly do bledé tváře jako miliony drobných ostrých jehliček.

Všechno se seběhlo strašně rychle. Rána z karabiny. Krev. Pád těla za ní. Křičela. Rozruch. Křičela se silou hysterie, dokud ji jeden z mužů nesrazil pažbou zbraně na zem. Do temnoty bezvědomí.

Bylo to už dávno, kdy New York nazývali Big Apple. Teď připomínal velkého, hladového, vypaseného červa, táhnoucího se k obzoru. Samý beton, kov a plast. Mrakodrapy jako sklady živých těl.

Doslova hlava na hlavě.

Když Ellen běhala pravidelně brzy ráno svou trasu do práce, kterou užívala jako příležitost k utužení kondičky, většinou ještě ulice zely prázdnotou. Na uších sluchátka walkmanu, poslouchala zprávy. Poslouchání zpráv brala jako milou kratochvíli.

"Poslední útočiště podpůrců neonacistické armády na Sicílii bylo objeveno a zničeno. " Cvak.

"Evropa, nejvíce zasažená neonacistickým morem, se navrací do běžného života. " Cvak.

"Humanitární pomoc jižní Africe byla v těchto dnech obnovena. " Kysele se ušklíbla. Aha, takže už máme i na rozdávání! Neuvažovala o dávno minulých dnech v Evropě, kdy by pro kus chleba i zabíjela. .

V běhu pohlédla na černý opar nad horizontem, tmavá nehybná masa znečištění. Ani nemusela zvedat hlavu, aby věděla, že podobně to vypadá i nad městem. I když se filtry činily.

Továrny byly již před notnou dobou přemístěny do podzemí nehostinných oblastí nebo na sousední kolonizované planety. Problémy s ozónovou vrstvou se vyřešily syntetizací ozónu a takzvaným "záplatováním děr". Dokonalé vymýcení nedostatků. Tuhle současnou noční můru způsobila Sdružení malých ekologů atomová bomba, která smetla ohněm a sírou, většinou tak deštivé Britské ostrovy. Klima se na mnoha místech rapidně zhoršilo. Piloti člunů, kteří v té době vzlétali ze Země, museli být srdcem i duší akrobaté a kaskadéři, aby se vyhnuli všemu kamení a nejrůznějším podivnostem, co poletovaly atmosférou.

Jeden její známý s chutí vyprávěl historku, kdy se mu na předním skle v pilotní kabině, během letu, rozmázla celá skupina vzácných růžových žab. Málem vypustil duši.

Vzhledem k tomu, že musely být zasaženy radiací, si Ellen občas představovala, jak by se jedna taková růžová svítící žabička vyjímala na povrchu vánočního stromečku. Určitě. Jako Panna Marie na jatkách...

Už byla skoro na místě. Pracovala v docích jedné mamutí společnosti. Přestože byla studovaná strojní inženýrka, pracovala s drapákem jako ta nejposlednější zaměstnankyně. Zastala všemožné práce, aby si přivydělala. Nestěžovala si. Na její místo deset dalších. Často zuřila, že je podhodnocená. Byla.

Přešla do volného kroku. Před branou už se na ni culil malý, tlustý a skoro plešatý hlídač v nepadnoucí uniformě. "Ale ale, kdopak se to blíží?!"vykulil, naoko překvapeně, oči a mlsně si ji prohlížel. Zavrtěla s úsměvem hlavou a myslela si své. "Ach, má královno! Vzdejte se už trůnu a pojďte se mnou tím ukrutným světem!" Šašek.

"Je mi líto, Ollie. Ale nabízím ti svůj trůn, když mě pustíš dovnitř. " Významný pohled.

"Oh!" zamračil se pohoršeně, ale koutky úst se mu pohybovaly v náznaku úsměvu.

"Inu dobrá. Královna je zde, teď teprve smíme začít s prací." Ztlumila hlasitost walkmanu na minimum, ale sluchátka nesundala.

"Tak jo, kotě, "mrknul na ni svýma šibalskýma očima, "znáš to, sken sítnice, otisky prstů, hlasová kontrola, jako dycky, maličká. "

"Jdu na to. "

Vložila pravou ruku do speciální krabičky snímače. První ze světýlek se rozzářilo pozitivní zelenou.

"Stejně nikdy nepochopím ty cavyky kolem bezpečnosti, "zamumlala mírně otráveně.

"Co kdybys byla neonacistická nebo sovětská špiónka?!"

"Já jedině."

Rudý pás světla sjel po Ellenině sítnici a druhé světýlko se zazelenalo. Dobře, Ellen, jen dál konverzuj.

"Neonácci teď mají dost starostí, aby jim náhodou někdo pro srandu neustřelil hlavu mezi ušima. A Sověti taky asi nemají moc času na blbosti od tý doby, co jim to MIR 2 napálil čumákem přímo do Mauzolea. Víš proč neonácek přešel přes cestu?"

"Protože měl před sebou vidinu Hitlera a za sebou bazuky v každým okně. To známe!" V duchu pokrčila rameny.

"Děvče, doba je zlá. "

"Byla horší. "

"Někdy si říkám, že bych se měl nechat zavřít do nějakýho toho útulku pro cvoky. Chápeš, mít už svůj klid. Takhle se člověk sedře z kůže, aby poplatil účty, a aby ho žena při příští výplatě nevykopla na mráz.

"

"Něco na tom bude." Přistoupila k hlasové kontrole.

"Identifikujte se, prosím," ozval se chladný mechanický hlas.

"Sachsová, Ellen. 2. sekce, strojní technika. " Jak vznešeně to znělo. Místo toho nakládala těžkotonážní náklady a dávala do kupy rozbitý kávovary. Bezvadnej džob! Třetí zelená. Ollie se celý rozzářil.

"Jsem tolik rád, že jsi to opravdu ty!" Pobaveně se rozesmála. Ani ne tomu, co řekl, ale tomu jak to řekl a jak se u toho tvářil.

"Tak co bude? Proplať mi zameškané hodiny a já se budu klidně vykecávat dál. V opačném případě..." Významně pozvedla levé obočí.

"Ó, ne ne ne! To radši už běž!" vypískl zdánlivě polekaně a konečně ji nechal vejít do areálu. Věnovala mu poslední úsměv a odkráčela. Na mysli jí vytanula neodbytná otázka. Proč si musí pořád stěžovat na manželku, když všichni ví, že jeho orientace je úplně jiná...?

Celé místo budilo dojem velikosti a síly. Žilo. Hemžení jako v úle. Mašiny bušily, bzučely, vrzaly, naříkaly, kvílely, hučely, šeptaly a bručely. Lidé volali, konverzovali, hádali se nebo jen mlčeli a hleděli si svého. Ellen byla z těch, co si hleděli svého, ráda odváděla dobrou práci. S ostatními zaměstnanci spolupracovala jen nerada, neměla ráda velkou společnost, zvlášť když se jí pokoušeli poučovat.

Cestou do šaten ji pár lidí pozdravilo, ale nechtěla je vnímat. Zamručela jen přibližnou odpověď a pustila nahlas walkmana. Po chvíli zápasu se zaseknutým zámkem skříňky, o několik desítek kleteb později, se konečně převlékla do ušmudlané kombinézy. To zas bude den, zakňourala neslyšně a stáhla si vlasy do ohonu. Šokovaně se zarazila a poslouchala nesympatický hlas, linoucí se z walkmanu na poličce ve skříňce.

"Nejčerstvější zpráva přichází z hlavního města, Washingtonu. Dnes zasedal Nejvyšší soud ve věci válečného zločince Gerharda Mullera. Jeho jméno je spojeno s neonacistickým koncentračním táborem Schwarzen Stern na Ukrajině. Tento pracovně-vyhlazovací tábor pokračoval ve svých nelidských praktikách i poté, co byla neonacistická vojska poražena, než byl náhodně objeven při leteckém průzkumu oblasti. Pětačtyřicetiletý Muller popírá svou zodpovědnost za zločiny proti lidskosti s odkazem na své údajné nicotné postavení v hierarchii tábora. Zatím se zdá, že jeho šance na osvobození jsou, pro nedostatek přímých důkazů, dosti vysoké. "

Dál už Ellen neposlouchala. Popadla walkman a mrskla s ním na dno skříňky. Vztekle praštila dvířky a bušila do nich pěstmi, dokud se vysíleně nesesunula na podlahu s hlavou v dlaních.

Všechno se v ní svíralo.

"To není možný! To nejde, to nemůžou udělat! Ne...!"

Bylo příjemné, když měl konečně ty ukřičence, za dveřmi soudní síně, z doslechu. Z praktických důvodů navrhli síň zvukotěsnou. Věděli proč. Aktivisté za lidská práva, pche! Banda pobryndaných halasících goril! Posadil se na lavici obžalovaných a kolem něj jeho zvláštní úderná jednotka všehoschopných právníků. Bůh k němu byl velmi laskavý a pomohl mu k dostatečně slušnému majetku, aby si je mohl dovolit.

Na místě soudce seděl přísně vyhlížející muž, kterému mohlo být třicet stejně dobře, jako šedesát. Ocelový pohled neupíral na nic určitého v místnosti. Jen seděl a čekal. Porota vypadala jako sbírka úředníku z firemní kanceláře. Uhlazení panáci, kteří na něj vysílali jeden opovržlivý pohled za druhým. Ubožáci, ušklíbl se v duchu. Po celé délce zdi vlevo se táhnul dlouhý pás jednosměrných zrcadel, za kterými fotografové cvakali foťáky a kreslíři zaznamenávali výjevy ze soudní síně. Napjaté výrazy ostatních lidí, sedících v lavicích v zadní části místnosti, jen umocňovaly dusivou atmosféru. Posmrkávání, pokašlávání, šepot. Neodsoudili jej, ale doufali, že se tak v nejbližší době stane. Šířil kolem sebe jakousi nepostižitelnou auru zla. Zvířátka ho asi ráda neměla. A velká zvířata v současné vládě už teprve ne. Už když zazněla první soudcova slova,

Muller se téměř vesele usmál. Nic nemají, nic.

Malá Ellen se probudila bolestí. Ta, jako první, pronikla tunelem černé nesmírné prázdnoty a dokonale ji přesvědčila, že není mrtvá. Litovala toho.

Pomalu a nesnesitelně obtížně si vybavovala, co se stalo. Ach ne. Třeba je to jen sen. Otevřu oči a budu zase doma, v měkké posteli a útulným, modře vymalovaným pokojíku. Budou tam obrazy a starožitný nábytek a stohy knížek. A plyšáci, co voní jako máma...Stačí donutit těžká víčka, aby se poslušně zvedla. Bude to dobré, zase bude doma, s lidmi, kteří ji milují. Které miluje ona. Opatrně otevřela oči a ještě párkrát zamrkala, aby se přesvědčila, že to skutečně udělala. Všude jen nejčernější tma. Co to...? Oslepla?! Zkusmo sebou zavrtěla, aby zjistila dvě věci. V temeni pocítila ostrý výbuch bolesti, způsobený pažbou zbraně vojáka bez tváře, ...jak dlouho, že už to bylo?

Sakra práce, vždyť je to jedno. Pod víčky se roztančily kaskády barevných světel. Laicky řečeno:viděla hvězdičky. Bolestně zakňourala a sevřela čelisti za tenkou čárkou bezkrevných rtů. Po tvářích se skutálely dvě osamělé slzy. Musíš se sebrat! Táta by se za tebe styděl! Vtáhla vzduch do plic a znovu otevřela oči. Teprve teď postřehla další věc. Napůl ležela a byla připoutána. Nejspíš to byla pouta z kovu, protože cítila hladký, chladný povrch, který se jí zarýval do zápěstí a kotníků. Cukala končetinami, ale marně. Vzdala to. Potichu čekala.

Ostatní se jakoby zapojovaly postupně. Ze tmy kolem k ní doléhal podivný šum, stovky vzdechů a hlasů nesených větrem. Šum prostupoval vzduchem, vnikal do mozku. Strach. Děs. Husí kůže. Nebylo před ním úniku. A pak ticho. Mrtvolné ticho. Pocítila v ústech hořkou pachuť, nejspíš po nějaké droze. Do nosu Ellen udeřil pach dezinfekce, silný a odporný. Obrátil se jí žaludek.

Chtěla křičet, ale nemohla vydat ani hlásku. Co se to děje?! V hlavě měla příšerný zmatek, byla slabá, hladová, žíznivá. Přemáhala strach a cítila vnitřní chlad, který pozvolna přecházel v třas.

Tělo Ellen zachvátila naprostá otupělost. Nedokázala ovládat končetiny ani hlavu. Jakoby byla jen duše bez těla. Takhle se cítí kvadroplegik? blesklo jí hlavou, než začala panikařit.

A pak se najednou rozzářilo ostré bílé světlo a na moment děvče oslepilo. Bože, co to má znamenat?! Ačkoliv se nemohla pohnout, cítila, že prostor kolem ní je několikanásobně větší, než se domnívala. Byli tu další lidé. Neviděla je, ale tušila. V jejím zorném poli se objevil podivný stroj, o něco vyšší, než kovové pololehátko, na němž se nacházela. Vypadal podezřela. Nelíbil se jí.

Podvědomě věděla, že tady ji nečeká nic dobrého. Měla pravdu. Ani netušila jakou.

Z reproduktorů v rozích místnosti se ozval hřmotný kovový hlas. Vylekal Ellen tak, že málem zapomněla dýchat. Jenže dýchat, bylo to jediné, co mohla.

"Vězni! Byli jste shledáni nebezpečnými a nepřijatelnými pro nově budovanou neonacistickou Říši! Proto jste byli, z vůle neonacistické vůdkyně Charlotte Riefenstahlové, internováni v koncentračním táboře Schwarzen Stern! Panují zde přísná pravidla, jejichž porušení je přísně trestáno! Nekázeň se netoleruje! Tento tábor je pracovní! Budeme vyžadovat stoprocentní nasazení všech vašich sil! Výsledky vaší práce budou přínosem pro novou Říši! Každý z vás dostane své označení, kterým se bude hlásit dozorcům! Ať Hitler ochraňuje Novou Říši!" Konec přenosu.

Ten hlas ještě doznával Ellen v uších. Mrazilo z něj. Po chvíli úplné myšlenkové strnulosti se pozvolna sebrala, aby zvážila vyřčená slova. Zajímalo ji, jak lidi může posednout víra v něco tak odporného, jako byla nacistická ideologie. Co z nich udělalo necitelné stroje na zabíjení?

Odpověď však nenacházela, protože něčemu takto zvrácenému může opravdu rozumět jen někdo se stejně pokřiveným uvažováním. Jakmile je pochopíte, stáváte se z části jedním z nich. Teorie. Moc filozofuješ, Ellenko. Copak nemáš nic jiného na práci? Ne. Školní výuka i četba ji s nacismem dokonale seznámily. Věci, které pochopila, se jí nelíbily, měla z nich žaludek naruby. Pro ni to bylo šílené, neuvěřitelné. Odsuzování Židů, pronásledování menšin, pokusy na lidech, jediná správná rasa. Avšak skrývalo se v tom nebezpečí. Pro některé lidi, existovala tato jediná a svatá pravda.

Nacistická ideologie se jim stala modlou. Překvapení. Všichni si mysleli, že neonacisté jsou banda mladých, hloupých a neschopných anarchistů. Jenže oni se organizovali, rozšiřovali, pohlcovali nespokojené existence a sílili. Jakmile získali dostatečně silnou vůdkyni, zaútočili.

Tok Elleniných myšlenek přerušila změna. Přístroj vedle ní se pohnul. Jedno jeho rameno s klouby se posunulo nad její obnažené předloktí a malé kontrolky zablikaly. Teprve teď pochopila, co hlas mínil slovem označení. Četla o tom...vzedmula se v ní vlna strachu a nevole.

Ne, to ne! Z tenké trubičky, na konci ramene, vyšlehl světle modrý, až bílý paprsek, a za palčivé bolesti začal tetovat do kůže čísla a písmena. Chtěla křičet, ale z hrdla nevyšel ani sebemenší zvuk. A milosrdné bezvědomí nepřicházelo.

Ve snaze utvořit si co nejvíce domácké prostředí, udělali zaměstnanci společnosti brzo z podnikové jídelny putyku nejlacinějšího rázu. Bar s pitím, jídlo nevalné kvality, stoly, židle a dokonce parket pro tanec. Ellen tu nejedla ráda. Chlapi, kterým končila směna, se sem chodili zpít pod obraz a dělali slušný poprask. Samozřejmě si nikdo nestěžoval, tohle bylo jediné místo, které bylo v tomhle komplexu opravdu jejich. Místní úřednická šlechta se nesměla ani přiblížit.

Snědla něco málo ve stoje u baru a spláchla jakýmsi ostrým pitím, které vtipně nazývali sodovka. Kdyby to nebylo zadarmo, nejspíš by to hezky rychle vyprskla zpátky do sklenice.

"Něco k pití?"Pohlédla na cizího chlapa vedle sebe.

"Ne, dík, "zamumlala a odvrátila se. Táhl chlastem.

"Fajn, obsluho! Pití pro slečnu!"zařval na celý lokál. Ježíši, jako dělo...!

"Řekla jsem, že nemám zájem, "pronesla důrazně a nasadila otrávený výraz.

"Nebuď tak protivná, hele...prachy mám! Budeme kámoši, kočičko. "On si snad spletl jídelnu s místním veřejným domem?! Udělala krok od něj. Přiblížil se. Problémy, uvědomila si . Byla celá napjatá.

"Hele, co chceš?"vyštěkla podrážděně a hlídala každý jeho pohyb.

"Nedělej fórky, "ucedil s úsměvem mezi zuby, popadl ji za loket a přitáhl. Když jí mluvil přímo do obličeje, nakrčila nos a přivřela oči. Pěkně lacinej alkohol...

Jim zbožňoval, když s ním holka takhle flirtovala. Koketa jedna! Zdálo se, že se jí to líbí a tak myslel, že může ty cavyky kolem useknout. Jenže pak začala hrát fajnovku. Nejdřív jo a pak ne! Trochu ho naštvala. Nenechá přece ze sebe dělat blázny! Ta ostrá bolest v podbřišku, která pak přišla...Asi do něčeho vrazil. A pak ho ta zatracená ženská praštila! Zatracená ženská...! Skočil po ní.

"Co jste to říkal?"zeptala se Ellen, když se probudila z transu a ohmatávala tenkou náplast na čele. Doktor bezradně vydechl a opřel se o lehátko, na kterém seděla. Pohlédl jí zpříma do očí. Nemám ráda doktory!

"Sachsová, co to s vámi proboha je?"

"Pokud smím protestovat, s Bohem to nemá nic společného. Jsem ateistka. Jinak vám do toho nic není. "

"Podívejte, Ellen. Co děláte mimo areál Společnosti, do toho mi skutečně nic není a to mě nezajímá, ale mlácení spolupracovníků v pracovní době, to je něco jiného. To se nesmí. Z čeho to vůbec vzniklo?"Rozmrzele se na něho šklebila a tak radši o něco poodstoupil. Ellenina tvář v momentě pozbyla veškerého výrazu.

"Ellen?"

Vypadala, že je mimo.

"Ellen?!" Doktor pobledl.

"Ah...ano, promiňte?" Oddechl si.

"Nějak jste se mi ztratila. Tak dobře, pokud mi nechcete říct, co se stalo, možná by jste měla navštívit podnikového psychologa."

"Cože?! Vy sakra víte, co se stalo! Nedělejte ze mě pitomce!" Seskočila z lehátka, připravená na syrové slovní judo.

Na okamžik se zarazil, naštěstí byl zvyklý jednat i s agresivními pacienty. "Uklidněte se, Ellen. Samozřejmě vím, proč vznikl ten konflikt. Ale chci to slyšet od vás. Uvědomte si, že tohle není první incident, ve kterém máte svou roli. Příště to bude mít následky. Vážné následky. " Jistě, každý by se dal na modlení, výměnou za placenou jistou práci.

"To ne! Moje vina to nebyla. A nevnucujte mi tu nějakýho psychologa, protože já nejsem blázen.

"To říkají všichni, usmál se doktor v duchu. Na jeho tváři zahrál ironický úšklebek. Odšoural se ke svému stolu a uhnízdil svoje dobře živené pozadí v luxusním koženém křesle. Stůl byl plný papírů, složek a disket, takže hádala, jak se mezi tím zmatkem vyzná. Kdo se asi sedřel z kůže, aby Společnost zaplatila to křeslo? Ekonomická krize. Ha ha ha, trhá se mi bránice...

"Dobře, Sachsová. Do zprávy uvedu, že nedošlo k vážným zraněním. Evidentně nenesete žádnou vinu, ale příště... "Významně pozvedl obočí. Už se pomalu zalykala pachem dezinfekce. Udělala by cokoliv, jen aby už byla pryč. Utřela si nervózně zpocené ruce do kombinézy.

"Děkuji vám. Vím, že radit mi, není vaše povinnost. "Obrátila se k odchodu, ale ještě ve dveřích ji zarazil jeho hlas.

"Sachsová, promyslete si můj návrh. Měla by jste vyhledat pomoc odborníka. Pro vaše vlastní dobro. Pro dobro vaší rodiny." Zaskřípala zuby nad jeho dotěrností. Co je tomu chlapovi do mojí rodiny?!

"Bez starostí, "prohodila přes rameno, "štěstí své rodiny si ohlídám sama. "Jo, už jste slyšeli, že Země je placatá?! Raději odešla.

Cestou z práce chtěla vzít Marii ze školky, ale zjistila, že Daniel už to udělal místo ní.

Připravil jí tím pár perných chvilek marného čekání, kdy myslela, že na místě zkolabuje, než s ní promluvila Mariina učitelka. Naštvala se a rázovala k první telefonní budce. Práskla za sebou umělohmotnými dveřmi, škubla sluchátkem, až ho málem utrhla a nedočkavě mlátila bříšky prstů do malých číslic před sebou. Čekala.

"Sachs, u telefonu. "

"Dane? Ellen. Vzals Marii ze školky, " zavrčela do sluchátka své zdrcující obvinění.

"Jo, dneska jsme v kanceláři končili dřív...Je v něčem problém?" Končili dřív v advokátní kanceláři?!

"To teda je," zvýšila hlas.

"Pro Marii chodím já!"

"Nerozčiluj se, Ellen! Vždyť o nic nejde!"

"O nic nejde?! Víš, jak se jsem se bála?! To by byl takový problém, zavolat mi do práce a nechat třeba vzkaz?!"

"Ellen, Marie je doma, v pořádku, nic se nestalo." Prudce se nadechla, ale nevěděla, co říct.

"Jo, nic se nestalo," zamumlala a praštila sluchátkem.

Opřela se, zavrtěla hlavou a prohrábla roztřesenou rukou kaštanové vlasy. Uklidni se! Uklidni se, holka, co to s tebou pořád je?! Sama nevěděla. Tušila. Pár pohřbených nočních můr se bezohledně dralo ven. Ale to nemohlo být! Nechala to za sebou!

"Hej! Budete tam dlouho, dámo?!"

Zvedla hlavu. Jakýsi mladý latinoameričan na ni civěl zvenku a tloukl do dveří. "Hele, nemám čas tu tvrdnout, jo?!" Hrubý, drzý hlas. Krev v Ellen začala vřít. Jakoby celý svět odplul stranou a nahradila ho jiná představa reality, odpovídající jejímu naladění. Slyšela směsici hlasů, nadávky, kletby, výsměch. Ale od nich ji nedělila propast vzdálenosti, ale propast času. Nebe bylo rudé, ulice města temně hnědé, nazlátlé, budovy vrhaly černé, pokřivené stíny. Lidé si na ni ukazovali a smáli se, odporným, ďábelským smíchem. Prudce strčila do dveří, které udeřily mladíka do obličeje.

"Tak to jsi chtěl?!" Vrazila mu facku. "Volat?! Tak dělej, volej?!" Další facka hřbetem ruky. Kluk se zapotácel a překvapením skoro ztuhl. "Vysmíváš se mi? Co uděláš?!"

Probral se a skočil po ní. Naproti mu přiletěla pěst. Někde uvnitř sebe s hrůzou sledovala, co provádí. Když přiběhli policisté, držel dav zuřivou ženu a zmláceného mladíka od sebe.

Ellen byla šťastná, když oba policisté konečně odešli. Nechtěla mít tu sebranku ve svém domě. Chvíli mluvili s Danem, který je teď vyprovodil k jejich vozu. Co mu asi říkali? Že by ji měl naservírovat psychologovi pod nos? Zavřít do blázince? Ten kluk si o to prostě řekl. Stejně jako ten ožrala v práci. Nebo...ne? Rozbolela ji hlava, žaludek na vodě. Opřela si hlavu do dlaní a zhluboka dýchala. Něco s ní asi je. Mají trošku pravdu. Ale přece nepůjde za cvokařem. Ne, to nebude třeba. Milující manžel, krásná dcera, milující manžel, krásná zdravá dcera...Moje hlava!

Dostane se z toho, bude zase dobrá. Má Marii. Marinku, Mari, Marii. Možná by si mohli na víkend někam zajet. Musí se snažit, alespoň kvůli Marii. Při pomyšlení na dcerku se konečně úplně uklidnila. Teď ještě sebrat síly na zápas s Danem...

Daniel prásknul dveřmi a zaujal typickou pózu překvapení a rozhořčení. Jakoby byla malé zlobivé dítko. Musela se usmát. Smutně, téměř nešťastně. Miloval ji, před svatbou. Naneštěstí, v jeho chování k ní, ji něco instinktivně znepokojovalo. Něco, co se dalo jen stěží postihnout, ale bylo to tu. Někdy dokonce tak hmatatelné, že by stačilo se jen natáhnout...

"Znovu musím opakovat, že tě nepoznávám, Ellen. "

Pokrčila rameny. Přisedl k ní, jen na opačnou stranu gauče a Ellen přímo viděla, jak v paměti loví věty pokárání. Tak do toho, mám si připadat trapně?

"Co se ti stalo?"ukázal na poraněné čelo. Aha, odklad souboje. Podvědomě zvedla ruku a přejela po drsné náplasti.

"Nehoda v práci, nic vážného. "

"Jistě. Příště buď opatrnější. "

"Budu, " usmála se slabě a složila ruce do klína.

"Už dlouho se s tebou něco děje. Myslel jsem si, že to přejde. Ale je to...pořád horší a horší! Víc toho nesnesu... "Zarazil se. Dokonči to, Dane, dokonči, vybízela ho očima. Když pokračoval, pochopila, že navázal na jinou nitku.

"S kým jiným by ses měla dělit o problémy, když ne se svým manželem?" S psychologem? Úžasný proslov, napadlo ji s nádechem sarkasmu. Tolik mu chtěla důvěřovat, ale nešlo to. Ne, tak to prostě nemá být.

"Chci ti pomoct, Ellie." Očima se vpíjel do jejích. Milující manžel... "Nech mě vstoupit do tvého světa. Vyvést tě z něj. "O čem to proboha mluví?! Prudce zavrtěla hlavou a hořce se ušklíbla.

"Do mého světa, "zaklepala si prstem na spánek, "by ses nechtěl podívat ani v nejdivočejších snech." Umřel bys v něm. Vstala a rychle odešla. Daniel ještě dlouho civěl do stropu.

Ellen nemohla usnout. V ložnici vládla tma jako smola a na budíku blikaly číslice, které neustále připomínaly, že každý slušný člověk už spí. 01:43 ráno. Převalovala se ze strany na stranu, neklidně a beznadějně. Přestože už pár let mohla spát, aniž měla rozsvícenou lampu na nočním stolku, temnota ji

pořád zneklidňovala. A tuhle noc, spolu s mrtvolným tichem, dováděla Ellen skoro k šílenství. Neubránila se nepříjemným myšlenkám. O Danielovi. Nikdy nekončil v práci dřív, spíš naopak. Naposledy přišel z práce dřív, když se měla narodit Marie! Přestaň, Ellen!

Začínáš být paranoidní! Hledáš problémy tam, kde nejsou!

Vtáhla do plic vzduch, ale byl horký a dusivý. Rozhodla se. Opatrně vyklouzla z postele a lehounce se protáhla dveřmi. Na měkkém koberci našlapovala jako kočka. Sestoupila ze schodů a v obýváku se uvelebila v pohodlném křesle naproti televizi. Nevelká krabice součástek se rozzářila a uvnitř ožil cizí barevný svět. Ani nevěděla, jak dlouho visela očima na nic neříkajících předpotopních programech.

Seděla skrčená, bradu opřenou o kolena, když ji najednou z nehybnosti vytrhly tiché krůčky. Ohlédla se ke dveřím a zavrtěla hlavou. Ve slabém světle se rýsovala malá postavička v noční košili. "Jakto, že nespíš?"zašeptala důrazně, přísně. Holčička přiběhla blíž, ale vedle křesla se váhavě zastavila.

Marie byla sotva čtyřletá, drobná holčička, zmenšená matčina verze, na které se částečně projevil vliv Elleniných jihoevropských předků. Inteligentní, tvrdohlavé a statečné, ale nijak zvlášť komunikativní stvořeníčko. Ellen trnula strachy, když ji někde musela nechat samotnou. Nechtěla, aby poznala stejné utrpení, jako ona sama. Taky nechtěla, aby byla svědkem, nebo obětí, jejích výbuchů. Naposledy ztropila scénu, když viděla Dana, jak má Marii na klíně a krájí spolu rajčata tím strašlivě ostrým nožem. Tehdy mu ji vytrhla a křičela, ať dá ten nůž od jejího dítěte. Že si mohla ublížit. Nevěděla, co to do ní vjelo, ale trvala na tom pořád. Přesto se Danovi, v zájmu rodinné pohody, omluvila.

"Tak pojď, ty můj broučku." Posadila si Marii na klín. Ta se u ní schoulila a hřála jako malé kotě. "Nemůžeš spinkat?"

"Hmm. "

"Nějaký ošklivý sen?"

"Hmm." Na chvíli ovládl Elleninu tvář úzkostlivý výraz, který za moment zase zmizel a nahradil ho něžný úsměv. "Neboj, sluníčko. Byl to jen sen. Maminka je tu s tebou. "

"Já vím, "zabrumlala a malinko nervózně se zavrtěla.

"Jistěže to víš. Jsi přece moje velká silná holka." Ellen vypnula na televizi zvuk a pohladila Marinku po stočených prstýncích hebkých vlásků. Byla tak malá a bezbranná! Byla tím jediným, z čeho Ellen čerpala sílu a vůli jít dál. Milovala Marii tak, že měla srdce plné něhy plakala by štěstím vždy, když ji mohla obejmout.

"Mami?"

"Ano?"

"Já ti musím něco říct. "Ellen nerada slyšela ten vážný tón. "Něco se stalo, Mari? Ublížil ti někdo?" Čekala se zatajeným dechem.

"Ne, jde o tátu. Ale když ti to řeknu, budeš se zlobit. A budete se hádat. "Co je to, Marinko? Co je s Danem?

"Pokud je to důležité, tak mi to říct musíš. Slibuju ale, že na tebe se nikdo zlobit nebude. Věř mi,

miláčku."

Marie chvíli mlčela.

"Tatínek byl před školkou s nějakou cizí paní. Viděla jsem je, když se loučili. " No...

"To mohla být nějaká paní z práce, Marinko, netrap se tím. " Možná doopravdy končili dřív. Nějaký hlásek, v jejím podvědomí, ji ale okřikl:Nekecej hlouposti! Komu to chceš namluvit?! Sama tomu nevěříš!

"Táta říkal to samý, když jsem se ho ptala."

"Tak vidíš. "

No tak, Ellen! Jen zavíráš oči, abys nemusela řešit problémy! Nechceš se vzdát iluze šťastné rodiny!

"Zahlídla jsem je, když se dávali pusu. Přicucla se k němu jako chomoutnice!"

"Říká se chobotnice," opravila ji Ellen bezmyšlenkovitě. "To je fuk!" odseklo dítě dotčeně a čekalo na matčinu reakci. A je to tu! Na stříbrným podnose, od tvé malé dcerušky! Dělal z tebe blázna, Ellen! Prý tě miluje, Ellen! Prý ti chce pomoct, Ellen! Lhář! Zrádce!

Ellen seděla tiše, dokud Marie neusnula. Potom ji odnesla do postele a zamířila do Danovy malé pracovny. Uvnitř rozsvítila na stole lampičku a obešla ho. Poklekla před zásuvkami, jen aby zjistila, že jsou zamčené. Fajn, zamykáš si svý věci před manželkou? S kým jiným by ses měl dělit o svou práci, když ne s ní? S milenkou? Netrvalo dlouho, aby našla schovaný rezervní klíč, v tomhle ohledu nebyl Dan nikdy zvlášť nápaditý. Jen mu nedala znát, že o tom ví. Odemkla zásuvky a začala rychle prohlížet jejich obsah. Štosy smluv, faktur (?) a poznámkový blok. Vytáhla blok a začala jím listovat. Už první zápisy ji zaujaly. Schůzka s investory? Prvotní kapitál? Večer schůzka s Kate...Převedení podílu Sachs & společníci na Kate. Schlíple prohlížela další stránky. Takže nakonec není skrývání jeho nejslabší stránkou. Založil si vlastní poradenskou firmu v oblasti práva a má milenku jménem Kate. No není to BEZVA?! Vynikající! Tak, Ellen, co bude dál?

Zneužil tě. Uklízíš mu a pereš špinavý prádlo. Porodila jsi mu dítě. Ale to je přece nedůležité! Podřadná strojařka... Má lepší. Právničku. Nestojí o tebe víc, než o oblíbeného psa. Možná tě i nenávidí! Ponížil tě! Dělej něco! Nebo máš strach? Co rozvod? Je to právník. Mohl by mi vzít Marii? Jistě, a bude ji vychovávat s tou Kate. Vyloučí tě ze svého i z jejího života a namluví tvé holčičce, že jsi mrtvá! Ne, to ne!

Ellen vyskočila a se zápisníkem v ruce zamířila do ložnice. Cestou se v ní nahromadila zlost a nenávist. Nikdo ji neoddělí od Marie.

Tlustý zápisník udeřil Daniela prudce do obličeje a dokonale ho probudil. Když Ellen uviděla jeho překvapený pohled, pocítila téměř zvrácenou radost. Než stihl otevřít pusu, promluvila mrazivě děsivým, tichým hlasem.

"Tvoje Kate tě určitě v posteli nemlátí, že?" Vyděšeně na ni civěl. Ještě víc ho vyděsil nůž na otvírání obálek, kterým si zdánlivě lhostejně čistila nehty.

"Neřekl jsi mi, že sis založil vlastní společnost. Gratuluji. Je ta tvoje nová partnerka dobrá?"

Úsměv.

"Věřím, že přitáhne spoustu zákazníků. "

"Ty ses mi hrabala ve stole!" vykřikl rozhořčeně a vyskočil z postele.

"Nerozčiluj se, miláčku! Vždyť před sebou nemáme žádná tajemství!" "Ellen, dej ten nůž pryč a promluvíme si." Natáhl nesmlouvavě ruku. "Je pozdě mluvit!" vybuchla a švihla nožem proti němu. Zasáhla. Ostří hladce prokouslo kůži na předloktí a zajelo hluboko do masa. Daniel vykřikl. Z rány se začaly řinout potoky karmínové krve. Ellen se potichu, hystericky rozchichotala. Stále držela nůž, když pohledem zavadila o pootevřené dveře...Stála tam Marie, bledá hrůzou, oči rozšířené, křečovitě tisknoucí k hrudi panenku. Ellen se nekontrolovatelně roztřásla a zbraň jí vypadla z ruky.

"Ma...Mari?"

Děvče uteklo, jakoby na ni namířila pistolí.

"Ježíši," vydechla skrz stažené hrdlo. Vrazila do koupelny a zamkla se.

Na pár minut se svět kolem zdánlivě úplně zastavil. Srdce jí divoce bušilo. Udělala to?! Divoce vrtěla hlavou.

"Ne, ne...ne ne ne," opakovala pořád dokola. Když sklopila zrak k zakrváceným rukám, pochopila, že to udělala. A Marie to viděla!

Vrhla se k umyvadlu a začala kůži rukou zuřivě drhnout. Musí to jít dolů...ukáže je Mari a ona pochopí, že se nic nestalo...Kecy! Otřela ruce do pyžama a otevřela skříňku za zrcadlem. Ulpěla pohledem na rozmanitých lahvičkách plných různých tabletek. Zabila Dana...

Malá Ellen byla tak utahaná, že ani nebyla schopná myslet na blížící se konec týdenní směny. Celý týden tahala s Laurou, o rok starší parťačkou, bůhvíčím vrchovatě naložené vozíky skrz nízké podzemní tunely. Spali všichni pod zemí, v nějakém výklenku se zamčenými dveřmi, mezi hlínou a balvany. Pokud neměli rozdělaný oheň, byla dokonalá tma. Všichni byli děti. Dětská práce je výhodnější, protáhnou se úzkými skulinami i nízkými chodbami. Dospělí pracovali v lomu a na náročnějších úkolech. Jídla a vody dostávali minimálně, mýt se nemohli, neposlušnost byla tvrdě trestána bitím nebo elektrickými obušky. Pokud někdo opravdu onemocněl, většinou ho už nespatřili. Kůži měli rozedřenou od kožených popruhů, které se zahákly za paže a nohy, aby mohli pozpátku táhnout vozíky za sebou. Když do ran stekl pot, nesnesitelně štípaly...

"To je poslední," vydechla Laura a obě se vydaly na cestu zpět černým tunelem. Do bosých nohou je bodaly ostré kameny, ale ani jedna už to tolik nevnímala. Kůži na nich měly tak tvrdou, že většina úlomků vůbec nešla skrz. Ellen chtěla jen nahoru. Ať už tam bylo cokoliv. Do tábora obehnaného elektrickými ploty s ostnatým drátem, detektory pohybu, kamerami a všudypřítomnými hlídacími psy. Do studené betonové budovy s přecpanými kukaněmi jako pro zvěř, a ne pro lidi. A taky to Lauře řekla.

"Chtěla bych pryč," promluvila Ellen do ticha unaveným hlasem, "kamkoliv."

Laura chvíli neodpovídala. Zachytila jen její cizí, rozmrzelý pohled.

"Tohle je pracovní tábor, děkuj Bohu, že seš tady."

"A to jako proč?"

"Protože mohl bejt vyhlazovací, kuře."

Ellen polkla nasucho. Laura tu byla déle, než ona a tak musela vědět, o čem mluví.

Není vyhlazovací...co není, může být, pomyslela si pochmurně. Poslali do některého z těch táborů smrti její rodinu? Zamrazilo ji a radši tu myšlenku hned zahnala. "Hele, neříkej mi kuře. Víš, že to nesnáším, já ti taky ne... "

Najednou se tunelem proti nim řítila jakási postava. V bledém bílém světle zářivky poznaly, že je to Kim, dvanáctiletý kluk od tahačů.

"Co se stalo?!"předběhla ji s otázkou Laura.

"Kopáč...raněnej...musíme zavolat...pomoc!"vyrážel ze sebe mezi jednotlivými nádechy. Okamžitě se rozběhli do nového tunelu. Před ním čekali ostatní, ale druhý kopáč je dovnitř nevpustil.

"Co se tu k čertu děje?!"zaburácel chodbami mohutný dozorcův hlas.

Děcka okamžitě odskočila a schovala se v osvědčených úkrytech pod pláštíkem tmy. Jen Ellen s kopáčem zůstali.

"Pane, Tom se zranil, hrozně krvácí!" blekotal mladík do dozorcovy tvrdé a zachmuřené tváře. Dozorce nečekaně popadl Ellen a srazil ji na zem k tunelu.

"Obhlídni to, já tam nevlezu." Aby ji dostal dovnitř, musel Ellen pomoct botou. "A žádný blbosti!"

Musela se sehnout, ale rozbolely ji záda, a proto dál pokračovala raději po čtyřech. Zaslechla ještě, jak dozorce poslal kopáče pro zdravotníka. Dostane se na povrch, blesklo jí závistivě hlavou.

A pak byla konečně na místě. Na kusu skály zavěšená zářivka vydávala pronikavé modrobílé světlo a osvětlovala nedokončenou chodbičku, která měla v budoucnu spojovat dva vzdálenější tunely. Vytvářela surrealistické stínové obrazy, které jen podtrhly scénu před ní. Některý z těch dvou zřejmě špatně seknul kopáčskou sekyrkou a tenhle kluk to schytal do stehna. Mimo světlo vypadala krev nepřirozeně. Černě. Ten kluk, Tom, na ni kulil oči, lesklé a ztrápené, a pohyboval rty.

Něco se jí pokoušel říct.

"Hej, tak co to tam sakra je?!"ohlušil ji dozorcův hlas.

"Ještě nevím!"odvážila se zavolat zpět a přisunula se k Tomovi co nejblíže. Šaty si umazala krví. "Vypadá to hrozně," mumlala, "ale nebude to tak strašný." Jen se do toho nesmí dostat infekce. Natáhla k ráně prsty, ale nečekaně ucukl. Věnovala mu překvapený, tázavý pohled. Zase pohyboval rty. Šeptal. Cítila, jak hrozně má strachy sevřený žaludek, horké tváře i dusot ve spáncích. Sklonila hlavu, aby jej lépe slyšela.

Co...cože?! Prudce se narovnala, až si skoro přivodila kolizi s nízkým stropem. "Ne, ne ne ne," Opakovala a předpokládala, že Tomovi jen špatně rozuměla. Jaké nechci pomoc? Musí rychle ke zdravotníkům, chytne infekci, blouzní...Musí se uzdravit, aby zase...Aby co? Zarazila se.

Aby si mohl dál křivit páteř tou dřinou? Aby slábnul a hubnul? Aby byl zase bit? Má pravdu, to není důvod žít. A k čemu by tady potřebovali mrzáka? Povzdech. Tom dýchal zrychleně a mělce, ruce měl ledové. Prosil očima, ale nedokázala, nebo nechtěla, rozumět. Znovu dozorcův hlas, teď už zuřivý, slibující trest.

"Je raněný, polomrtvý! Zdá se, že... "pohlédla na ránu kousek od stehenní tepny, "sekyrka zasáhla stehenní tepnu!"

"Fajn, hned se vrať!" Na nesnesitelně dlouhý okamžik se jí zadíval do očí. Zatnula zuby, vzala sekyrku a vtiskla mu ji do téměř bezvládné ruky.

"Je to na tobě," zašeptala a stiskla malý zlatý křížek na krku, který se jí jako zázrakem podařilo skrýt před dozorci. "Bůh s tebou." Otočila se a rychle zamířila ven. Nechtěla...nechtěla to vidět!

Choulila se špinavá a zkrvavená v nejtemnější části chodby. Dozorce se ani neobtěžoval mlátit ji nějak důkladně, i tak to bolelo. Toma právě vynesli dva malí kluci z tunelu a zdravotníkům stačil jediný pohled.

"Přímo do tepny."

Mrtvý. Pohledy těch dvou kluků na ni, když nesli mrtvého kolem, byly tak...odsuzující. Jako by ho sama zabila. Vlastně...Děkovala Bohu, že alespoň Tom má oči zavřené.

V tu chvíli ji napadlo, jestli tohle je skutečně jediný způsob, jak se odsud dostat. Jak ukončit to utrpení. Rozhodla se, že takhle neskončí. Jim se nevzdá. Ten, koho odváděli z tunelů, už nebyla ztracená bezbranná dívka. Měla cíl. Měla víru. V přežití.

"Něco takového může provést jen cvok," řekl hlas mimo její zorný úhel. Ne, že by viděla cokoliv jiného. Všechno rozmazané, v mlze. V ústech a nose měla trubičky, ze kterých jí bylo zle. Ale zbavit se jich nemohla. Bolel ji žaludek a hlava. Přála si usnout, což hned vzápětí dokázala.

Znovu se probudila, když nastala podezřelá změna. Hýbali s ní. Nemohla ani protestovat. Ale proč vlastně? Vždyť může spát! Po dlouhé době zase spánek beze snů...! Proč to nevyužít?

Upadla do hlubokého spánku, ale ještě předtím uslyšela suchý mužský hlas, jak říká: "Vezmeme vás někam, kde vám bude líp." To mluví s ní? Jede domů? Tma.

Rozhodně není doma, uvědomila si ohromeně. Bílá místnost s lůžky, z větší části prázdnými, obrovská okna a dva muži v bílém plášti. Se zanedbatelným potěšením zaregistrovala, že trubičky jsou všechny pryč, zůstala jen v paži zapíchnutá jehla od infúzní lahve. Pomalu chápala, co se vlastně stalo. Prášky na spaní. Hodně prášků na spaní. Chtěla...umřít. Při té vzpomínce se vnitřně otřásla. Jeden z mužů v bílém plášti si všimnul, že je vzhůru a přistoupil s rozevřenými deskami k jejímu lůžku.

"Tak už jste vzhůru, paní Sachsová?" prohodil s úsměvem.

"To je to tak vidět?" odsekla sarkasticky a zhrozila se, jak jí její vlastní hlas zní cize. Neodpověděl. Studoval velmi pečlivě list papíru před sebou.

"Kde to jsem? Co je mi?"

Odhalil zářivě, až nepřirozeně, bílý chrup. "Dovolte mi, abych vás přivítal v luxusním psychiatrickém ústavu Mare Crisium. A odpověď na vaši druhou otázku vám, s veškerým nasazením sil, pomůžeme najít

v několika nejbližších týdnech."

Cože?! V duchu se zhrozila. Vzepřela se na loktech, ale důrazně jí doporučil klidně ležet.

"Nenamáhejte se, prosím! Jste ještě slabá!"

"Co tu dělám?"zavrčela bez špetky nadšení.

Chvíli zvažoval slova, než poctivě odpověděl. Ani nebyla moc překvapená. "Místo v našem sanatoriu vám hradí váš manžel. Šlo o vaše psychické problémy. Je to od něj ohleduplné, ehm, i když do toho moc nevidí. Záleží mu na vás. Chce vám pomoct."

"K rozvodu," dodala suše. Patrně toho mladého chudáka mírně vyvedla z konceptu. Blázinec, to nemyslí vážně?! Jděte k čertu! O. K. Brnkačka. Nejsem cvok, ne víc, než každá podvedená manželka. Oni to rychle pochopí, jsou to přece profíci. A brzo budu doma. S Marií. Počkej na mě, Marinko, myslím na tebe.

"To není váš problém, doktore. Stejně tu nepobudu moc dlouho, nejsem blázen. Ale děkuji vám za vaši starost."

"Bylo mi potěšením." Obrátil se na podpatku a odcházel.

"Á, doktore?"

"Ano?"

"Nevíte náhodou něco o mé dceři? Nebyl za mnou nikdo?"

Zavrtěl hlavou.

"Je mi líto, nikdo. O vaši dceři opravdu nic nevím. Mrzí mě to."

"To je v pořádku," vzdychla. Zabubnovala prsty o pokrývku ve snaze najít ještě nějaké konverzační téma.

Nechtěla zůstat sama se svými myšlenkami.

"Kdo dal proboha blázinci jméno Moře Nepokojů?"

S pobaveným úsměvem pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Ale souhlasím s ním."

Rozjímala se zavřenýma očima. Už nikdo na ni nebude nahlížet jako na blázna. Ona jím je! Kam to jen sakra dopracovala? Když je řeč o práci...mám na stopro padáka. Fajn. Bláznivá a ještě nezaměstnaná Bez práce. Z toho by se jeden zbláznil. Byla úplně otupělá léky a tak ani nebyla schopna sebemenšího rozčilování. Dobře. Bude to tu očistec. Ale zvládnu to. Jako vždycky. Dan není mrtvý, žádný vězení. Musím si to odklepat a domů. Za Marinkou. Trocha terapie, nějaký prášky...A doma vytřeseš z Dana duši a odejdeš s Marií na druhej konec světa. Jen to ber vyrovnaně. Pochopí, že se sekli. Marie je v pořádku. Má tě ráda. Ví, že to, co jsi udělala, bylo nutné. Nezlobí se a nebojí se tě. Uvolnila se a nechala všechny nepříjemné myšlenky odplout do nenávratna. Zapomněla na všechno. Až na Marinku.

Právníka s rozvodovými papíry ani nevnímala. Celý svět se rozplynul, když stále dokola pročítala, očima

plnýma slz, Danielův dopis...

Drahá Ellen.

Tohle asi není nejlepší způsob, jak ti dát sbohem. Lepší mě ale nenapadá. Nemám ti za zlé to, co jsi udělala. Nejsi zdravá. Jen mě mrzí, že jsem si to nepřipustil dříve a nedokázal ti pomoci, neušetřil nám dvěma spoustu bolesti. Je pozdě na smutek a obviňování. Mé příjmy jsou teď dost vysoké, a proto nemusíš mít starosti s výdaji na kliniku. Budu je hradit tak dlouho, jak jen bude potřeba.

Teď vážněji. Naše manželství je u konce. Víme to oba. Chci ti to, pokud možno, usnadnit, a proto

stačí jen podepsat papíry od mého právníka. Samozřejmě bych mohl dosáhnout rozvodu i bez tvého souhlasu, ale vím, že jsi rozumná žena. V tuhle chvíli, kdy čteš dopis, jsem se už s Marií odstěhoval z města a, budu upřímný, plánuji svatbu a nový život s Kate. Věř mi, že je to úžasná žena, které miluje Marii a ona si ji bezpochyby časem oblíbí. Jenže to tě nejspíš příliš nezajímá.

Tedy, Marie je v pořádku a má se dobře.

Chybíš jí. Tím více mě mrzí, co ti musím dále sdělit. Pro dobro vás obou jsem musel podniknout bolestivé kroky, které ti zakazují s ní ještě někdy přijít do styku. Já vím, co si asi teď myslíš. Není to tak. Jen nechci ani jednu z vás trápit. Ber to tak, jak to je. Jsi mladá a můžeš mít další rodinu. Začít lépe. Ale v našem životě už nemáš místo. Nepřeji si, abys Marii jakkoliv ohrozila. Přeji ti jen to nejlepší. Uzdrav se.

Daniel

Pět let manželství. Nejlepší...Uzdrav se. Zoufalství a vztek se smísily v jedno. Zakřičela.

Roztrhala dopis, zmuchlala ho a prudce zahodila. Skrčila se na posteli v polosedě, tvář schovanou v dlaních a tělem jí otřásaly potlačované vzlyky. To nemohl udělat! Ten zatracenej parchant to nemohl udělat!

"Ehm, omlouvám se, paní Sachsová, ale musíme ještě něco vyřídit." Postarší právník, se zbytky vlasů, ve značkovém obleku, nervózně poposedl a nasadil soucitný, sdílný výraz. "Vím, že je to pro vás těžké a mohu vás ujistit, že rozhodnutí pana Sachse nebylo nijak unáhlené. Takže, pokud byste mi mohla podepsat tyto dokumenty, nebudu vás už nadále obtěžovat."

Klid, Ellen. Slyšíš ho? Vypadne, když uděláš, co chce. Podepiš mu ty zatracené cáry papíru, jinak odtud ten zatracenej zadek neodlepí. Otřela si tváře a oči, a obrátila k němu svou pozornost. Shlížela na něj jako na odpornou štěnici, která ji obtěžuje dnem i nocí. Civěl na její tetování na předloktí. Bože, kdyby šlo odstranit, už tam není...

"Jen podpis." Propisku jí vrazil do ruky a papíry v pevných deskách, až pod nos.

"Co je tam?" "No," pokrčil zdánlivě nenuceně rameny, "jen potvrzení, že souhlasíte s rozvodem." Otráveně kývala a poslušně se podepsala.

U posledního listu se zarazila. Právník bubnoval prsty o svou koženou aktovku. Očka, pod tlustými skly brýlí, nervózně těkala z papíru na ni a po celé místnosti. Na čele se perlily nežádoucí kapky potu. Zavětřila levárnu.

"A tohle?"

"Potvrzení, že se dobrovolně vzdáváte nároků na Marii Sachsovou...vaši dceru." Cože?! On vážně chce, aby se Marinky vzdala bez boje?!

"Je to jenom formalita," dodal právník.

"Bez vašeho souhlasu se věc pouze protáhne."

"Víte vy co?!"vykřikla.

Odmrštila propisku a papíry, a vzteky bez sebe se na právníka vrhla. Mari...! Zaplatíš Dane!

Zřízenci přiběhli a svými silnými pažemi ji od vyděšeného muže odtáhli. Právník byl v šoku. Poškrábaný, z nosu mu stékal pramének krve a pod okem už rýsovala výstavní modřina. Mladá ošetřovatelka ho podepřela a odvedla pryč. Další pacienti křičeli, pískali a šili sebou jako pytle blech. Ellen ječela, kopala, škrábala. Marně. Jakmile povolila, aby nabrala síly, ucítila ostrou tenkou jehlu, jak proniká skrz kůži a do jejího krevního oběhu uvolňuje koňskou dávku sedativ. Zhroutila se k zemi. Co je teď důležité? Svět je proti ní. Je odsouzena trpět...

Ztráta iluzí bolí. Ztráta blízkých bolí. Ztráta víry bolí. Ale ztráta naděje zabíjí. Kdyby to platilo doslova, Země by se prohýbala pod vahou mrtvých těl. Je těžké si představit, jak pláče někdo, komu už nezbyly slzy. Nepochopitelné, jak naříká někdo, kdo už ztratil slova. Jak prosí Boha o pomoc, když k němu už dávno nezná cestu. Tomu rozuměly oběti války. Pekla, které si lidé vystavěli na ruinách ráje. Ellen prožívala tohle peklo, dávno pohřbená muka, v sobě. Vybuchovalo a stravovalo ji plamenem o nemenší intenzitě. Bylo to zoufalství, které ji nutilo dávit se svým skrytým žalem. A záchranný kruh se neobjevoval...

Venku už byla notnou chvíli tma, ale v kanceláři doktorky Broniewské se rozlévalo přátelské, měkké světlo, které nemělo nic společného s neosobním svitem stropních zářivek. Nevelká místnost byla kvalitně a vkusně zařízená, i když se nemohla pyšnit nějakým zvláštním luxusem.

Zaplněný dřevěný stůl, křeslo potažené napodobeninou kůže, měkce polstrovaná pohovka, před stolem dvě obyčejné židle, béžový koberec, na zdech reprodukce obrazů známých autorů. Doktorka se cítila ve své kanceláři jako ryba ve vodě. Směrnice léčebny stanovily jasné podmínky, ve kterých měly probíhat sezení s pacientem a tedy ideální obraz pracovny lékaře.

To neplatilo tak docela pro prominentní pacienty. Pro její pacienty. Bohatí, významní váleční veteráni ...

Upila horké černé kávy a rozevřela složku nového pacienta. Devětadvacetiletá žena, Ellen Sachsová. Na klinice je již déle než měsíc. Část této doby strávila v bezvědomí, jako následek předávkování prášky na spaní. Napadla manžela a vážně jej zranila. Projevovala agresivní chování. Poté, co fyzicky napadla manželova právníka, byla převezena na samostatný pokoj a klidněna sedativy. Následovalo krátké období apatie, kdy odmítala potravu a tekutiny, a musela být napojena na infuzi.

Doktorce se nelíbila poslední poznámka. Žena byla přibližně čtyři roky držena v koncentračním táboře Schwarzen Stern. Odložila složku a zamyšleně si pohrávala s brýlemi. To není dobré, není dobré...O zážitcích obětí války nevěděla moderní věda zhola nic. Jejich zkušenosti byly tak čerstvé a bolestivé, že o nich dlouho odmítali mluvit. Proto nebyla ani vyvinuta žádná speciální terapie pro jejich navrácení do každodenního života. Mohli jste pracovat jen se svými instinkty.

Zavrtěla hlavou. Bude to obtížné, ale je to výzva. Má šanci posunout hranice, nahlédnout hloub do pošpiněné, znásilněné a ponížené duše. Jen si na ni dej pozor. Pohlédla na hodinky. Už by tu měla být, pomyslela si nedočkavě. Atmosféra čekání ji znervózňovala, ale získala alespoň špetku času k promyšlení strategie. Ve svých osmatřiceti vládla jistotou, že v praxi ji už nic nepřekvapí, že je na vše připravená. Nikdy neříkej nikdy. Broniewská by na to pamatovala, nebýt otupělá každodenní praxí a navyklá na rutinu. Neříkej hop, ani když přeskočíš. Nejdřív se podívej, do čeho jsi skočil. Platí beze slova a beze zbytku.

Doktorka Broniewská ani nepostřehla, jak byla pohroužená do vlastních myšlenek, že někdo vstoupil do místnosti. Probral ji až zvuk tichého odkašlání. Zvedla hlavu a spatřila svou novou pacientku. Nevysoká, hubená, tmavovlasá žena s kruhy pod očima a trpitelským výrazem v očích.

Přesto z ní vyzařovalo něco zvláštního. Snad jakási nepoddajnost, která tolika pacientům chyběla.

Bylo to něco skrytého. K Broniewské přímo sálaly vlny nezájmu. Stačí ji jen vtáhnout do hovoru.

Získat nějaké vodítko...Tak vzhůru do práce. Cesta k nesmrtelnosti vede přes mrtvé případy.

"Jsem doktorka Broniewská. Ráda vás poznávám, paní Sachsová." Podle očekávání sotva zavadila o nabízenou pravici pohledem. Ukázkový příklad ignorace. "Předpokládám, že mě slyšíte, takže se můžete posadit a začneme." Okamžitě viděla, že Elleniny pohyby jsou, na stav, v jakém se nachází, svižné, i když přitlumené sedativy, a jaksi chlapecky úsporné. Vykreslila si obrázek ženy, na kterou nelze použít konvenční metody. A Ellen do něj beze zbytku pasovala.

Ellen zapadla do křesla, pažemi objala kolena a schoulila se typickým dětským způsobem, jakoby ji nachytali při nějaké hrozné nepleše. Neměla ráda tohle místo, lidi a ani tuhle doktorku.

Odmítali mluvit o její dceři.

Bílokabátníci. Broniewská. Nejdřív ji přesvědčí, že je blázen, a pak bude tvrdit, že se jí snaží pomoct. Jako Daniel. Blbost! Léčebna z ní měla peníze navíc! Nikdo nebude stát o to, aby byla zase brzy venku! Ale co na tom záleží? Co za bránou Moře Nepokojů čeká? Moře utrpení, ztráty a smrti.

A Marie!

Marie. Nemůže si dovolit stejný luxus jako ostatní pacienti. Uzavřít se do svého vlastního světa, použít jej jako záchranný kruh. Toužila tam proniknout, ale malá jiskra, žijící v neprobádané hlubině polomrtvé duše, ji nenechala. Jiskra...Marinka. Moje jiskřička naděje.

"Ellen, povězte mi něco o sobě. Ráda bych vás poznala." Přátelský přístup, univerzální použití.

Ellen se ale na tak průhlednou hru nenechala nachytat. Klidně mlčela. Stejně ta, bohužel sympatická, doktorka touží jen po uznání v branži. "Zdá se mi, že vám není dvakrát do řeči."

Odkašlala si a vyměnila křeslo za místo naproti pacientce. Klientce.

"Tak?"

"Víte něco o mojí dceři?"

Broniewská soucitně zavrtěla hlavou. "Je mi líto, nic."

"Jasně, tady nikdo nic neví! Staráte se jen o to, jak z člověka udělat blázna!"

"Tak to není, Ellen. Nikdo si nemyslí, že jste blázen." Ehm. Ehm. "Ale faktem zůstává, že jste bezdůvodně napadla fyzicky několik osob, včetně vlastního manžela a... "

"Bezdůvodně?!" vyhrkla Ellen a propálila Broniewskou pohledem. Ta mlčela, čekala. Ellen vycítila, že se nechává vtáhnout do hovoru, ale mlčet by znamenalo přiznat chybu. Neudělala žádnou chybu.

"Bezdůvodně?" zopakovala znovu, o poznání tišeji se sarkastickým nádechem. No, alespoň známka zájmu... "Panebože...vy jste cvok!" zasyčela Ellen opovržlivě a zavrtěla hlavou.

"Dobře. Tak mi povězte ten důvod. Co udělal?" Ellen zvrátila hlavu a vyčerpaně s ní kroutila. Tak unavená...

"Zahýbal mi s mým šéfem."

"Prosím?"Doktorka vyjeveně zvýšila hlas a nakrčila obočí. "Vy mi lžete, Ellen! Mezi námi musí být pravda a důvěra, jestli to máme dotáhnout do konce."

"Pravda? Důvěra? S tím na mě nechoďte! Tyhle pojmy lidi dávno postavili ke stěně a odstřelili. Zvláště tam, kde jde o peníze a prestiž." Hraje si na hloupou. A není.

"Ne v téhle ordinaci. Tady se mluví jen pravda. Všichni tady mluví pravdu."

"Všichni nejsou stejní."

Chvíle ticha.

"Pravda?" protáhla Ellen s úsměvem.

"Dobře. Tak mi teda řekněte pravdu, jo? Tohle je silikon nebo...?" zakroutila zápěstím ve vzduchu. "Příroda?" zabodla prst do vzduchu ve výšce doktorčina hrudníku. S Broniewskou to ani nepohnulo.

"Tak vy se mě tu snažíte nejdříve přesvědčit, že nejste blázen, a pak se chováte jako malá? Nechte toho, Ellen. Obě víme, že jste inteligentní, vzdělaná žena. Trucovitost vám nijak nepomůže, právě naopak."

"Dobře, máte mě. Je mi jedno, co říkáte. Chci ven a chci svou dceru. Získám ji, a budu klidně polykat střepy, abych toho dosáhla."

"Příroda."

Ellen překvapeně zamrkala.

"Fajn, ehm. Jo."

"Uděláme dohodu, Sachsová? Příště mi odhalíte svá tajemství, i kdyby šlo o hlouposti, a já vám popravdě odpovím na jakoukoliv otázku. Platí?" Ellen nedůvěřivě naklonila hlavu a dlouze si ji měřila.

"Něco za něco?"

"To vám nabízím. Berte nebo nechte být." Odhodlanost a energie proudila vzduchem ze strany na stranu.

"Platí."

Broniewská se usmála, ne strojeně, ale překvapivě upřímně. "V tom případě můžeme pokračovat. Ellen, máte ráda filozofii?" Nechápavě se zašklebila a v očích jí bleskla jiskřička zájmu. Zajímavá hra...

"Hluboké myšlenky nemám v popisu práce. To by jste měla vědět."

"Vím to, je to škoda. Filozofie nám nabízí mnoho zajímavých pravd, mluví o životě, o problémech."

"To mě nezajímá, o obém vím víc než dost."

"Nerozumím. Nechcete se mi svěřovat, v pořádku. Ale proč se nechcete něco naučit?"

Teď už Ellen dokonale zmátla.

"Co sakra chcete?"

"Trochu upřímnosti, důvěry." Ellen pobaveně zvedla obočí.

"Vážně? Víte, co řekl Kurella? Jestliže má s námi ďábel andělskou trpělivost, tak chce naši duši." Takhle by to mohlo jít, zamnula si Broniewská v duchu ruce.

"Tohle jsem pro vás? Ďábel?"

"Ne. Ten bývá rafinovanější. Přesto. V duchu už mě máte pojmenovanou Zablácená cesta k Olympu. Nezašpiňte si cestou do dějin boty!"

"Tohle máte v hlavě? Teď nevím, zda říct nejdříve, že váš případ zase tak významný není, nebo že by jste se měla méně podceňovat. Máte špatný přístup, ubližujete jen sama sobě. K vašemu prospěchu jsem ale někde četla, že masochisté to při troše píle mohou dotáhnout na mučedníky. Takže pokračujte svižně dál. Sezení je u konce." Ellen ohromeně otevřela ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo. Broniewská se vrátila ke svým papírům.

První hodiny ve společnosti ostatních měla Ellen strávit ve společenské místnosti.

Dva zřízenci ji prostě strčili do prostorné, sterilně vypadající místnosti a odešli. Hlídali za dveřmi.

Ellen v prvním okamžiku instinktivně pochopila, že tady se ocitla v naprosto odlišném světě s vlastními pravidly, která jí někdo škodolibě opomenul vysvětlit. Několik málo pohledů na nepatrný okamžik ulpělo na ní, ale vyděšeným výrazem zřejmě hned rozptýlila veškerou pozornost. Nebyl tu takový hluk, jaký očekávala. Většinu ruchu očividně obstarávala uzavřená skupinka v rohu. Přemýšlela, že by se k nim připojila, ale nečekaný vražedný pohled jednoho z nich stačil, aby ztratila chuť. Tak, co teď? Začala se trochu rozkoukávat.

Nějaké stoly, židle, nábytek, obrazy. Nic zvláštního. Mrtvé, mlčenlivé, zapomenuté místo. Ne, že by tu bylo takové ticho, ale cosi nepostižitelného dýchalo ze zdí a dodávalo celému místu skoro strašidelnou atmosféru. Otřásla se.

"Hele, ty budeš nová, že děvče?!"

Ellen sebou škubla. Vedle ní stála asi čtyřicetiletá žena, blonďatá a velmi hezká. Sklouzla pohledem k jejím obvázaným zápěstím.

"Podřezané žíly," prohlásila ta žena lehkým konverzačním tónem a přivedla Ellen do rozpaků.

"Člověk to nikdy nepřestane zkoušet." Ježíši.

"Nemusíš se chovat slušně, tady jsme všichni blázni." Zahihňala se.

"Já nechtěla být zvědavá," zamumlala Ellen a odvrátila od ní svou pozornost, aby se jí zbavila. Bůh ví, co je to zač...Tady jsme všichni blázni.

"Ale jsi. U nás se za nic nemusíš stydět. Řeknu ti to po tvém. Každý člověk je ve své podstatě blázen, ale krotí jej společenská pravidla a morální nároky. Tady můžeš být sama sebou a dělat hlouposti, protože nad tím jen mávnou rukou a řeknou, že na to máš koneckonců papíry."

"Díky za radu, ale já... "

"Nejsem blázen. Správně?"

"Ne. Ale radši zůstanu i nadále při smyslech, nemusíte mě poučovat. Neztratím se."

"Aby ses nedivila. Takhle sem nezapadneš."

"Nechci zapadnout."

Žena pokrčila rameny a odešla. Připojila se k té podivné uzavřené skupince. Ellen zavrtěla hlavou a schoulila se na židli poblíž dveří. Po krátké chvíli zachytila prchavý pohled muže na druhé straně místnosti. Byli dva, společnost sama o sobě. Stranou ostatních. On byl mohutný muž, postarší, svalnatý, tvrdé rysy obličeje a vojenský sestřih. Byl podivně strnulý, pohled najednou zcela nepřítomný. Ten druhý byl z části černoch s impozantní tělesnou konstitucí. Nechtěla by se mu připlést do cesty. Něco mlel, ale nemohla jej slyšet. Civěla na ně tak dlouho, až si toho ten ukecaný všiml. Uhnula pohledem, ale přímo cítila, jak ji jeho zrak pálí do kůže. Znovu zvedla oči. Díval se. Mlčky. Čichám čichám problémy...A náhle si jí už nevšímal a něco vykládal svému společníkovi.

"S nima si moc nezačínej. Nejsou zábavní."

Blonďatá žena Ellen zakryla výhled. Musí se pořád tak vnucovat?!

"Nemusím, ale chci," uchichtla se, jakoby jí četla myšlenky. Obratně popadla nejbližší židli a posadila se vedle Ellen.

"Tina Schoberová, a ty?"

"Ellen Sachsová."

"Vítej v klubu. Prý jsi zapíchla manžela."

"Zranila." Ta ženská nemá špetku taktu!

"Detail. Přestaň furt civět na ty dva!" Ellen zaskřípala zuby.

"Trochu tišeji by to nešlo?" Vtěrka, teroristka...

"Á, jo, jasně. Čím seš?"

"Strojní inženýrka."

"Neznám moc ženských, co dělaj strojařinu."

Ellen pokrčila rameny a koukala do země.

"A vy?" Třeba ji konverzací odradím...Chyba.

"Jaké vy?! Tykej mi! Jsem učitelka."

Ellen zalapala po dechu a skoro na ni příslovečně vykulila oči.

"Něco divnýho?" Tina vypadala opravdu nechápavě.

"No, já...já, moc na učitelku nevypadáte...teda nevypadáš."

Tina se rozesmála. " Jasně, učitelky nebydlí v blázinci a nemluví jak kanál, že?"

"Ne...jo." Ellen by si už nejraději nafackovala. Někdejší rozvaha vzala za své. Následovala sebeúctu.

"Proč jsi tady?"

"Ále," mávla rukou Tina a najednou byl její výraz smutný a temný zároveň. "Říkají tomu zhroucení osobnosti, myslím. Fór je, že ta osobnost vznikla podle představ druhých lidí. Bylo otázkou času než padne."

"A za to se zavírá? Originální."

"Ne. Horší je, že jsem umlátila ředitele školy ukazovátkem."

"Vtip. Kecáš," ušklíbla se Ellen.

"Jo, máš pravdu," připustila Tina.

"Praštila jsem ho jen párkrát. Ale když padal, švihnul sebou tak hloupě, že narazil hlavou o roh stolu a umřel."

"Ježíši!"zhrozila se Ellen upřímně. Tina rezignovaně rozhodila rukama.

"To ještě nic nevíš." Ukázala na hovornou část dvojice, kterou předtím pozorovala.

"Spader. Sociopat a vrah, jinak ovšem děsně inteligentní. Má svoje kouzlo. Zatím je spokojenej, ale jakmile bude chtít vzít roha, nezastaví ho ani elektrickej plot ani ostnatej drát. Stráže a psi jakbysmet." Elektrický plot, psi, ostnatý drát...tady?! Pak kývla bradou k muži s vojenským sestřihem.

"Reese. Voják. Dělal tu nejšpinavější práci, ale když mu ruplo, vyexpedovali ho sem k nám. Deprese a tak. Jinak je to jeden z mála, co tu nejsou za zabití nebo za vraždu. Ne, že by to nezkoušel." Konečně Ellen pochopila ta bezpečnostní opatření.

"Jen by nás všechny zajímalo, kdo jim platí výdaje. To je osmý div světa..."

Ellen ji neposlouchala.

"Jak je to možné?! Přece nemůžou zavřít společně nějakýho neurotika a sociopatického vraha!"

"Ale můžou, děvče. Místa není nazbyt a blázni se prý mezi sebou nemasakrujou."

"Cože?"

"Podívej, možná je to tak na jiných klinikách, ale tady může být kdokoliv, pokud má dost tučné konto. Boháči sem uklidí svou černou ovci, váleční veteráni dostanou tu nejlepší péči."

"Ale oni...vy...oni jsou nebezpeční," zasyčela důrazně, aby ji ostatní neslyšeli. Tina se lišácky zazubila.

"Ale Ellen, my všichni jsme nebezpeční!"Ellen už ani nedokázala zformulovat logickou větu. Dřív, než pod vlivem nasbíraných sedativ, upadla do mírné dřímoty, zachytila vojákův pohled. Mrazil.

Ložnice byla dlouhá nezařízená místnost s dvěmi řadami postelí. Na stropě svítilo několik zářivek, jejichž světlo nebylo ani oslepující ani vtíravé. Fajn, neměla ráda jasná světla. Měla volné místo asi uprostřed vlevo. Nahnali všechny ženy dovnitř a zavřeli, uvnitř, u dveří, seděla postarší ošetřovatelka na hlídce. Do večerky měli povolenou volnou zábavu. Není nad pevná pravidla...

S krčila se na posteli a zkoumala své spolubydlící. Starší, v jejím věku, i mladší. Její sousedka po pravé ruce měla dlouhé černé vlasy, byla přibližně stejně stará, skákala na posteli a tropila neuvěřitelný randál se svými kamarádkami. Další pokřikovaly, ať zmlknout. Slušně řečeno, poslala je k šípku.

Ellenina sousedka po levici seděla na posteli v tureckém sedu a tleskala té druhé. Hrubozrnná kakofonie zvuků přiváděla Ellen k šílenství. Zacpala si uši a zatnula zuby.

"Hej, Ali! Neděs naši novou!" zasmála se Tina z protější postele. Černovláska seskočila na zem a mrskla sebou vedle Ellen.

"Jo tak ty seš ta nová! Netvař se tak vyděšeně, já ti hlavu neukousnu. Amelie, říkej mi Ali...jak tě volaj?!"

"Ellen," pípla a několik dalších se shromáždilo kolem ní.

"Ellen, Ellen...v lese se nám sklátil jelen! Bezva! Mrkej!" Představila jí několik holek. Rozproudil se hovor, který šel zcela mimo ni. A pak byla tma. Kromě několika vzteklých výkřiků těch, které nezaregistrovaly naléhavou výzvu hlídající ošetřovatelky, už zavládlo ticho.

Budíček v sedm, podle standardů dost pozdě. Probuzení na novém místě bylo přinejmenším matoucí. Byla zvyklá na malý tichý pokoj a teď najednou kolem plno lidí. Něco jí to připomnělo, ale zahnala nepříjemné vzpomínky hluboko do temnoty podvědomí a soustředila veškerou energii na to, aby udržela oči otevřené.

Stále měla zákaz telefonování, což bylo v první fázi léčby normální. Ale přesto trpělivě čekala, až se bude moci spojit se svým právníkem a rozběhnout soud o opatrovnictví Marie. Nebo získat povolení ji vidět. Teď se bude muset spokojit s málem. Podstoupit léčbu a přesvědčit ostatní, že je naprosto zdravá, a že je schopna se o své dítě postarat.

"Ellen!"

Někdo s ní zatřásl.

"Už dejchám," zavrčela, s námahou otočila hlavu a zamrkala, zahánějíc zbytky spánku. Byla to Ali.

"Vstávej, El! Snídaně! Vylez z pelechu nebo tě z něho vynesou!"

"No dobře! Tady se nemůžeme ani pořádně vyspat, či co?!" Zívla, protáhla se a vylezla z postele.

"Tos uhodla."

Smích.

"Do sprchy, za půl hodiny je snídaně. Potom procházka, skupinová terapie, nic moc pokec. Pak oběd a sezení s psychiatrem. Mezitím nás držej ve společenský místnosti. Chápeš? Bezva. Hele, jdeš k sektářům?"

"Cože?"

"A, tak nic. No jdeme!" Ali popadla Ellen za paži a táhla ji z ložnice, takže jakýkoliv odpor byl marný.

Jídelna neudělala větší dojem, než společenská místnost. Byla chladná, sterilní a přeplněná.

Vzduch byl nasycený pachem připáleného jídla, čistících prostředků a bůhví čeho ještě. Vzadu, nad veškerým ruchem, visela televize, tmavá a mlčící.

Dostala malý bílý tác, na který jí flákli kousek masa a nějakou hodně podezřele vypadající kaši neurčité barvy. Cestou ke stolu do ní kdosi nešetrně vrazil.

"Sakra, čum na cestu!" vyjekla nějaká holka, mladší než Ellen.

"Neřvi na mě," zavrčela Ellen výhružně. V osobní obraně měla skvělou mnohaletou praxi.

"Jo? A co mi uděláš?" Děvče se jízlivě pitvořilo. "Zbiješ mě?" zakňučelo naoko vystrašeně. Ellen praštila s tácem na nejbližší stůl.

"Jo, zbiju."

A praštila holku hřbetem ruky.

Nečekala to a švihla sebou na zem. Bože, já jsem mrcha, zavrtěla nad sebou Ellen hlavou, popadla tác a připojila se k Tině a Ali.

"Kdo to byl?"zeptala se jich a v duchu děkovala za to, že žádný ze zřízenců nebyl incidentu přítomen.

"Linda," odpověděla Tina a pomračeně přežvykovala snídani. "Hysterická neuróza. Má neuvěřitelně nízký sebevědomí, všechno ji hned vytočí, pak blbne na kvadrát. Dobře, žes jí jednu přišila. Rodina ji sem strčila, aby ji měla z krku."

Povědomé... Ellen nabrala kaši na lžičku a podezřívavě na ni zírala.

"Smutný," zamumlala nepřesvědčivě.

"To ne," zavrtěla hlavou Ali. "Je jí tu líp. Psychatí jsou talentovaný, většinu z nás už přesvědčili o tom, že blázinec je venku za zdí."

Ellen polkla jedno sousto a rozhořčeně od sebe tác odstrčila. Odkašlala si. "Musím souhlasit. Tam venku pochodují nepoznaní blázni, a hlupáci, kteří se věčně tváří chytře, což spolehlivě přivede každého k šílenství.

"Nám už se to stát nemůže," rozesmála se Ali na celé kolo a nabrala Ellen loktem do žeber. "Vtipálku! To je fakt dobrý!"Co je na tom směšného? Ellen vrhla bezradný pohled na Tinu, ale ta jen pokrčila rameny a hleděla si svého. Jasně, zvykej si, děvče. O zlomek sekundy později chtěla vrhnout pohled nevraživý na majitele protáhlého stínu, který na ni padl od druhé strany stolu. Předběhl ji. Spader. A vedle něho Reese. To si museli vybrat zrovna tyhle místa?! Založila ruce na prsou a obhlížela jídelnu. Museli. Všude jinde bylo obsazeno. Bezva. Skvělé.

"Ale?! To je mi společnost!" zavzdychala Ali a natáhla se přes stůl k Spaderovi.

"Amelie!" Její sousedka, vystříhané hnědovlasé děvče, ji popadla za kalhoty a stáhla zpátky do židle.

"Co blbneš, Maris?!" naštvala se Amelie a vyskočila od stolu. Už nebyla veselá, ale agresivní. Maris taky vyskočila a z očí jí šlehaly blesky.

"Neřvi po mně! A pro tebe jsem Cool Newt!"

Ellen, tušící problémy, odsunula židli, vstala, obešla stůl, kde se opřela o stolní desku a lhostejně sledovala vyhrocený konflikt. Přátelství mezi ženami je jen pakt o neútočení. Ali versus Maris, dvě fúrie v jednom ringu. Spader pozoroval ty dvě, pokud byl toho výrazu schopen, mírně

Pobaveně. Na rozdíl od něj, Reese měl místo obličeje kus netvárného šutru. Jeho letargie Ellen dopalovala. On, že se pokládal za obět neonácků?! Přestože má důvod k beznaději, neskončila jako on. Jako živá mrtvola! V tomhle ubohém cvokhauzu.

Než Amelie a Maris rozdaly první rány, už je drželi tři silní zřízenci, z toho dva Ali. I když byla menší a napohled slabší, bojovala s neuvěřitelně divokou zuřivostí. To si pamatuj, Ellen, tady není všechno, jak se zdá být.

"El-šoky. Jo, el-šoky," zaslechla Spaderovo zamumlání. Vrátila tác se snídání a čekala na vycházku. Vycházka. To slovo znělo mile. I když poněkud vězeňsky.

V průběhu terapie, po návratu ze Schwarzen Stern, mající za úkol potlačit vzpomínky a strach, vymýtili mnohé. Ale ne podvědomou averzi k maličkostem, ke tmě nebo prudkému světlu.

Slova nebo věty ji dokázaly rozhodit, aniž by měly nějaký zásadní význam.

Park, basketové hřiště a pár stolu s lavicemi. Málo míst, kam se obrátit. Žádné soukromí. Léčebna nebyla více, než nenápadné vězení s nádechem luxusu. Postávala u hřiště a sledovala hráče, jak se organizují. Reese a Spader hráli taky. Takové tanky, to bude masakr.

"Ty, hej, chceš hrát?!"

"Já?"opakokovala zaraženě.

"Ne, Fidel Castro! Jasně, že ty! Normálně hrajem s Maris, ale sama jsi to viděla...momentálně bude indisponovaná. Buď šoky nebo ji přikurtovali..."

"Elektrošoky?!" vyděsila se Ellen.

"Jo, co myslíš?!"

"Jsou zakázané!"vyplivla zhnuseně. Holka jen mávla rukou.

"Tady není nic zakázaný. Psychatí si dělají s námi, co chtějí. Tak jdeš?"

Ellen sebou trhla. "Eh, co?"

"No hrát !"

"Jo...jo, jdu."

Dívka hodila míč někomu jinému a vzala ji přátelsky, skoro familiérně, kolem ramen.

"Allison, říkají mi Newt. Ty?"

"Ellen."

"Hej, mládeži! Někoho mám!"

Newt byla o něco mladší než Ellen, v Marisině věku. Hnědé, krátké, legračně sesekané vlasy sepnuté do malého culíku. Každou chvíli dostávala záchvaty smíchu, i když schytala míčem do obličeje, a chovala se hloupěji než malé dítě.

Okamžitě po rozehrávce Spader získal míč a s přehledem sázel koš za košem. Při chabém pokusu získat míč, skončila Ellen na zemi s ošklivě naraženým loktem. Výbuch vzteku nezastavila ani vytrvalá sedativa v organismu, která dostávali po ránu, a která se ještě nenaučila schovávat.

Znala situace, kdy viděla rudě. Nastala. Ten bezohlednej buldozer! Prudce vyskočila na nohy a krvelačným zrakem zaměřila Spadera. Když už schytat pěstí, ať si ji útočník alespoň pořádně odře! AŤ z toho ten hromotluk něco má! Pomalým, ale jistým krokem k němu zamířila. Právě dal koš a plácnul si s Reesem.

"Uhni," zavrčela suše na ex-vojáka a nešetrně ho odstrčila.

"Jdeš mi gratulovat?"ušklíbnul se Spader a klouzal po ní soucitným, ne, opovržlivým pohledem.

"Jo, a dát ti dárek."

Dala mu pěstí. Ne, že by to nebolelo. Bolelo. Víc ji, než jeho. Ale v tu chvíli to prostě stálo za to. Jenže když pochopila, že tady vyjde veškerá snaha naprázdno, bylo pozdě. Ležela na studeném betonu, ona dole, nepřítel nahoře, a jedno zápěstí a krk jí drtily mohutné, neuvěřitelně silné ruce. Vší silou ho kopla kolenem do slabin a loktem volné ruky do spánku. Lehce povolil sevření a toho využila, aby vyklouzla z jeho dosahu. Byl rychlejší, než si myslela. Oba schytali pár zásahů, a zachránily ji jen intenzivní kurzy bojových umění, pak je od sebe odtrhli chovanci a zřízenci.

Dojem z dalšího sezení byl přes chemický opar, ve kterém se Ellen potácela, nevýrazný. Krví ji proudilo tolik uklidňujících preparátů, že se cítila jako sklad chemického odpadu. Mohla vnímat, přemýšlet a reagovat, ale ani pánbůh by ji nedonutil, aby se dobrovolně pohybovala.

"Jak se dnes cítíte, Ellen?" Vzhlédla k doktorce, jakoby jí na obličeji vyrašil penicilín.

"Můžete začít něčím jednodušším? Třeba jaké je dnes počasí? Zní to rozumněji."

"Samozřejmě, slyšela jsem o tom nepříjemném incidentu. Ale mám na mysli váš celkový dojem."

"Unavující," vydechla suše a mlčky civěla na podlahu. Jakoby mi namíchali do kapačky whisky.

"No dobře. Našla jste si nějakou přítelkyni?"

"Ani ne."

"Konkrétně?"

"Znám pár lidí. Povrchně. Zato už mám plno nepřátel."

"Žádný začátek není snadný."

No mě to povídejte.

"Proč jste tak klidná? Vaše klientka mlátila sociopata. To je normální?"

"Není. Ale u vás ano."

"To tedy ne."

"Tak proč to děláte?"

"Nejslabší ve smečce podléhají, nechci být nejslabší."

"Špatná cesta získání respektu, po které jdete."

"Na tom nesejde, všechny jsou zabahněné."

"Cesta nejmenšího odporu neexistuje?"

"Ne."

Broniewská si něco poznamenala do notesu.

"Co hledáte?" Pro změnu se ptala Ellen. Broniewská soustředěně naklonila hlavu.

"Věc, která vás sem dovedla."

"Nenamáhejte se, manželovu adresu vám klidně dám." Sarkasmus odkapával z každého slova.

"To nebude ono."

"Co když se mýlíte, doktorko? Kdysi jsem slyšela, že někdy jediná věc, kterou hledáme, je jediná, kterou nemůžeme vidět. Stalo se vám to někdy?"Upřímnost.

"V mé praxi ne, ale v soukromém životě mnohokrát." V duchu Broniewská zářila nad sdílností klientky.

"Kdyby jste nebyla doktorka, byla by jste dobrý člověk. Smůla. Mohla jsem vás mít ráda." Přes doktorčinu tvář přeběhl prchavý úsměv.

"Beru to jako poklonu."

"Pro mě za mě."

Broniewská se uvolnila a nahlédla do svých poznámek.

"Zahrajeme si malou hru, ano?" Ellen protočila panenky. Chtěla něco namítnout, ale po střetu s Spaderem neměla na další konflikt sílu ani náladu. Dobře, budeme si hrát...To zní neškodně. Pak se zlomyslně uchechtla. Tak za tohle dává můj milovaný manžílek peníze!

"Fajn, o co jde?"vysoukala ze sebe namáhavě, aby projevila alespoň elementární vstřícnost vůči doktorčině zcestné a zbytečné iniciativě. Očividně byla potěšena.

"Těší mě váš zájem, Ellen: Jen tak dál. Jde asi o tohle:já řeknu výrok a vy mně, co vás k němu napadlo."

"Je to trhlé," konstatovala Ellen nahlas.

"Ještě jsem nezačala," odtušila Broniewská dotčeně.

"Pardon."

Začala.

"Doderer:Jedním z nejnižších sklonů člověka je, že chce někam patřit."

A když nechce, mají ho za podivína a blázna...

"Ne každý."

"Vy ne?"

"Ne."

"Proč?"

"Nikomu neprospělo, pohřbít se ve smečce. O něco tím přichází."

"A co to je?"

Nad tím musela zauvažovat hlouběji.

"Svoboda. Musí pořád hlídat sám sebe, aby se nelišil."

"Kolektiv ho chrání,"

"Kolektiv ho oslabuje. Jako jedinec je neužitečný, nesamostatný."

"Takže nejste se sektáři."

Sektáři? Co to pořád mají?! "Jací sektáři?"

"Je to taková uzavřená skupina tady v ústavu. Znáte Maris a Allison?"

Přitakala na souhlas.

"Přišly k nám před pár lety z Evropy a přinesly s sebou takzvané nové náboženství. Oficiálně jej nazývají Balderismus. Familiérně Plešárdismus. Vymyslely jej jako studentky. Prý je to filozofický směr. Život je plný boje a utrpení. Po smrti nás čeká Peklo.

Teď jej u nás v léčebně šíří. Mě se zdá, že je to zase jejich způsob jak tady přežít. Je to ještě lepší. Jak ovládnout druhé. Uctívají Velkého Plešárda. Svaté předměty jsou kuželková a křišťálová koule. Svatá hora je jakási Lysá hora. Pomalu si říkám, že tolik pitominek, na které ty dvě přijdou, nevymyslí ani blázen z povolání. Kupodivu vyznavači berou celou tu náboženskou šílenost smrtelně vážně. Víte, že se zdraví slovy šnikt, šnikt, podle zvuku, který vydávají drápy jejich proroka, když je vysune?" Ellen už se nechichotala, ale smála na celé kolo. Ten film o mutantech viděla, ale nenapadlo ji, že by z něj někdo udělal náboženství. Broniewská vypadala spokojeně.

"No vidíte, Ellen. Když se smějete, vůbec mi nepřijde, že sem patříte."

Normálně by se rozčílila, ale teď měla tak dobrou náladu, jako už dlouho ne, a proto poznámku přešla jen s pokrčením ramen.

"Něco na tom bude. Že každý chce někam patřit," upřesnila.

"Blízkost stejných lidí jim dává sílu, ale neomezuje je. Prostě mají jen něco společného. To, čemu věří."

"Sektáři," zašeptala Ellen jen pro sebe. "Proč tu vlastně ty dvě sektářky jsou?"

Broniewská se zakřenila mile dětským způsobem.

Ta ženská je samý protiklad, znovu užasla Ellen.

"Mohu říci jen to, co je všeobecně známo. U obou jde o takzvanou nerozpoznatelnou poruchu osobnosti. Maris trpí opakujícími se stavy depresí a agrese vůči minimálním podnětům. Allison je naprosto nekontrolovatelná zásobárna energie. Sebestředná, náladová, pokrytecká, nevypočitatelná.

Zábrany vůči sociálnímu okolí nejsou nijak výrazné. Naopak chvílemi upadá do nepochopitelné apatie, kdy vydrží hodiny koukat do prázdna bez mrknutí oka. Nevzbudila by ji ani atomová bomba v ústavním parku."

"Divná dvojka."

"Laická, ale výstižná diagnóza."

"Není protiprávní, mluvit takhle otevřeně o pacientech? Myslím, že je."

"Chtěla jste upřímnost, máte ji. Co takhle mluvit chvíli o vás, Ellen?"Broniewská se dostala do správného bodu dříve, než čekala. Chyba lávky. Ellen nečekaně zmlkla a nereagovala na její výzvy. A proto bylo sezení ukončeno.

U večeře byli všichni pohromadě. Maris se nepřítomně rýpala v jídle, stejně tak Ali a Newt. Nálada v celé místnosti byla nepochopitelně napjatá a něčím hrozící.

Tina padla do židle vedle Ellen se starostlivým výrazem.

"Jak se cítíš?"

Nasadila rozpačitý úsměv a přežvykovala otázku.

"Nic slavného to není."

"Seš v klepech."

"V čem?"

"Mluví se o tobě. Nikdo tady totiž není takový cvok, aby skočil po Spaderovi. Bez urážky."

"V pořádku. Dík."

"Za málo. Jsi slavná."

"Proslavila jsem se tím, že jsem na něho skočila?"

"Ne, že jsi to přežila."

"Jsem pěkně omlácená."

"Detail. Mohlo to být horší."

Najednou se k Ellen sklonila mohutná postava a poprvé uslyšela Reesův drsný hlas.

"Příště se mu radši vyhýbej. Nadělá z tebe zákusky pro trpaslíky." Tón byl tichý, výhružný, možná varující. Ellen nebyla kancelářské ořezávátko. Chytila vojáka za tričko ještě dřív, než se stačil narovnat. Obrátila k němu svůj potemnělý obličej a skrze oči se mu vpalovala do mozku.

"Tak hele, ty zelená ex-vojenská gumo! Já nejsem nějaká předložka, aby si do mě každý, na bednu ruplý sociopat, otíral boty!" Jeho oči byly jako kus ledu.

"Necháš se radši zabít? Tohle není nic!" Zdůrazňoval každé slovo zvlášť. "Ty, holčičko, nevíš, co je pravé utrpení. Já byl u osvobození tábora Schwarzen Stern a viděl tolik utrpení, že si to nedokážeš představit ani v nejdivočejších snech."

Ellen na něho chvíli bez výrazu civěla, zkoumala jeho tvář, a pak se hystericky rozchichotala.

"Blázne," vydechla mezi dalším výbuchem smíchu. Zvedla se a beze slova odešla. Reese nechápal. Byla blázen, nehledal v tom žádnou logiku.

Ellen nevnímala dění kolem sebe. On byl oběť Schwarzen Stern...Směšné! Znovu se rozesmála a nemohla přestat.

Druhý den nastoupila skupinovou terapii. Seděli v půlkruhu naproti jedné terapeutce, ve větším výklenku podél chodby. Bylo jich sedm. Maris, Newt-Allison, Linda, Ali, Ellen, Reese, Spader.

Spader patřil do této skupiny jen proto, že se u soudu hájil traumatem z dětství. Pochybovala, že někdy dítětem opravdu byl.

Ellen seděla skrčená na židli a bouřku venku za oknem. Vzduch voněl. Duchem byla nepřítomná. Uvažovala, co asi teď dělá Marie. Jak se má. A jestli jí máma chybí. Zatraceně! Daniel měl povinnost informovat ji o dítěti! Jednou si napíšu seznam jeho vad, ať už to mám pohromadě!

Musíš to tu překousnout. Marinka už nikdy nesmí trpět tvým...šílenstvím?

Terapeutka byla postarší, mile vyhlížející černoška, jménem Fitzgeraldová. Familiérně Fitzi. Měla příjemný, autoritativní hlas a vlídné chování. Na začátku sezení objasnila pravidla terapie, která všichni, vyjma Ellen, znali. K normám skupiny patří otevřenost, projevování pocitů a ochota ke kritickému sebezkoumání. Uzavřenost, odsuzování a závislost na mínění jiných účastníků škodí skupinové práci.

Překvapila Ellen tím, že se jí nezačala věnovat jako první, ale dala jí možnost se rozkoukat a přizpůsobit. Začala s Maris.

"Takže, co dnes povíš skupině nového?"

"Je mi mizerně."

"Nového," upozornila suše Newt.

"Neskákej mi do řeči, Plešárd tě zatratí!"

"To už jsme taky slyšeli! Jsi tak depresivní! Plešárd tě zatratí!"

"To tebe zatratí, bezvěrče! Barbare!"

"Sklapněte vy dvě," zavrčel Reese a nechtěně na sebe přilákal pozornost.

"Vidím, že pan Reese má dnes sdílnou náladu," usmála se Fitzi.

"Povíte nám, zda jste měl dnes zase špatné sny?" Nervózně se ošil a pohledem provrtával sesternu za jejími zády.

"Hm," utrousil nakonec otráveně.

"Jasně, že je má!" vyhrkla Ali popuzeně.

"Dyť je má furt! Je jak zaseknutej gramofon!"

"Zmlkni, cácoro!" zařval Reese a vraždil černovlásku jedním ze svých profesionálních smrtících pohledů.

"Zase ten tábor?" ozvala se Fitzi, aby jej uklidnila a přitáhla pozornost.

"Jo. Hele, tohle je blbost! Já sem nepatřím. Stačí mi pěkný tichý vězení."

Newt, která právě ukončila hádku s Maris v jakémsi evropském jazyce, nabrala Ellen loktem do žeber a se spikleneckým výrazem zašeptala: "Reese drží v noci na tlakový posteli, protože má noční můry a mohl by si ublížit. Už na něho zkoušeli všechno možný, ale, víš, sny nemůžou zastavit."

Ellen na Reese pohlédla s pochopením. Věděla to. Vláčí vás po nocích nezřízenou rychlostí jako splašení plnokrevníci. Nelze utéct. Nelze se skrýt.

"Reese tvrdí, že stejný účinek jako terapie, mají oblbováky a alkohol. To by mu procházelo. Kdyby ale nechtěl jednomu chudáčkovi zhasnout světýlko. A už byl tady!"

Fitzi se nečekaně obrátila k Ellen.

"Vy budete Ellen, že? Co si myslíte o tom, co říká Reese?"

Hups...

"Pardon, neposlouchala jsem."

"Aha! Připravovala jste si vlastní řeč, že ano?!" Ze sestřina výrazu poznala, že si z ní dělá dobrý den.

"To zrovna ne."

"No dobře. Tedy vám pomohu, Ellen. Pan Reese pomáhal při osvobozování neonacistického koncentračního tábora Schwarzen Stern a tvrdí, že není nic horšího, než vidět tolik utrpení a smrti. Co si o tom myslíte vy?" Cítila, že ji všichni pozorují. Chtějí názor? O. K.

"Existuje něco horšího. Zažít to."

"Ano, zřejmě máte pravdu," kývala Fitzi. On téhož názoru nejspíš nebyl.

"Co ty o tom můžeš vědět?"zasmál se Reese sarkasticky.

"Dost," odsekla podrážděně.

"Jo, jasně! Já zapomněl! Každé vzorné, americké, ve vatičce vychovávané dítko sleduje zprávy! A dokumenty o úspěších své země ve válce! Nebuď směšná, holčičko!"

Co si to ten pitomec o sobě myslí?! Nebude mě poučovat!

"Sklapni! Nevíš vůbec nic!"

"Nic?!"vypěnil Reese, vyskočil ze židle a zamířil k ní. Vstala a čekala.

"Blbá ženská! Ty si tolik utrpení nedokážeš ani představit! Vyzáblé mrtvoly, podvyživené a zmrzačené děti! Hory zmasakrovaných obětí! Víš ty vůbec, co tam s nimi prováděli?! Co ty děti musely...!"

Úplně vzteky zrudla. Hbitě si vyrolovala rukáv a strčila mu své tetování před oči. "Tohle si dneska vzorné americké děti kreslí fixem pro srandu králíkům, ty gaunere!" Reese úplně zapomněl na vztek a na okolí, civěl na výsostný znak tábora Schwarzen Stern. Když přiblížil k tetování prsty, ucukla a vrátila se mlčky na své místo. Ali hvízdla.

"Skvělý! Ta mu to nandala!" Reese na Ellen pořád visel očima, vyvedený z rovnováhy.

"No to je trapas," zachichotala se Newt. Fitzi je nechala být a zaměřila se na Ellen.

"Jak dlouho jste tam byla?" Pokrčila rameny a nepřítomně zkoumala své vlastní ruce.

"Nevím to jistě, tam byl každý den stejný." Čím dál více cítila, jak se její hrdlo na protest stahuje. Nechala ses unést! Už to stačilo!

Hlavou se jí v tu chvíli honilo všelicos. "Kolik ti bylo, když ses tam dostala?"otázala se Maris opatrně. Zaváhala. "Čtrnáct." Dítě...jenom dítě! Chtěla křičet. Neměli právo! V její mysli se všechno bouřilo. Stáhla se, jakoby chtěla zmizet sama v sobě. A pak nečekaně vyskočila a utekla.

Společenská místnost byla úplně prázdná. Jen ticho a éterické dozvuky individuálního vnitřního utrpení každého pacienta. Působila smutně a ztrnule. Jako Ellen. Nesla sama v sobě zmatek. Jako Ellen.

Chvílemi se chtěla radovat a smát. Vynahradit si zmařené dětství. Začít znovu. Tancovat a skákat ve výtahu, mávat na cizí lidi, běhat po kapotách aut na parkovištích nebo ve vestibulu hvězdičkového hotelu. V tutéž chvíli, z bahnem naplněné cisterny duše, vyplulo veškeré utrpení a bolest, které zabili všechno nadšení. I po těch letech se jim dařilo ničit ji. Ještě mnohem důkladněji. Uvězněná mohla doufat ve svobodu. V co může doufat na svobodě? Je to jen pomalá smrt. Proč ji něco pořád nutí, uctít oběti války vlastní bolestí?!

Ellen se usadila ke klavíru a zkusmo zahrála krátkou melodii. Uklidňující. Matka vždy říkala, že kdo uteče před svým křížem, najde na cestě ještě větší.

Taky to říkal nějaký Philippe Neri, ale pro Ellen to vždy byla mámina moudrost. Vyhýbala se kříži už příliš dlouho. Možná, že je na čase jít skrz. Není čas, Ellen! Musíš bojovat o Marii! Já vím, vím to! Bylo jí do breku. Zblázni se a udržíš si zdravý rozum. Nemohli by třeba opomenout tvé problémy? Je jich tu tolik...No, a je to tu, ušklíbla se kysele. Už ti ty léky lezou na mozek!

"Sachsová?" Ztuhla.

Reese.

"Mrzí mě...ehm, já to nevěděl."

To tě omlouvá...?! "Nerada se chlubím," odtušila přiškrceně. Nezmohla se ani na sarkasmus. Neměla

náladu na výměnu názorů.

Pomalu, po kouscích, hrála melodii písně, kterou jí, jako malé, zpívala matka před spaním.

"Asi si teď říkáš: Co ty o tom můžeš vědět, že?"

"Ne. To říkáš ty, není to můj styl. Seš mi úplně ukradenej. Je mi jedno, co kdo ví o bolesti:" Z vlastního hlasu běhal Ellen mráz po zádech.

"Můžeš na to zapomenout? Ne, že by mi na tom záleželo, ale... "

"Sklapni. Vypadni." Zavřela oči a držela víčka pevně sevřená jakoby chtěla odehnat děsivý, zlý sen. Ale ten zůstával. Když je otevřela, Reese seděl u ní a pozoroval ji. Aby si vůči tobě ještě nevypěstoval otcovský instinkt...

Nadechla se k nějaké razantní pálce, ale hlasivky odmítly poslouchat povely a tak semkla pevně rty do tenké bledé čárečky a čekala, co z něho inteligentního vypadne.

"Máš taky sny?"

"Každý má sny."

"O táboře."

"Ne moc často."

"Jakto?"

"Nemají význam. Sny jsou sny. Když se probudím, je to vždycky mnohem horší." Zvláště úderná poznámka, Ellen. Gratuluji. "Já je můžu taky...odstranit?"

"Vyrovnej se s minulostí, přijmi přítomnost, buduj budoucnost. Lepší recept nevynalezli. Ale ty jsi odsouzený trpět nadosmrti." Vztáhla ruce ke klávesám, ale Reese praštil krytem, že stihla tak tak ucuknout, aby jí nezlomil prsty. Ledově se na něho usmála, čímž zarazila příval dalších prázdných slov, a prudkým kopnutím mu podrazila trojnožku pod zadkem. Když obcházela klejícího vojáka, suše utrousila: "Nebudu mírnit ničí neurózy svými problémy."

"Slyšela jsem o vašich úspěších v dnešní terapii," usmála se Broniewská na Ellen, sedící na parapetu okna a hledící do černé, deštěm vonící tmy.

"Úspěších? Legrační. Já to tak nevidím."

"Na Reese to účinek mělo."

"Chlapská pýcha."

"Ne tak docela. Je to můj pacient a měla jsem s ním sezení před vámi. Poprvé po dlouhé době mluvil o něčem se zájmem. O vás. O tom, co jste musela zažít."

Ellen pokrčila rameny a nevěnovala tomu pražádnou pozornost.

"Myslím, že vás obdivuje."

"Myslím, že jsem mu volná," opravila doktorku zvolna.

"Ne všechno je takové, jakým se zdá být."

"Tak to vím už delší dobu."

"Nevím, zda to střetnutí pomohlo vám, ale jemu, zdá se, ano."

"To mě skutečně velmi těší."

"To by mělo. Já se o totéž pokouším už několik předlouhých měsíců." Ticho. Venku už před notnou chvílí přestalo pršet a vzduch byl chladný a příjemný. Mare Crisium se nacházelo v jedné z nejméně poškozených přírodních lokalit.

"Mluvte o sobě, Ellen. Prosím."

Ze spodních pater se linula tlumená hudba. Pomáhala Ellen k uvolnění. Slova písně nebyla vtíravá, ale zakotvila se v její mysli, a tak mlčky poslouchala. Hlas zpíval smutně. O síle říci sbohem, o touze vrátit čas. Bolest je varováním, že něco je špatně... Když utichl, nahradil jej jasný ženský hlas. Žádná hudba, jen napůl vyprávěná a napůl zpívaná slova. O nesmrtelnosti. Ellen pocítila z ženina projevu zvláštní uklidnění, které hřálo v srdci. Každým koutem své mysli si vrývala slova písně do paměti.

Taková jsem A tohle je všechno, co vím A musím se rozhodnout žít Pro všechno, co mohu dát Pro jiskru, která dá sílu dozrát. A budu stát za svým snem Jestli mohu Symbol mé víry v to Kdo jsem Ale ty jsi můj jediný A musím jít dál tou cestou Která je přede mnou A nechci nechat své srdce Aby ovládlo mé myšlení Ale ty jsi jediný A neřekneme si sbohem A já vím, kým musím být. Nesmrtelnost Jsem na cestě věčností Uchovám si v nitru vzpomínku Na tebe a na mě. Splnění osudu Ti bylo vloženo do kolébky Moje bouře se nikdy neuklidní Můj osud vane ve větru Srdcový král, ztřeštěný žolík Ale neřekneme si sbohem Všichni si mě musí uchovat v paměti. Protože jsem našla sen Který se musí stát skutečností Každým kouskem svého já Ho uskutečním Ale ty jsi jediný Promiň, nemám Pro lásku roli Ruku na srdce Najdu svou cestu Přiměju je, aby mě po ní vedli. Nesmrtelnost Ve mně je vize a oheň Uchovám si v nitru vzpomínku Na tebe a na mě A neřekneme si sbohem Se vší láskou k tobě A co jiného Můžeme udělat Neřekneme si sbohem.

Ellen otevřela nepřirozeně se lesknoucí oči a otočila hlavu k Broniewské. Pro Marii...

"Budu... spolupracovat. Ale dneska ne. Musím ještě pár věcí udělat."

Broniewská rozvážně kývala hlavou.

"Tak běžte, Ellen." S nepatrným, téměř stydlivým úsměvem poděkovala a vyběhla z ordinace, jakoby ji stíhal zuřivý lev. Nebo zuřivá minulost.

Pokud to tak lze nazvat, měla štěstí. Reese a Spader seděli venku u hřiště a zvolna debatovali. Znovu ji napadlo, o čem se ti dva mohou bavit. Potlačila stoupající žaludeční nevolnost, zhluboka nadechnout, vyrovnat, vystrčit hruď...a jdeme na to.

"Spadere." Jeho pohled mohl vraždit. On taky.

"Omrzel tě život?"

"Už dávno," odvětila lehkým konverzačním tónem a usedla mu na klín.

Nadšení nulové, postřehla okamžitě. Není třeba na kluky? Jen tak tak potlačila smích a počala uskutečňovat svůj plán.

"Mrzí mě, co se stalo. Chtěla jsem jen...omluvit se."

Ironický úšklebek.

"Co chceš?"

Přivřela oči jako střelec, který má oběť na mušce, a v duchu zaklela. Varovali tě, že je inteligentní, Ellenko.

"Pryč, dneska v noci." Spader se rozchechtal, a proto uraženě zavrčela, vyskočila na nohy a chystala se odejít.

"Co za to?"

A sakra.

"Cokoliv řekneš," vydechla se svůdným úsměvem. Naneštěstí svůdnost nikdy neovládala a rozhodně to bylo vidět.

"Máš dost křečovitý projev, zlato," zavrtěl Spader hlavou a vstal. Opatrně Ellen obcházel, namotal si pramen jejích vlasů na prst a znalecky k nim přičichl. Vrhla zoufalý pohled k Reesovi, ale ten jen nedbale pokrčil rameny a kochal se přírodními krásami betonového hřiště a elektrických plotů.

"Něco bych věděl," zašeptal od ucha k uchu rozesmátý sociopat. Ježíši, Kriste, Maria...Bože, to jsem fakt zvědavá! Zatnula zuby.

"Stačí, když se přestaneš chovat jako slepice," pronesl soucitně a obsadil své pomalu chladnoucí místo na lavičce. Úplně cítila, jak jí studem hoří tváře a ani chladný, deštěm vonící větřík žár nemírnil. Rozpačitě si odkašlala. Jak úderné, dostal tě.

"Nerozumím."

Pomalu se předklonil.

"Objasním ti to. Nabízíš se jako věc, což je nechutné, a ještě vypadáš k pláči zoufale. Nejsem na tom tak špatně, abych toho využíval."

"Takže...z obchodu nic nebude?" Překvapil ji.

"To netvrdím." Nechápavě naklonila hlavu.

"Za hodinu tady. Přijď včas a...nemhuř tolik oči, budeš mít vrásky, dítě." Zaťala pěsti, aby mu neskočila po krku.

Klid, Ellen, ovládej se! Nestojí za to! Odešla, aby si o pár minut později vybila zlost míčem o ústavní zeď.

Ten večer, poprvé za tolik let, stál za to. Zbláznila se, aby si zachovala zdravý rozum. Chtěla se jen trochu odreagovat a pak si vzít zpět svou dceru. Trochu se jí to ale vymklo z rukou. Nic podobného ještě nezažila. Noční život v blízkém Halltownu, mnohem menším než New York, byl divoký a zářivý, i když jen v centru. Několik dívek, které znala z ústavu, jí neúnavně sekundovalo. Zapomenout na život, na normálnost:jediné pravidlo noční jízdy. Tak si řekla, sakra, proč ne?!

Ellen naprosto nezajímalo, že nepoznává sama sebe. No co? Zablbnou si v městské fontánce! Co udělají? Zavřou je do blázince?! Tancovaly na stole v baru a ve výtahu, zpívaly z plných plic na tichém předměstském náměstí a ve vestibulu pěti hvězdičkového hotelu, hodily bouchací kuličky do okna policejní stanice, strašily osamocené osoby v parku. Najedly se ve značkové restauraci.

Když po jídle vymáhal majitel peníze, dvě z dívek vylezly na stůl a v rytmu hudby začaly odhazovat svršky. Málem se studem propadla, ale svůj účinek to mělo. Vyhodili je bez placení. Ve čtyři ráno ji, i s přítelkyněmi, odvedla do ústavu prvotřídní ozbrojená eskorta.

"Jakže se jmenuje, kolegyně?"

"Elizabeth Fryová." Doktor jen zabručel pod vousy něco na způsob díků a pokračoval v obědě. Jenže Broniewská chtěla pokračovat v debatě o novém případu.

"Převezli ji k nám, protože si s ní v minulé léčebně nevěděli rady."

"Teď to již docela chápu. Fascinující případ. Hluboký stupeň emočního autismu...To je vše, co zjistili?"

"Bohužel."

"Spíše bohudík, dali nám značkový dáreček jen proto, že jej nedokázali rozbalit."

"Nevíte, kdo ji dostane na starost?"

"Nemám ponětí. Každopádně máte velké šance." Broniewská rozpačitě zmlkla. Copak je tak snadné ji prokouknout?

"Snadné to není," usmál se bělovlasý doktor a odhalil zářivě bílou protézu.

"Jenže, milé děvče, tento případ chce v ústavu každý, kdo má nějaké ambice nebo cit."

"Co mám já."

"Od každého dost, má drahá, od každého dost." Broniewská upila kávy a přemýšlela.

"Ta žena k nám moc nezapadne."

"Ona nezapadne nikam," zdůraznil doktor a šermoval přitom ve vzduch vidličkou. Jídelna personálu se počala plnit a Broniewská si znovu musela postěžovat na hluk větší, než mezi pacienty. Klienty.

"Tady, kdo nevydá energie jako atomová puma nebo není depresivní jako prázdná peněženka, prostě nemá šanci," povzdechla si nahlas.

"Možná, že taková dámská jízda, jakou podnikla ta vaše klientka, Sachsová, před třemi měsíci, by ji zvládla rozehřát." Rozesmál se. Na rozdíl od Broniewské. Zkrabatila čelo a zavrtěla hlavou.

"Ani mi to nepřipomínejte. To byl skandál. Zajímalo by mě, jak se dostaly ven. Nebo kdo je dostal ven."

"Samozřejmě. Ale to jsou okrajové záležitosti. Pomohlo vám to přece navázat vztah s vaší, ehm, klientkou, ne?"

"Oh, to jistě. Jenže když k nám přišla, byla, dejme tomu, normální." Vztyčila ukazovák. "Vím, vím. Normální dle možností. Ale čím déle je u nás, tím méně se kontroluje. A to jsem se bála, že sem nezapadne. Jakmile přestane s litaniemi o své dcerce, pak budu mít opravdu velký problém, za to vám ručím! Tenhle ústav není léčené zařízení, ale škola šílenství!" Tohle téma ani neměla načínat. Doktor se shovívavě usmál.

"Na to jste, má milá, přišla dosti pozdě. Oni většinou ani nemají motivaci k nápravě. Podívejte. Tam venku, uprostřed civilizační džungle, se musí každý denně přetvařovat. I pro nás samé je obrovským problémem, zůstat v objetí těch hrůzných obrazů v dalším pavilonu, při smyslech. Co potom pro někoho, kdo se stádem jí, komunikuje, spí, vstává. Vraťme se ale k původní myšlence. V přirozenosti člověku brání pravidla, zákazy, zákony, tabu, morálka.

Jsou to podmínky existence, vymyšlené lidmi, kteří nechtěli být postaveni před nečekanou situaci, kdy by nevěděli, jak se zachovat. Lidmi, kteří chtějí ovládat. Jejichž morálním standardům se musí ostatní podrobit. Kteří netouží po tom, aby byly zneužity jejich slabiny. Někteří svou úlohu otroka společnosti přijmou bez reptání, někteří to nevydrží a dostanou se k nám. Najednou jim je dovoleno provádět, cokoliv se jim zamane. Žádné přetvářky, žádné masky, jen svoboda. Už neexistuje pracovní stres, rodinné problémy, byrokratické tahanice a strach o sociální postavení. Šmytec, šlus. Starají se o ně druzí a mají klid. Povězte mi, drahá kolegyně, kdo o tom v koutku duše tajně nesní? Připojit se ke stádu a vy, inteligenti, starejte se!"

Potřebovala chvilku, aby doktorův nadšený výklad strávila.

"Víte, pane kolego, někdy mám dojem, že jediní skutečně normálně myslící lidé, jsou naši pacienti."

"Pozor, to by byl jen další omyl!"Dožvýkal poslední sousto a odstrčil talíř. Broniewská protočila panenky. Nejen, že nechtěla rozpoutat filozofickou debatu, jíž si užívala nadmíru ve společnosti svých klientů, ale rozhodně ne s člověkem, který rád rozhazuje moudra plnými hrstmi. Pořád ještě chudáček doufal, že se zapíše do historie.

"Řekněte mi nějakou definici normálnosti!" Otevřela ústa k odpovědi, ale ve chvíli, kdy pochopila, na co se jí ptá, je radši zavřela.

"Aha!" Očka mu zazářila jako nebe nad Hirošimou. "Já jich v životě slyšel hodně, psychologické i filozofické. A něco vám, jen tak mezi námi, povím. Jsou to kraviny. Normálnost neexistuje." Ano, pomyslela si Broniewská, každý jsme jinak padlý na hlavu.

S náznakem úsměvu pozvedla obočí. Ach ta senilita...Buď, anebo je nepochopený génius.

"Víte, Andreo, žádní dva lidé nejsou úplně stejní. Pokud jediný člověk odpovídá některé z definic, my ostatní jsme bláznivi. Je asi jen jediný způsob, jak rozeznat člověka bláznivého od zdravého. Vidíte, neříkám normálního, ale zdravého. Protože pravé šílenství je nemoc, o které postižený neví. Pro něj je

nemoc normální stav, nemá co srovnávat. Tedy, když klient o sobě prohlásí, že je blázen, s největší pravděpodobností je zdravý, jen lehce neurotický." Vážně se na ni podíval, jestli jej náhodou nepovažuje za mluvku. Její ztrnulý pohled a soustředěný výraz doktora zřejmě uklidnili. Ještěže měla talent předstírat zájem. Alespoň k něčemu je chození na rande v mládí užitečné. Rychle dojedla, omluvila se a spěchala do své kanceláře-ordinace. Ať už je normálnost cokoliv, on tím dozajista neoplývá...

Na pokoji bylo zase veselo. Ellen a Amelie poskakovaly na posteli v rytmu latinsko-americké hudby jakési mladé zpěvačky. Ali chtěla všechny přesvědčit, že umí zpívat lépe. Maris, Newt a vyznavačky jejich víry, klečely na zemi a klaněly se s nepředstíraně důležitým výrazem svému bohu. Jakési děvče pobíhalo od jedné ke druhé a drmolilo pořád totéž: "Kde je Bobbie? Viděla jsi Bobbie?"

"Di k šípku!"

"Ta holka není normální," hudrovala. Pak zachytila pohled Newt.

"Není? A my?"

"No, chm, na tom něco bude."

"Hele, Maris. Pověz. Sachsová. Ona tu vážně zcvokla?"

"Jistě."

"No není to bezva?!" Newt teatrálně rozhodila rukama.

"Jo, bezva," zasmála se Maris.

"Jo, Newt, co říkáš na moje nové pyžamo?" Lehounký úsměv, pozvednuté obočí.

"Černý, jako každý."

"Cyniku."

"To říká ta pravá!"

"Co si o sobě vůbec myslíš?! Víš, nejsi tak skvělá!"

"Ty ale naděláš cavyků kvůli pyžamu! Plešárd tě shodí z Petřína!"

"Krávo! Zapomněla ses na špatným kontinentě!"

"Ubožačko!"Newt vyskočila, vlezla do postele a zachumlala se do pokrývky.

"Blbá, blbá, ale tak blbá!"mumlala Maris naštvaně.

Když Ellen poprvé viděla Fryovou, nijak zvlášť na ni nezapůsobila. Snad padesátiletá žena s výjimečně udržovanou kondičkou, hladkou pletí a dlouhými hnědými vlasy. Vypadala přísně, nezúčastněně. Jakoby opovrhovala existencí a proklínala svět, až do prvopočátku hmoty, ze které vznikl. Ostatní pacientky prostě ignorovala.

Ellen seskočila z postele a propletla se houfem všudypřítomných těl k nové klientce. Sepnula ruce,

zhoupla se na špičkách a odkašlala si, aby přilákala ženinu pozornost. Neuspěla.

"Ehm, promiňte, vy jste tu nová, že?"

"Nechte mě být," odvětila Fryová ledovým tónem a nezavadila o ni ani koutkem oka. V koutku mysli si Ellen připomněla seznámení s Tinou Schoberovou. Takhle se Tina cítila? Myslela to tehdy dobře, jenže já to chápu teprve teď.

"Jsem Ellen Sachsová. A vy?"

"Nechte mě na pokoji," zasyčela jedovatě.

Nejanči, dej jí šanci. Taky jsi ji dostala!

"Proč?"pokračovala Ellen ve snaze navázat kontakt.

"Protože bolest bolí," zněla tichá, jednoznačně výhružná odpověď. Ellen zvážněla. Pohlédla na obličej nové pacientky. Nevyjadřoval žádné emoce, jako vytesaný z ledového kvádru.

"To mi hrozíte smrtí?"

"Každý musí umřít. Vy na to nějak spěcháte."

Tohle nebyl nijak příjemný rozhovor.

"Já vám jenom chtěla pomoct...Ale vy o ni zřejmě nestojíte."

"Pálí ti to rychle. Vypadni. Rozumíš tomu slovu? Nebo ti to mám objasnit jinak?" Ženina ruka se před Elleninýma očima jen mihla, a pak už jí jen s nesnesitelnou silou drtila krk. Nemohla se ani pohnout, nadechnout. Cítila, jak jí srdce buší silněji, tlukot ve spáncích. A strach. Černo před očima. Tma. Ticho.

Daniel Sachs vstoupil do nádherně zařízeného apartmá. Jako vždy pocítil hryznutí svědomí, avšak ránu po kousnutí pravidelně chladil tlustý šek. Krátce zavadil pohledem o velký lustr z broušeného skla a znovu nechápal, kde na to ten chlap bere peníze.

Gerhard Muller si hověl na luxusním krytém balkoně a skrz neprůstřelné sklo, vyplňující dlouhé okno, shlížel na noční Washington. A netrefí se a netrefí, vrtěl hlavou Muller, když obhlížel trosky nedaleko Bílého domu. Ach ano, Bílý dům, mohla z něj být tak krásná zahradní skalka.

"Pane Mullere? Tady Daniel Sachs!"

"Na balkóně!"Vůbec se mu nechtělo vstávat z lenošky z měkké kůže. Daniel vstoupil, na obličeji rozpačitý náznak úsměvu, pod paží drtil značkovou koženou aktovku, kterou dostal od Mullera jako svatební dar.

"Vítej, chlapče! Co tvá paní Sachsová?"

"Děkuji, Kate se má výborně. Jen ji mrzí, že jsme museli odložit svatební cestu."

Muller blahosklonně kýval. Mávnul rukou směrem k baru.

"Dáš si něco k pití?"

"Ne, děkuji."

"Víš, chlapče, velmi si vážím toho, co pro mě děláš. Kam, že to máte jet?"

"Miami."

"Ale, no tak!"zamumlal Muller pohoršeně.

"Miami je teď v hrozném stavu! Ale slyšel jsem, že na Hawai je letos krásně." Daniel usedl do křesla a rozložil na stole několik listin.

"Tolik peněz nemám, to si prostě nemůžeme dovolit."

"Ale Danieli! Pokud budete dále pracovat s takovým nasazením, zaplatím vám tu cestu!"

Daniel nejdřív údivem otevřel pusu a vypadal jako leklá ryba.

Muller přímo miloval lidi, se kterými mohl tak snadno manipulovat.

"Ne, to vážně nemohu... "

"Zadrž!" Muller zvedl ruce, jakoby v obranném gestu.

"Všechno záleží na tobě, vše si musíš zasloužit!"

Daniel se vděčně rozzářil. Rozkvetl jako růže, ušklíbnul se Muller a vychutnával triumf.

"Děkuji vám! Jste ke mně velmi laskav!"

"Dobře, dobře. Teď k věci. Proč jsi mě přišel navštívit?"

"Proces se už táhne příliš dlouho...musíme dosáhnout konečného osvobození pro nedostatek přímých důkazů. Čím dřív, tím lépe."

"To nebude těžké. Obžaloba se snaží postavit Eiffelovu věž bez pilířů. Nemají žádné svědky."

Muller působil úplně klidně a vyrovnaně. Daniel to nechápal. O poměrech ve Schwarzen Stern slyšel od údajných svědků, kteří by před porotu nikdy nepředstoupili, aby svědčili. Odporné. A přestože měl svému klientovi důvěřovat, musel důvěřovat, cítil určité pochybnosti, které jej pomalu, ale jistě vedly k rozhodnutí. Které mu znemožňovaly vykonávat svou práci na stojedna procent.

"Jeden můj zdroj tvrdí, že svědka mají."

Muller zpozorněl, ale zájem skryl pobaveným smíchem.

"Ale, to se podívejme. Kdo je to?"

"Nevím. Ale prý je ochoten dosvědčit, že za zločiny spáchané ve Schwarzen Stern..."

"...jsem zodpovědný já. Správně?"

"Ano."

Muller chvíli tiše usrkával ze sklenice plné zlatavé alkoholické tekutiny.

"Ale ty tomu přece nevěříš, že ne?" Prudká otázka Daniela zaskočila nepřipraveného.

"Já...já nevím, čemu věřit. Ale jste můj klient a vaše slovo je zákon."

"Dobře, chlapče, dobře. Tvé pochyby mě velmi mrzí, ale přiznávám, že je chápu."

Řeči, řeči, řečičky...

"Ve Schwarzen Stern jsem byl jen řadovým úředníčkem. Poměry v táboře nebyly tak špatné, jak se říká. Snažil jsem se ale těm chudákům trochu pomáhat, a proto mne velmi bolí všechna ta obvinění. Znáš to. Když nás kousne blecha, demonstrativně ji zamáčkneme. Kdo si ale troufne na lva, který udělá totéž?"

Starší muž vypadal smutně, jaksi ztraceně. Daniel téměř zapomněl na svůj záměr. Podvědomě chtěl tu chvíli, kdy mu to oznámí, nějak obejít. Samozřejmě, že to nepůjde. Ale nejdřív mu pomůže, jak nejlépe umí.

"Chápu vás. Asi to tam opravdu nebylo tak zlé, protože má žena... "

"Vaše žena co?!" skočil mu Muller nechápavě do řeči. Daniel si poněkud rozpačitě odkašlal a očima hledal nějakou oporu.

"Možná si přece jen dám něco k pití," oznámil přidušeně a u baru si nalil plnou sklenici vodky.

"Moje bývalá žena kdysi byla ve Schwarzen Stern. Jako vězeň. Nikdy o tom ale nemluvila a ani mi nepřipadala jakkoliv traumatizovaná. Jednou se o táboře zmínila. Prý to byl hloubkový zážitek."

Muller pochopil okamžitě souvislost, která nemohla Danielovi nic říct, a to hloubkové, tedy podzemní doly.

"No vidíš, chlapče. Nemohlo to být tak zlé. Nemohla by tvoje ex-manželka svědčit v můj prospěch?" Skoro se tomu svému nápadu usmál.

Jistěže nemohla. Pokud si zachovala alespoň trochu zdravého rozumu.

"Jak jsem řekl, je to má bývalá. Nečekám od ní laskavosti. Jediná věc, na které jí záleží je naše dcera. Jediný tvor, pro kterého by udělala cokoliv. Mimoto je momentálně v jistém léčebném ústavu."

"Psychiatrická klinika?"

"Mare Crisium."

"Jedna z nejlepších. A ta vaše Marie je její dcera?"

"Ano," kývl Daniel nervózně. Něco se mu na Mullerových otázkách nepozdávalo.

Dobře, dobrá rada a konec.

"Myslím, že by jste si měl sehnat dobrého svědka, který by svědčil ve váš prospěch."

"Jistě, budu na to myslet."

"A, ehm, poslední záležitost."

"Ano?"

"Chci z tohoto případu odstoupit."

Muller na něj hleděl, mlčel nepříjemně dlouho. Daniel věděl, že to musí nějak vysvětlit. Muller věděl, že s Danielem už nemůže počítat.

"Chápejte, neopouštím loď. Neopouštím vás. Ale případ má nečekaně velkou publicitu a já nechci ohrozit svou rodinu. Kate je velmi nervózní. Chce, abych se stáhl. Rozumějte, jsem čerstvě ženatý a...nechci čeřit vodu."

Muller neodpovídal, jen se sklenicí v ruce hleděl z okna. Na tváři neměl vepsány žádné emoce. Pak si konečně zhluboka povzdechl a obrátil pozornost zpět k Danielovi.

"Rozumím, hochu. To jsou ženy. Rodina je nejdůležitější."

Daniel nasadil spokojený výraz. Ulevilo se mu.

"Věděl jsem, že to pochopíte. Budu teď věnovat více času rodině. Jinak se můžete spolehnout." Probrali ještě několik ryze pracovních záležitostí. Daniel odcházel spokojený a ani ve snu jej nenapadlo, že Muller má zcela odlišné plány.

Muller vstal z lenošky, šel k telefonu a hbitě vytočil číslo. V telefonu se ozval suchý a nepříjemný mužský hlas.

"Kdo volá?"

"Tady Muller. Musím s vámi mluvit."

"Peníze budou?"

"Dobře odvedená práce bude?"

"Jako vždycky, spolehněte se."

"Spoléhat na druhé, je projev slabosti. Sejdeme se dnes večer, v osm, na obvyklém místě."

"Budu se těšit."

Muller zavětřil sarkastický podtón. "To věřím." A zavěsil. Musel urychleně vyřešit dva problémy. Dva svědky. Obžaloby a obhajoby. Jednoho odklidit a druhého získat.

"Je šílená," zamumlala Ellen a ohmatávala si krk. Broniewská hleděla na tmavé modřiny a jen bezradně

vrtěla hlavou.

"Nemohli jsme tušit, že se stane něco podobného. Velmi mě to mrzí, Ellen."

"Doufám, že dostala alespoň el-šoky."

"Nedostala. Nebyla nijak emociálně rozrušená. Ovládala se. Její reakce byla naprosto chladnokrevná. Znovu opakuji, že mne to nesmírně mrzí."

"Já vím," zašeptala smířeně a obsadila svůj oblíbený okenní parapet v doktorčině kanceláři. Slovo ordinace prý zní moc upjatě. Kancelář je milejší. "Je to moje vina. Neměla jsem ji dráždit. Upozornila mě, že mám vypadnout, několikrát. Jenže já pořád zapomínám, že tady neexistuje pozérství. Když vás někdo pošle...jo, tam...tak si nedělá legraci."

"Učíme se celý život," utrousila doktorka jednu ze svých moudrostí a pohlédla na hodinky.

"Dnes mám na vás více času. Můj další pacient právě vyspává alkoholové opojení. Měl dnes první vycházku a přišel namotaný jako indukční cívka."

"Kam vy na ty výrazy chodíte, doktorko?" pronesla Ellen významně.

"Skutečně nevím. Zřejmě špatný vliv prostředí." Ticho.

"Ještěže v léčebně není alkohol." Ellen se v duchu zachichotala nad doktorčinou naivitou.

"Ale jistě, že je. Tady se nasává extraliga. To ví každý."

"Bohužel každý ne. Zvláště já, ubohý abstinent."

"Věřte mi, tady je méně více." Ellen se zakuckala. "Máte tu vodu, nebo tak...?"

"Samozřejmě," usmála se Broniewská.

Ellen usrkla ze sklenice chlazené minerálky a poděkovala.

"Slyšíte, jaký mám hlas?" mračila se. "Pěkně mi skřípla přívod. Co je vůbec zač?"

"Elizabeth Fryová. Původně voják, kapitán. Trpí čímsi neobvyklým, emočním autismem. Velmi zvláštní případ. Mám jej na starost."

Ellen už po té době dokázala odhadnout, co to pro doktorku znamená.

"Tak to vám gratuluji." Neodpustila si trošku sarkasmu. "Je to vynikající exemplář."

"Děkuji. Ale konec diskuse. Jsme tu přece kvůli vám."

"Doufala jsem, že vás zmátnu a zapomenete na to," povzdechla si Ellen nešťastně a pozorovala malé vzduchové bublinky ve sklenici.

"Je jako vaše duše," začala doktorka tichým, důvěrně uklidňujícím tónem. Ellen naklonila hlavu a sledovala bublinky, jak se uvolňují a stoupají na povrch, kde praskají.

"Bublinky jsou vaše trápení pohřbená u dna. Vidíte, vyplouvají a pukají. Mizí."

"Nahradí je další," namítla měkce.

"Ale když na ně necháme déle působit prostředí, zmizí všechny. Zůstane jen průzračně čistá podstata." Ellen se po chvíli zazubila.

"Ale to pití zvětrá a už nemá takový šmrnc, že?" Broniewská pobaveně kroutila hlavou a urovnávala záhyby vínově červené sukně.

"S vámi není rozumná řeč. Někdy mi připomínáte dítě."

Ellen pokrčila rameny.

"To je práce Mari a Newt, ty praštěné holky mě nakazily."

"Tím se dá nakazit? Probůh," vydechla doktorka naoko zhrozeně.

"Máte děti?"otázala se najednou Ellen s vážnou tváří. Broniewská se nějak neměla k odpovědi. "Pamatujete? Něco za něco, upřímnost za upřímnost."

"Nemám děti. Můj manžel...je chce, ale já stále buduji kariéru. Některé věci prostě musím...dejme tomu odložit." Ellenin soucitný výraz ji znervóznil a nutil do obranné pozice. "Ne, že bych je nechtěla, ale musí to být promyšlené zodpovědné rozhodnutí zralého člověka."

"Jen aby pak nebylo pozdě, doktorko. Víte, je k ničemu dobývat úspěchy, když je nemáte komu předat, s kým se o ně podělit. Nikdo vás doma s úsměvem nevítá. Není nic lepšího, než dítě, které můžete po těžkém dni obejmout. Miluje vás bez předsudků a pokrytectví. A komu stačí kariéra a soběstačný muž, ten je, bez urážky, sobec."

Ellen už podnikla za pomoci právníka jisté kroky, aby směla vídat dceru a chystala se k dalším.

Především musela bojovat, aby ji získala do péče. Časem. Samozřejmě bude potřebovat příznivý posudek od Broniewské. Velmi příznivý. Předstírat zdravého člověka je obtížnější, než předstírat blázna. Jakmile se chováte normálně, jste ještě podezřelejší.

Broniewská dlouho hledala nějaká slova, jakákoli. Ale nenacházela je. Ellen nevypadala, že by ji její obvinění mrzelo. Nemrzelo. Někteří to vidí po svém, pro ni to byla pravda. Carrie...

"V kolika jste měla dítě, Ellen?"

"Ve čtr...pardon, v šestadvaceti." Broniewská si rychle něco poznamenala do bloku.

"Marie byla chtěné dítě?"

"No...přišlo to brzy a trochu nečekaně, ale ano, chtěli jsme dítě."

"Váš manžel říkal, že po Mariině narození jste se změnila. Co to zapříčinilo?"

Ellen vyzunkla zbytek minerálky a pohodila smutně hlavou.

"Nevím. Nejsem si vědoma žádné změny." Lež jako věž, Ellenko! Už mi straší ve věži, usmála se hořce. Mluvím sama se sebou.

"Žádná změna? Agrese, chorobná fixace na dítě...nic vám to neříká?"

"To pochopí jen matka. Mateřský instinkt, láska k dítěti...nic vám to neříká?"

"Zkuste si nevylívat vztek na mně, ale dejte mu skutečné jméno."

"Muller," zavrčela Ellen bezmyšlenkovitě. Něco v jejím výraze se změnilo. Ztuhla jako socha, tváře krvavě rudé, žíly na spáncích a na rukou naběhlé, sevřené čelisti rýsující se pod kůží.

"Povězte mi o něm něco," popostrčila ji Broniewská opatrně a čekala na reakci. Byla velmi intenzivní.

"Něco?!" Ellen rozrušeně vyskočila a začala zběsile přecházet po místnosti jako pes v kleci u veterináře. "Je to ten nejhnusnější netvor, jakého kdy naše Země nosila! Satan je proti němu miloučký ratlík! Vyplivnul ho ten nejodpornější kout samého Tartaru! Kdyby mučení neexistovalo, tak on by ho vymyslel!" Přistihla se, že křičí. "Doktorko...Slibuju, že jestli ho někdy potkám, zabiju ho. Vlastníma rukama ho stáhnu z kůže. Zpřelámu mu kosti tolikrát, kolikrát bylo od dob Adama a Evy porušeno desatero přikázání. A jeho vnitřnosti hodím krysám."

Ellen byla mrtvolně bledá, na obličeji trůnily slané kapky potu. Slyšela vlastní srdce hlasitě tlouct, hruď měla sevřenou a svět viděla coby surrealistický obraz na konci dlouhého, temného, hučícího tunelu.

"Co udělal, Ellen?" Pohlédla na doktorku, jakoby ji viděla poprvé v životě. Zoufale, bezradně.

"Já...já... "koktala a sklonila hlavu, "nemůžu." Padla na kolena do měkounkého koberce a rozbrečela se. "Nemůžu."

Kate probudily podivné zvuky. Ospale se protáhla a zjistila, že Daniel ještě není doma. Místo vedle ní bylo prázdné. Vzepřela se na loktech a pohledem zavadila o neónová čísla, zeleně zářící na ciferníku hodin. Půl jedné ráno, za oknem byla tma a topila v sobě celý pokoj. Něco není v pořádku, napadlo ji náhle. Mohla to být jen domněnka...asi se mi to jen zdálo. Blonďaté vlasy jí neposlušně spadly do čela, odfoukla je a odhodila pokrývku stranou. Radši zkontroluju Marii, tady člověk nikdy neví...Ach, Dane!

Kde pořád vězíš?! Shodila nohy na zem a mátožně vstala. V puse měla sucho jako na Sahaře a hlavu jako střep. "Asi na tebe něco leze, děvenko," zamumlala pro sebe bez špetky nadšení. Ze zásuvky nočního stolku vyndala lahvičku s tabletkami jakéhosi levného všeléku a jednu spláchla hltem vody ze sklenice postavené vedle lampičky. A pak najednou zaslechla ten zvuk. Kroky, možná šepot...Na chvíli Kate napadlo, že by to mohl být Daniel. Ne ne, to není Dan, holčičko. Dostala strach. Zloději? Hbitě vytáhla z manželova nočního stolku pistoli a radši ji hned odjistila.

Našlapovala opatrně a zbraň tiskla k hrudi tak křečovitě, jako se tonoucí drží zachránce. Drtila chladný kov rukojeti mezi prsty a poslouchala. Mariin pokoj. Co chtějí zloději v dětském pokoji? Že by to byl opravdu Dan? Ne, ten by Marii nebudil...Nahlédla do pokoje a ztuhla. Její tep okamžitě vystřelil vzhůru a Katein organismus zaplavil adrenalin. Marie vytřeštila oči a pokusila se křičet. V tu chvíli, muž, který ji držel, otočil hlavu ke Kate. Měl kuklu, byl v černém, chtěl unést Marii...Děvčátko se mu na moment vykroutilo a začalo křičet. Bleskově ji omráčil. Kate najednou opustilo ochromení, zvedla rychle zbraň a...zalapala po dechu. Uvolnila pistoli omámeně ze sevření a sáhla si na břicho. Když zvedla ruce, krev na nich vypadala v mlžném svitu hvězd černě. V bezvědomí upadla na zem a zůstala bezvládně ležet.

"Ty kreténe blbá," vykřikl muž, držící Marii, na druhého na chodbě.

"Nevrč, ta husa tě mohla vodkráglovat," bránil se ten druhý a sklonil zbraň, ze které se ještě pomyslně kouřilo.

"Únos se ještě ututlá, ale jak chceš, ty dementní idiote, zatlouct vraždu?!"

"Jestli mi budeš nadávat, budou tu mrtvoly dvě," pohrozil střelec a sehnul se ke Kate. "Má slabej puls. Vypadni. Zavolám sanitku a taky se zdejchnu."

"To je ale sociální cítění," ušklíbl se únosce a zmizel s omráčenou Marií v prázdné chodbičce.

Bylo to tak neskutečné...Veškerý hluk venku jej míjel. Seděl strnule, tupě civěl před sebe a ruce měl ledové, třaslavé. Oba policisté vypadali bezradně, sledovali venkovní hemžení skrz okna sesterny. Pak si vyměnili pohledy alá co s ním? a nevím, dal bych si panáka. Shodli se na verzi proklepnem ho a jdem do bufáče.

"Ehm, pane Sachsi, můžete nám odpovědět na pár otázek?" začal mladík v uniformě, takové nanicovaté amatérské ucho. Zvedl hlavu a bezvýrazně na ně pohlédl.

"Slibuji, že vás už potom nebudeme obtěžovat," pokračoval postarší černoch s tlustým pupkem, přetékajícím přes pásek kalhot.

Daniel váhal, ale pak přikývl.

"Dobře. Máte představu, kdo to mohl vaší ženě provést?"

Zavrtěl hlavou. Ani nemohl pořádně přemýšlet. Myšlenky prostupovaly a pohlcovaly jedna druhou jako mnohaletý nános prachu rozfoukaný nenadálým poryvem větru.

"Co se vůbec stalo?" zasípal Daniel přes knedlík v krku.

"Někdo zavolal do nemocnice, že je vaše žena zraněná. Záchranka ji přivezla v bezvědomí. Volající se nepředstavil, je možné, že to byl pachatel."

"Marie tu není," zamumlal Daniel téměř nechápavě.

"Prosím?"ozvalo se dvojhlasně.

"Má dcera. Nebyla doma, není ani tady. Zmizela."

Starší policista ihned přispěchal se svou teorií. "Je možné, že z místa činu utekla a schovala se někde venku. Nemyslete hned na nejhorší. Nejdřív zkuste obvolat rodiny přátel."

"Cože?! Moje Marie je někde...kdoví kde a já nemám myslet na nejhorší?! Děláte si srandu?!" Vystřelil ze židle jako raketa a začal vztekle rázovat po místnosti. "Musíte okamžitě vyhlásit pátrání!"

"Ehm," mladší policista si nervózně pohrával se služební čepicí, "to asi nepůjde."

"Cože?"Daniel ztvrdnul uprostřed místnosti a probodl mladíka pohledem.

"Pátrání může být vyhlášeno, pokud se do osmačtyřiceti hodin neozve pohřešovaná osoba sama."

Daniel na ně nejdřív nechápavě zíral a pak se hystericky rozchechtal.

"Vy nejste normální! Čtyřleté dítě! Co když ji unesli?!"

Oba policisté váhavě bloudili očima kolem sebe.

"Promiňte. Opravdu v téhle věci nemůžeme více udělat, to jsou předpisy. Jste si jist, že neexistuje někdo, kdo by měl zájem na smrti vaší ženy nebo únosu dcery?" Daniel už chystal ráznou odpověď, kam že si můžou své dotazy strčit, ale najednou se zarazil.

"Vlastně... "

"Pane Sachsi?"Trhnul sebou. Ve dveřích stál postarší lékař, hispánec.

"Jsem doktor Rodriguez. Operoval jsem vaši ženu. Právě se probrala."

Daniel v tu ránu zapomněl na oba policajtské. "Mohu s ní mluvit?!"

"Ano, ale jen na chvíli. Je velmi slabá."

Horlivě přikyvoval. Jen aby jej už pustili za Kate.

V plášti a roušce ho šoupli do pokoje intenzivní péče. Skoro cítil, jak se mu žaludek obrací naruby, když viděl Kate napojenou na všechny ty pípající a blikající přístroje.

"Katie," mumlal zajíkavě, usedl na malou židličku a hladil ji po bezvládné paži. A pak otevřela oči, skelné a unavené.

"Dane," šeptla. Nepoznal emoci, která jeho jméno doprovázela.

"Nemluv. Odpočívej, Katie, jsem u tebe."

Bylo vidět, jak žena sbírá všechny síly.

"Unesli...ji."

Nemohl, nechtěl, tomu uvěřit.

"Marii? Ne, to není... " Její oči ale řekly více než slova.

"Pane na nebi...Ať to byl kdokoliv, dostanu ho." Zhluboka se nadechl a ucítil dezinfekci. A utrpení. "Miluju tě, Katie. Jsem tu s tebou. Budeš v pořádku." Lehký úsměv, pokřivený bolestí, mohl znamenat já vím, hlupáčku. Nebo možná doufám, kvůli tobě. "Teď musím ještě něco udělat, ale hned budu zpět. Hezky se vyspinkáš a ani nepostřehneš, že tu nejsem. Ano? Buď hodná a pozor na doktory, v té nemocniční bílé jsi úplně neodolatelně sexy." Další slabý úsměv a přikývnutí. Políbil Kate na čelo a spěšně, s těžkým srdcem, odešel. Věděl, že musí podniknout dlouhou a náročnou cestu.

Pozorovat Amelii ve rvačce byl vždy neopakovatelný zážitek. Bojovala se dvěma zřízenci a bylo na ní

vidět, jak ráda by je dostala na zem. Aby je mohla smést. Z přilehlých místností vylézali na chodbu pacienti a ti, co seděli na židlích po stranách chodby, natahovali hlavy jako žirafy. Kromě místních zaměstnanců, buď všichni fandili Amelii nebo se jen tiše dobře bavili. Koneckonců, nebyli to oni, kdo měl průšvih, a nebyli to oni koho nejspíš povedou na elektrošoky. Amelie nenáviděla šoky, nenáviděla být přikurtována k posteli. Nebyla jediná. Někteří by jí určitě rádi pomohli, ale Amelie v záchvatu zuřivosti nevnímala, koho knokautuje. Nemluvě o tom, že měli strach z trestu.

Maris šťouchla Ellen do ramene a šoupla se se židlí blíž k ní.

"Ta nána by potřebovala el-šoky mnohem víc," kývla hlavou směrem k Fryové. Výraz měla víceméně lhostejný, ale bylo znát, že je jí Amelie trochu líto.

"Šoky," uvažovala Ellen.

"Jestli po jednom psychickém dopadla takhle, další bychom už my nemusely přežít."

"Takže naše jedinečná Fryová utrpěla závažné trauma a stal se z ní nesnesitelný psí čumák?"

"Jo, asi."

"Chraň Plešárd. Šoknout ji ve sprchách, tak je totálně kat...kata...á... "

"Katatonická."

"Jo, to je ono. Je vážně divná. Co myslíš, že ji takhle zřídilo?"

"Co já vím...pohádky od Disneye?"

"No! Ale já si myslím, že to muselo být dost špatné. Je to, svým způsobem, chudák."

"Výborně. Dříme v tobě samaritánka. Nechceš jí nabídnout útěchu?"

"Seš trapná."

A Maris se významně odmlčela. Co jsem zase proboha řekla?

Maris vystartovala ze židle a odcházela. Když míjela Fryovou, zastavil ji ženin tichý hlas. "Co s ní bude?" Chvíli zvažovala, zda otázka stojí za odpověď.

"El-šoky."

"Co udělala?"

Bylo jasné, že Fryové ani tolik nesejde na Amelii, ale informuje se, aby neudělala tutéž chybu a neskončila stejně.

"Asi se naštvala a po někom skočila," odtušila Maris důležitě a zmizela z jejího dosahu. Fryová se ani neohlédla a usedla vedle Ellen, aby měla lepší výhled.

"Ty z toho máš snad potěšení," zamumlala Ellen na její adresu.

"Z čeho?" dělala hloupou.

"Z utrpení."

"Co vy můžete vědět o utrpení?" Byla to řečnická otázka. Ale Ellen si nemohla pomoct, aby neodpověděla.

"Hodně. Utrpení je individuální pocit. Možná, že mě by se nedotklo vaše, a vás moje."

Přímo cítila zkoumavý pohled starší ženy.

"Vaše utrpení mě nezajímá."

"Nás tvoje ano. A to je ten rozdíl. My nemyslíme jen na sebe. Ne všichni." Ale Ellenko, vynechala jsi, že je to čistá zvědavost. Ženská zvědavost. Žádný altruismus.

"Všichni lidi jsou sobci. Umí jen zrazovat a vraždit."

"Chováš se lépe? Nebo nejsi člověk?"

"Jsem člověk. A nepředstavitelně toho lituji." A pak, že já jsem depresivní, ušklíbla se Ellen. Bezva, alespoň mě už neškrtí. Možná má sdílnou náladu! Jo, a svěřuje se tobě, Ellenko! Zapomeň na to!

"Už zapomínám," zamumlala a zavřel oči, když zřízenec vstříknul Amélii koňskou dávku nějakého oblbováku.

Na chodbě, cestou na večeři, potkala Reese.

"Vypadáš příšerně, Sachsová."

"Ah, díky za kompliment. Víš, kam si ho můžeš dát?"

"Klobouky nenosím."

"To jsem na mysli neměla, ale budiž."

"Co se děje?"

"Nic."

"To ti mám věřit?" Rozčílila se.

"Na to, v jakém stavu jsi byl, když jsem tě poznala, jsi nějak moc vlezlej!"

"Ženská pitomá, chci ti jen pomoct."

"Nestojím o pomoc. A zvlášť o tvou ne!" Zmizela ještě dřív, než se stačil rozkoukat.

Kráčela chodbami, stejnými, bledě osvětlenými, sterilními a depresivní atmosféra po ní natahovala kostnaté paráty z každých dveří, rohů, stěn. V temných zákoutích stále doznívaly zoufalé výkřiky z doby, kdy celé místo nebylo ničím více, než vězením pro blázny, kde mnohdy zaměstnanci potřebovali teplou,

studenou a do klece mnohem více, než jejich svěřenci. A je tak tomu i dnes, v méně prominentních částech ústavu.

Najednou všechno kolem byl jen hučící oceán šedi a zmaru. Dny a noci v ústavu daly nečekaně hodně. Více než roky tam venku, na svobodě, které strávila uvězněná ve vlastní hlavě. Nacházela v sobě sílu. Ale to jediné, na čem skutečně záleželo, jediná bolest, která ničila její nitro, a kterou pohřbila hluboko na dně paměti, nedokázala ze sebe vydat. Jak vlastně slovy vyjádřit nepopsatelné? Tak hluboké zoufalství, které člověka zanechá nepředstavitelně prázdným...Ona nevinila osud, nevěřila na něj. Vinila Mullera. Muže, jehož jméno tolik let nedokázala ani vyslovit nahlas. Znovu se jí v hrdle všechno v hrdle zadrhlo a byla ráda, že nemusí s nikým mluvit.

Jenže v tom nejzapadlejším a nejtemnějším koutě léčebny, kam chodila, když chtěla být sama, natrefila na Fryovou. Civěla z okna do tmy, bez výrazu, bez účasti. Ellen teprve teď postřehla, že v ženiných očích se odráží něco zvláštního. Totéž, co vídala tolik let ve svých. Couvala.

"To už odcházíš?" Zarazila se.

"Mám dojem, že netoužíš po mé společnosti."

"Ne, ani ne. Máš strach?"

"Z tebe?"

"Ano."

Ellen její přímost, mírně řečeno, vadila.

"Mám důvod?"

"Můžu ti ublížit."

Ellen se blížila krok za krokem, až stanula blízko ní, a sedla si na druhou stranu širokého parapetu.

"Chceš to udělat?"

"Nezáleží na tom, co chci. Dej mi záminku a seškrabujou tě z chodníku."

"Myslím, že ne." Fryová na ní ulpěla podezřívavým pohledem. Ellen pokrčila rameny a nasadila smutný výraz.

"Při zdejší stravě a jejím množství, no, nejspíš bych jen plachtila vzduchem."

Poprvé viděla Fryovou usmát se, na kratičkou chvíli, téměř nešťastně. Chvíli bez hlesu pohybovala rty, zavrtěla hlavou a zahleděla se se smutným povzdechem na Měsíc. Byla schoulená jako malé děcko a taky tak působila. Jako malé ztracené děcko. Zranitelně.

"Myslím... že se vás nebojím."

"Blázne," usmála se Fryová.

"Jo, a mám na to dokonce i papíry." Ellen nechtěla ničit klid toho momentu, a proto po chvíli tiše odešla.

K večeři byla nějaká nestravitelná věc, nejspíš ze sáčku. Jakási skupina holek dělala randál a zřízenci je museli krotit. Jedna z nich, Mel, mladičká dívka a jazyk lámajícím syndromem, ani netušila, co je špatně. Za nejrůznějších neartikulovaných výkřiků ji odtáhli do sprch, pod ledovou vodu.

"Parchanti," ulevila si Newt.

"Zacházejí s ní jako se zvěří. Přivést sem někdo inspekci, jsou nahraný."

"Není to tu tak zlý," namítla Ellen.

"Až na jídlo," dodala mrzutě. Newt se jen ironicky ušklíbla.

"Každej tady nemá tak dobrý platební zázemí, děvče!" Na tohle neexistovala dobrá odpověď. Naštěstí Newt zůstala věrná svému těkavému smýšlení a přeskočila na jiné téma. To neznamená taktnější.

"Hele na Reese, šťastnej jak bankéř v sejfu. Seš ďáblice, Ellen."

"Já?!"zamrkala pobaveně.

"Jo! Je to přece tvoje práce!" Newt už zase bezděčně zvýšila hlas. Ellen odmítavě zavrtěla hlavou a povytáhla obočí.

"Kde tohle bereš?"

"Nekecej, Ellen. Všichni ví, co spolu máte."

"Cože?"

Newt se nad jejím šokovaným výrazem pobaveně rozesmála.

"Nic spolu nemáme," šeptala Ellen, aby utlumila i její projev.

"Ale jo. My víme. Chápu to," mávla Newt rukou a mrkla na Maris.

"Neboj. Víme, že je tvůj," přikývla Maris a spiklenecky se uculila.

"Ne, myslím to vážně, nic mezi náma není," oponovala důrazně. Jenže to bylo úplně zbytečný. Blázen si bude vždycky mlít tu svou.

"Nechte toho!"okřikla je Tina.

"Potrefená husa se vždycky ozve," dodala Maris na Elleninu adresu. To už Newt lezla na stůl a tloukla lžící o tácek, čímž přilákala všechnu pozornost.

"Hej, lidi!"zvedla ukazovák.

"A teď na rovinu! Přihlásí se každej, kdo už slyšel, že Reese a Sachsová spolu pečou!" Váhavě se začal zvedat les rukou. Spader s pobavením šťouchl svého parťáka do žeber.

"Zajímavý, já to ještě neslyšel."

"Já taky ne," zavrčel Reese.

Ellen vylezla na stůl za Newt.

"Co blbneš?! Kvůli tobě budu mít problémy!" zaječela a táhla ji dolů.

"Nesahej na mě!" vřískla Newt a vrazila jí facku. Ellen nezůstala nic dlužná. Strhla se rvačka.

"Dobře, sjedeme to rovnou, protože bych už ráda byla doma. Co je pravdy na tvrzení Allison Prescottové?" Zatracená Newt.

"Nic," zavrčeli oba jednohlasně. Andrea Broniewská nevypadala dvakrát přesvědčeně.

"Jistě? Nechci slyšet žádné lži... zvláště ne, pokud se týkají závažného porušení ústavního řádu." Ellen zaskřípala zuby. Přece nemůžu mít něco s člověkem, který by s trochou fantazie mohl být skoro mým otcem! Řekni taky něco, člověče! Ale Reese mlčel.

"Dívala jste se někdy do záznamů Allison? Lhaní a anarchismus jsou její modlou! Nemůžete jí přece věřit!"

"Ráda bych vám oběma věřila, ale víme, jak to chodí..."

"Chcete říct, že se to tu děje běžně?" Broniewská moment váhala s odpovědí. Ellen jí vyčkávavě visela na rtech.

"Dá se říct, že ano."

"No bezva!"zvolala Ellen sarkasticky a prohrábla si prsty vlasy.

"Chápejte, Ellen. Většinou jsou to jen pomluvy, ale řešit se to nějak musí..." "Ani si je neumíte hlídat! Ale to je váš problém, mě do toho netahejte!"

"Ani se o to nesnažím!" uklidňovala ji Broniewská.

"Věřím vám. Bohužel vám ale nějaký trest uložit musím."

"Exemplárně," zašklebil se Reese.

Co tak ruční práce?"

Podezřívavě se na ni zamračili.

"Ne, to nejsou galeje."

Druhý den ráno, místo procházky, šoupli Ellen a Reese do dílen.

"Je ověřeno, že pacoši radějic vodepíšou sebe, než aby rozkřápli věci, který si sami vyroběj nebo vopravěj," poučoval starý chlapík v montérkách a kšiltovce nesoucí jméno evidentně bezvýznamného fotbalového klubu.

"Jo jo, není nad vopravdovou poctivou makačku. Práce je nejlepší terapie, jak říkám."

Táhl je po zaprášené tmavé místnosti, plné nejrůznějších krámů ze všech materiálů.

"Jenže ti usmrkanci, doktůrci, co nastoupili po starý gardě, posílaj všecky pracanty zušlechťovat zahrádky a parčíky a to nejtěžší vodedřu já. Teda, ne že bych si stěžoval, ale moh by mi vobčas někdo helfnout, ne?"

A kecal, kecal a oba poslouchali jen na půl ucha.

"Ale konečně mi sem poslali vás dva, i když," starostlivě si prohlížel Ellen, "dáma asi umí tak akorát vyšívat, co?" Uchechtnul se.

"Nevadí, nějaká práce se tu najde i pro vás. Zatloukat hřebíky umíte?"

"Jsem studovaná strojní inženýrka a narodila jsem se s vrtačkou v ruce, svářečkou v druhé a šroubovákem v zubech."

Stařík, ze kterého přímo vyzařoval entuziasmus, ji připravil o potěšení. Nebyl zaskočený. Místo toho zazářil jako vánoční stromeček.

"Ale?! Študovaná strojařka?! Vynikající!" Zatleskal drobnýma rukama od šmíru.

"Tenhle byl v ústavu internovanej tak dlouho, že ho zařadili na výplatní listinu," zašeptal Reese Ellen do ucha. Uchichtla se na souhlas.

Šťouchla do zrezivělého topinkovače šroubovákem a jakási součástka odletěla, přičemž o fous minula její hlavu. Ellen otráveně hodila přístroj za hlavu, do hromady harampádí, a pracně si otírala ruce do pracovní kombinéza. Důvěrně známé pracovní prostředí se jí kupodivu líbilo. Co ale bylo překvapující, že dva lidi, kteří spolu údajně mají pletky, nechají o samotě ve ztemnělém skladu. Zavrtěla hlavou nad dalším neopravitelným čímsi z majetku léčebny.

"Tyhle věci patří do muzea prehistorického umění. K čemu to tu skladujou?"

"Co já vím." Reese seděl na zemi a opravoval rozmlácený světlomet.

"Proto, aby nás měli čím zaměstnat?" To znělo celkem logicky. Chtěla něco podotknout, ale do tváře ji udeřil prudký paprsek světla.

"K čertu, vypni to! Vypni to!"

"Jasně, nejanči!" Cvaknul spínačem světlometu a světlo zmizelo. Zkusmo zamrkala a krabatila čelo.

"Funguje," dodal.

"To vidím!"zaječela.

"Nerozčiluj se," sedl si k ní.

"My nebudeme přátelé. Ty mě moc ráda nemáš, holka. Co?"

Jo, to sedí!

"Jde o to...sakra. Pomohla jsi mi. Já chcu zas nějak pomoct tobě."

"Nejvíce mi pomůžeš, když mě necháš na pokoji."

Zavrtěl bezradně hlavou.

"Je to tvoje rozhodnutí." Vstal a odcházel. Jenže ona najednou pocítila nutkavou touhu ho šokovat. Ukázat mu, jak jsou jeho problémy bezvýznamné. Že jí nemůže pomoct. Nikdo nemůže. Chtěla se kochat jeho rozpaky. A možná to bylo tou zelenou a bílou pilulkou, kterou do ní vpravili po snídani, aby byla sdílnější.

"Měla jsem dítě." Ta slova se odrazila ode zdí a vrátila se k ní spolu se vzpomínkami. Neslyšela kroky Reese. Stál na místě a poslouchal, přežvykoval její slova.

"Marii," řekl nakonec a obrátil se k ní čelem. Seděla ztrnule, předkloněná, lokty opřené o kolena, tupě zírala do prázdna. Dělalo jí potíže, vylovit střípky minulosti a dát dohromady souvislý obraz.

"Ne. Dřív." Už to musí říct, teď je pozdě litovat. "Carrie."

"Nemanželské dítě?"

Hrubě se zasmála.

"Kdyby to bylo tak jednoduché."

Posadil se k ní a čekal.

Olízla si suché rty a pátrala po slovech.

"Když jsme dorazili do Schwarzen Stern, bylo mi čerstvě čtrnáct. Bylo to tam...všechno. Bití, plynové komory, doly, pokusy na lidech. Znáš muže, kterému dělá můj ex-manžel obhájce. Jo, ten. Gerhard Muller." Při vyslovení jeho jména se Ellenina tvář zkroutila odporem. "Pracovala jsem v dolech, jako hodně dalších děcek. V otřesných podmínkách." Zavřela oči, dýchání jí činilo téměř nepřekonatelné potíže. "Každý vymýšlel, jak si práci ulehčit. Muller ten tábor vedl. A já byla tak blbá. Napadlo mě jak omezit zranění a následné vážné infekce. Chtěla jsem mu ten malý...malý návrh přednést. Vzal mě do kanclu. Prý to probereme v klidu. Taky mi prý chce něco ukázat. Jo, fakt mi chtěl něco ukázat...za osm měsíců se narodila Carrie."

Reese zavřel oči.

"Bože," šeptl.

"Já ji nechtěla. Zkoušela jsem úplně všechno, abych se děcka zbavila, ještě než se narodí. Bylo mi špatně, všechno mě bolelo. On o tom nechtěl ani slyšet." Hořce se usmála. "Alespoň jsem pro něho konečně přestala být přitažlivá. Ten...Prej, že to můžu mít s kýmkoli, když mohl i on...Dozorcům to taky bylo upřímně jedno. Ale nemohla jsem už dělat v dolech, tak mně předhodili svejm manželkám, abych si zase užila trochu podřadný práce. Některé z nich nebyly tak hrozné... Carrie se narodila moc brzo. Rodila jsem na podlaze ve sprchách, pomáhala mi žena jednoho z dozorců. Starala se o nás. Zastřelili ji. Začala jsem mít Carrie ráda, moje jediná. Ne jeho dítě, ale moje. Po porodu mě hodili zpátky do dolů,

ale ostatní vězenkyně mi pomáhaly. Nebyla jsem jediná... ale nejmladší. Když jste přišli...zachránit nás, bylo mi osmnáct. Co je nejsmutnější...žádná z nás si své bezděčné děťátko nikdy domů s sebou neodvezla."

Reese ani nedokázal strávit všechno, co mu řekla. "Co se stalo s Carrie?"

Možná, že se ani neměl ptát. Nemusela odpovídat. Objal ji, ale neutěšoval. Jen plač, děvče, potřebuješ to...

Týž den zopakovala stejný příběh doslovně Andree Broniewské. Hráz se protrhla. Podzemní pramen vytryskl na povrch.

"Nechaj nás tu, nechaj, nikdo nepřide." Děvče se krčilo vzadu u hromady balvanů, na špinavé zemi podzemního jeskynního vězení.

"Jasně, že ne, huso!" zařvala asi devatenáctiletá, vychrtlá holka a hodila po ní malý odštěp kamene.

"Nech to bejt, Lauro. A ty taky neotravuj!"

"Ellenka je ňáká chytrá," zavrněla Laura sarkasticky.

"Tak jim to vysvětli, kuře!" Ellen zaťala zuby a nepřestávala prsty cupovat okraj hadru.

"Hele, mládeži! Věc se má asi tak. Jsme v hajzlu! Čumíte jak černoch na zamrzlej kýbl. Jo. Tam nahoře to sakra vře. A nemyslete si, že nás jen tak hoděj vosvoboditelům do náruče! Nechaj nás tu chcípnout hladem a žízní! A nejspíš nás tu všecky zaživa pohřběj!" Holka v rohu zalapala po dechu, zoufale těkala pohledem po ostatních propadlých tvářích, jakoby hledala ujištění, že Laura lže, a znovu začala vzlykat." Kriste, ať toho nechá!" zaburácel Kim a prudce vyskočil na nohy.

"Neřvi, Kime! Všichni sme vyjukaní až dost! Musíme vocud hlavně ven. Bůhví, co se teď děje v šachtách!"

"Ellen má recht," vydechl Derek, nejstarší z nich. Všichni obrátili pozornost k pevné dřevěné stěně se dveřmi na zámek.

"Bezva, fakt bezva. Ale jak na to? Poslechnu si cokoliv."

"Jo, kuře. Máš ňákej tajnej tip?" ušklíbla se Laura.

"Drž zobák, ty ubohá voblezlá bloncko! Aspoň nesrážím morálku tak, jako ty!"

"Morálka? Řek tu někdo morálka?!"

"Kušuj, bloncko. Když nebudeme držet zase při sobě, nemáme šanci."

"Nemáme ji ani teď!"ozvala se dívka z rohu, pláčem zhrublým hlasem.

"Slyšíš to?"povytáhla Laura obočí. Ozvala se dutá rána a dveře prudce vyletěly z pantů. Člověka, který vběhl dovnitř, neznala.

"Co se děje?!" Ellen k němu přiběhla dřív, než se ostatní stačili vzpamatovat. Byli tu už tak dlouho! Co se

tam venku děje?!

"Rychle! Musíte...pomoct!" Lapal po dechu. Zadrhával. Prací zdrsnělou rukou popadl Ellen za zápěstí. Viděla mu na očích, že se děje něco velmi vážného.

"Kašli na důvody! Padáme!"

Kim. Hnal všechny do temnoty důlní chodby, na kterou byli všichni už tak zvyklí. O mladého kluka, který se v rohu jejich dočasného vězení vytrvale kolébal a hystericky prosil o odpuštění neexistující osoby, se nikdo nestaral.

Cítili otřesy a zvuky výbuchů. Nahoře ani dole nebylo bezpečno. Ellen stiskla Marii, tiché sedmnáctileté děvče, kolem ramen a obě zíraly vzhůru, nad hlavy namačkaného zástupu. Klec, plná vřískajících vězňů, se rychle přibližovala ke dnu šachty.

"Ten křik musí být slyšet na druhé straně galaxie."

Ellen nežertovala. Klec nezpomalovala. Ježíši. Všichni panikáři se drali do postranních chodeb, ale bylo jich tam příliš mnoho. Příliš mrtvých, když klec dopadla plnou rychlostí a rozdrtila masu prchajících těl.

A tak jedna noční můra nenávratně spěla ke svému závěru a druhá teprve začínala.

"Jak jste se dostali ven?" Ellen ohryzávala tlustý pramen svých vlasů, natočený na prstě.

"Několik jich vylezlo nahoru po laně. Dozorci byli se vytratili, aby si zachránili kůži, když vojáci prorazili obranu tábora. Ti chytřejší už byli pryč dávno. Kdo mohl, vyšplhal se a kdo nemohl, toho jsme vytáhli."

"A vaše dcera?"

"Ta se mnou v dolech nebyla. Byla...jinde."

"Dopovězte to."

Ellen musela trochu namáhat paměť, ze které bolestivé vzpomínky dříve vytěsnila.

"Víte, oni věděli, že nemají proti vojákům šanci. Tak alespoň zahlazovali stopy, umlčovali svědky. Zatímco my jsme byli dole na směně, nahnali skoro všechny vězně do okolních dolů a odstřelili vstupní šachtu. Zbytek zavezli hlušinou."

"Carrie byla v jednom z těch zasypaných dolů, že?" Ellen kývla.

"Nejdřív jsem tomu nevěřila a...prostě jsem ten pocit, že je pryč napořád, ignorovala. Ale nakonec jsem to musela vzít. Jen dva doly nestihli...zašpuntovat. Carrie v tom druhým nebyla. Byla mrtvá...moje holčička. Nebyla jsem s ní, když mě nejvíc potřebovala...! A, Bože, takovou smrt si nikdo nezaslouží! Zvlášť ne malé vystrašené dítě!"Broniewská nechala chvíli Ellen, aby se uklidnila.

"A Marie?"

"Žila jsem, jak to jen šlo. Ale pak se Marinka narodila. Já měla hrozný strach, že jí někdo ublíží, že mi ji vezmou. Ironie, že tenhle strach může za to, že se to opravdu stalo. Začala jsem...blbnout na kvadrát a teď to vím, ale je pozdě."

"Ne, Ellen. Je právě na čase. Je to začátek."

"Tohle nikdy nepřebolí. Všechno. Ale ne ztráta dítěte." V tu chvíli Broniewská litovala jako nikdy předtím, že nezná tak silný cit. Cit matky...

Seděli venku, když na celý obzor padl soumrak. Vzduch byl vlahý, bez pachu zplodin a dalších neřádů. Někde hrála irská hudba, ale povídání kolem ní ji drasticky přebíjelo. Ellen neměla příliš hovornou náladu po těžkém, psychicky náročném dni a raději poslouchala vyprávění ostatních. Jako závazek si stanovila:vyhýbat se Reesovu pohledu. Nešlo to snadno. Poutal Ellenin pohled a chvílemi i myšlenky. Ona uvažovala o tom, že je dobrý přítel, jako otec.

"Návštěva," upozornila Amelie. Všichni stočili pohled k silnici, vlnící se z kopce dolů, skrz lesík. Hukot motoru, stále blíž k vrátnici. O chvíli později stál vůz u brány. Ellen přepadl podivný pocit tísně a očekávání. Deset minut se nic zvláštního nedělo, jen tlumené hlasy, a po deseti minutách vyšla z budovy léčebny Broniewská se dvěma zřízenci.

Dalších deset minut nic. Akorát intenzita hovoru se zvýšila. Čtyři postavy opustily vrátnici a zamířily ke komplexu, právě když se lampy na celém prostranství rozzářily.

"Oh, sakra! zaklela Ellen a zastínila si oči.

"Pánové a dámy," zakřenila se Newt, "to je ale kus!"A nedočkavě sebou zavrtěla.

"S tím mě musíte seznámit, doktorko!" zakřičela přes celé prostranství. Ellen konečně zaostřila na náhle nehybnou postavu vedle Broniewské.

"Toho bys nechtěla poznat," ujistila Newt zvolna a v hlavě jí začalo vřít.

"Jak ty to víš?" ušklíbla se brunetka pochybovačně.

Ellen pohodila hlavou a smetla si vlasy z čela.

"Je to můj bejvalej, Dan."

Reese sebou trhnul, až se Spader rozesmál. Což nebývalo často.

"To je ten zmetek, co ti zahýbal a vzal děcko?" vyzvídala Tina a významně pomrkávala po Reesem.

"To jsem řekla?"

"Řekla to, ne?" zamumlala Fryová, aniž by čekala odpověď. Spader máchnul paží a ona málem sletěla ze židle, když jeho pěst téměř reagovala s jejím hrudníkem. Co bylo dál, už Ellen nezaznamenala, neboť Daniel se nepříjemně rázným krokem vydal rovnou k ní. V poslední čtvrtině cesty už běžel. Něco je s Marií?! Co tu sakra chceš, ty gaunere?! Teď si to odneseš! Vstala a postavila se mu do cesty. Výraz v jeho tváři se jí nelíbil.

"Co tu sakra chceš?! Kde je Marie...?" Nedomluvila. Popadl ji za paži a přišil jí pořádnou facku hřbetem ruky. Zalapala po dechu, okamžitě se vzpamatovala a snažila se mu vykroutit. Viděl rudě. Neznala důvod a ani jej nechtěla znát. Jakmile jí došly nadávky, začala nanovo. Italsky. Pěstí ho srazila k zemi a kopala do něj. Zděděný italský temperament...Za povelů Broniewské je zřízenci a Reese s Spaderem dostali od

sebe.

Ředitel léčebny se pokoušel být k Danielu Sachsovi, jako k solventnímu člověku, velmi milý. Poskakoval kolem něj jako koťátko kolem akvárka s rybkou. To bylo samé:Dáte si drink? nebo Jsem skutečně šokován, že...bla bla bla. Ellen, s Reesem jako svědkem, seděla stranou na gauči a cosi čmárala na papír. Reese jí zvědavě nakoukl přes rameno a zjistil, že s největší pravděpodobností popisuje svého manžela, tedy ex-manžela. Stálo tam asi toto:abnormálně arogantní, antitalent, bezcharakterní, blbý, brak, cynický, cvok, dětinský dutý diletant, darebný darmošlap, egoistický element, flegmatický floutek, gaunerská guma, hazardér, hejsek, hotentot, chamtivý, chlípný chlívák, insolventní idiot, imbecilní ignorant, indolentní ironické individuum, ješitnej jouda, krátkozraký křupan, kariérista, lakomý lajdák, morbidní mafián, monstrum, nadobro natvrdlý a nadutý, nedůvtipný a negramotný ničema, odporný obejda, opuchlý ohyzda, ojediněle omezený osel, obskurní obluda, podlézavý prodejný padouch, pletichář pokrytec, patolízalský pitomec, popudlivé psychopatické podsvinče, rapidně rozbujelý rozežranec, radikál, renegát, recidivista, rasista, sabotér, stupidní stará struktura, sadistický sprosťák, schlíplý svůdník, sobecký sociopat, štěnice, šílenec, špinavý škůdce, teatrální tajtrdlík, uštěpačný, ukřičený, úlisný, úplatný, urážlivý, úzkoprsý udavač, upocený ubožák, vybledlý, vulgární výpotek, vagabundský vajgl, zakrnělý zmetek, zpitomělý, zbědovaný zvrhlík, záletník, žlučovitý žabinec

"Jiné ženy hledají nedostatky celé roky a ty je máš sepsané za deset minut."

"Stačí ho chvilku poslouchat." Křup. A tuha tužky se přelomila.

"Dobrý nápad. Slyšíš? Hodil na tebe všechny hříchy, včetně vykopnutí Adama a Evy z Ráje."

Ellen přivřela vztekle oči a začala věnovat větší pozornost okolnímu dění.

"Jistě, pane Sachsi! Ano, pane Sachsi! Ne, to je naprosto vyloučené!"

"Za co mě máte?!" pěnil Daniel, rudý v obličeji.

"Mohl by ho trefit šlak," zadoufala Ellen nahlas.

"Má žena je v nemocnici a dceru někdo unesl! Tahle žena je jediná, kdo má motiv!" Sakra, Dane?! Jak jsi to mohl připustit?! Co je s mojí Marií?!

"Pane Sachsi. Máme tady nejlepší bezpečnostní podmínky, sledovací systém... "

"Systém na dvě věci," dodal suše Reese.

"Ujišťuji vás, že vaše bývala žena rozhodně neopustila ústav na takovou dobu. Pravidelně se účastní všech programů, jak mne doktorka Broniewská ujistila."

"Tak se s někým domluvila, někoho si najala!"

"Ellen Sachsová neměla po celou dobu pobytu žádnou návštěvu. Nemluvě o tom, že nedisponuje žádnými finančními prostředky."

Daniel se skoro vzteky třásl.

"Sakra, Dane! Mlč už! Kde je moje dítě?!"

"To snad víš ty!"

"Nebuď směšný! Nechci být necitlivá, zlato. Ale každej den se slízáš s tím nejodpornějším hnusem zločineckých kanálů, a první problémy hodíš na někoho, koho si nechal zašít do cvokhauzu a zahodit klíč. Nemyslíš, že trochu přeháníš?"

Jeho šokovaný pohled stál za použití několika ostřejších slov, které se jí obvykle nechtěly odlepit od rtů. Dělalo se jí zle. Marie je pryč. Ne, to není pravda. Jen ti chce ublížit. Ale podívej na něho, Ellenko! Je to pravda. Marie je pryč.

"Vím, že za to můžeš ty," zasyčel Daniel výhružně.

"Fakt? Ovšem! Takže přibližně pár dnů jsem byla na dvou místech najednou a Marii jsem schovala v léčebně, pod schody do sklepa, že?"

Hořkost. Bože. Viděla na něm, že je ochotný, jít se pod ty schody vážně podívat!

"Jsi nemocná! Chci svou dceru!"

"Myslíš, že já ne?!" zařvala Ellen a vyskočila z pohovky s rukama zatnutýma v pěst. "Seš ubožák, Dane! Sobec a ubožák! Nejsem o moc lepší, ale sakra...začni taky jednou myslet hlavou!"

Pět minut vládlo soustředěné ticho.

"Požádám o pomoc pana Mullera," pronesl nakonec Daniel významně. Ellen pomalu v hlavě docvaklo.

"Mullera? Toho parchanta?"

"Neurážej mého klienta, Ellen, buď tak hodná. Je to velmi milý člověk."

"Je to nejhnusnější monstrum, jaké kdy Země nosila."

"Ale? Zvláštní, že jej odsuzuješ právě teď, když ti může šlapat na paty."

"Po tolika letech, kdy nám všem v táboře pošlapal sebeúctu, unesu šlapání na paty, jak tomu dramaticky říkáš."

Neunesu. Ne, pokud jde o Marinku.

"Nikdy ses o žádné pošlapané sebeúctě nezmiňovala."

"Znásilnil ji, ty dementní kryso," utrousil neprozřetelně Reese.

"Drž hubu!"okřikla ho Ellen a obrátila se ke zkoprnělému Danielovi.

"Řek jsi tomu praseti, že jsem byla ve Schwarzen Stern?"

Daniel se nezmohl na víc, než na přikývnutí. Denunciant, konfident.

"Vypadni," zavrčela na něj.

"Zmizni, ať už tě nevidím, ty mizero! Gaunere! A jestli se Marii něco stane...najdu si tě. A zabiju."

"Uklidni se, El!"

Ellen odstrčila Tinu stranou a dál přecházela zuřivě po společenské místnosti. "Uklidni se?! Ty žertuješ!"

"El, prosím!" zaúpěl Reese a snažil se ji zastavit.

"Ty na mně nemluv, práskači!" zaječela a vytrhla Lindě prázdný hrnek.

"Jestli na mě ještě někdo sáhne, vobtáhnu mu ksicht tímhle!" zamávala jím Reesovi před nosem. Zvednul ruce v obranném gestu a raději odstoupil.

"Naval to zpátky, ty fúrie!" pištěla Linda a rozehnala se po ní. Ellen jí ale bez námahy švihla o podlahu a s jednou nohou na jejím břiše se pokoušela rozumně myslet. Fryová potichu vrtěla hlavou.

"Máš sakra problém?!"

Ellen se celá třásla.

"Jo, podívej se do zrcadla. Co myslíš, že se zpraví, když budeš mlátit věcmi kolem sebe?" odsekla žena a věnovala zvýšenou pozornost svým upraveným nehtům.

"El, zkus se trochu uvolnit, už máš moje manýry," ušklíbla se Amelie. Newt soustředěně broukala nějakou melodii a směšně se kývala v rytmu.

"To nejde! Unesli mi dítě a...sakra!"Zakopla o židli, nakopla ji a pak na ni vyčerpaně dosedla a zabořila obličej do dlaní.

"Čistě náhodou... nemáš s tím nic společnýho, že ne?" sondoval Spader.

"Náhodou ne," zavrčela potichu, hlasivky zdrhané od křiku.

"A kde by tu tak schovala děcko, ty tele?" ožila na chvíli Newt.

"Nestrkej se do toho, ty infantilní sektářko. Kde máš vůbec ten druhej ocas?"

"Maris má depresi. Pár dnů bude meditovat nad filozofickýma otázkama a nevyleze z postele," objasnila Tina automaticky.

"Jaká sektářka?! Jaká sekta?! Jsme náboženství a brzy budeme uznávaná církev!"

"Neříká se tomu megalomanie?"

"Ty mizero! Ale já nebudu jako ty! Nebudu ti nadávat do sociopatickejch vrahů a sadistů a zvrhlíků a... "

"Zpomal Newt, ukousneš si jazyk," zarazila ji Fryová ledovým tónem a vypadala, že by jí ho ráda sama vytrhla.

"To stačí! Blázni! Rouhači!" vypěnila Newt a pospíchala za svými svatými bratry a sestrami a duchovní rodinou.

"Mrkejte na to. Já mám podezření, že ta holka není normální," vydechla Amelie a našpulila rty.

"Patří ti to! Patří!" prozpěvovala Linda a udělala na Ellen dlouhý nos. Reese se na děvče usmál, ale oči měl jako dvě kostky ledu.

"Lindo? Přemejšlelas už někdy nad tím, jak krásně vypadá svět, když letíš k okna v pátým patře?" Linda postřehla výhružku, nasucho polkla a hbitě se ztratila z dohledu.

"Jak tu slepici potkám, zakroutím jí krkem," procedila Ellen mezi zuby.

"Je to jen děcko," zabručel Spader svůj názor na Marii a udělal významnou pauzu.

"Budou další." Vykulila na něho nedůvěřivě oči. Pokrčil rameny.

"Příroda to tak zařídila, můžeš mít další. Sakra, co z fakana takovýho parchanta, jako je tvůj bejvalej?" Místo odpovědi otevřela pusu, párkrát pohnula rty v němém úžasu, šokovaně, trhavě nabírala dech, a pak, za zvuku střetu kotlety s talířem, Spaderovi ubalila facku a utekla.

Reese Ellen dostihl, až v nejméně frekventované části léčebny. V tiché, prázdné, spoře osvětlené prádelně.

"Já vám ukážu, já to najdu," mumlala jako smyslů zbavená.

"Tohle chceš, ty tam nahoře? Tohle chceš celou dobu? Tak to máš mít!"Oči se jí leskly a hlas přeskakoval potlačovanými vzlyky. Energicky, přímo zmateně, strhávala prostěradla a ručníky, a hledala.

"Já věděla, že tě najdu," zachichotala se hystericky a přitiskla k hrudi krabičku s tabletami prostředku na praní. V tu chvíli uslyšela Reesův hlas. Pronikl k ní jen slabý, skrze clonu nezřízené posedlosti. Ne, nech mě být, nech mě! Pohnula sebou k nejbližšímu zdroji vody.

Z tlusté gumové hadice nechala do kalichu odměrky natéct čistou vodu a pak začala dolovat tablety z krabice. Krabice jí vypadla z roztřesených rukou a tablety se rozkutálely všude po zemi. Reesův hlas se přiblížil. Jadrně zaklela, popadla tři tablety nejblíž k ní, naházela je do vody a prstem zamíchala. Nezbylo z nich víc, než tmavý kal na dně. Reese v zorném poli. Vstala a obrátila se k němu zády.

"Na zdraví," zachrčela a zvedla sklenici k ústům. První doušek chutnal nepředstavitelně odporně, ale byla rozhodnutá to vydržet.

Reese neměl moc času k rozmýšlení. Vyrazil jí sklenici z rukou a popadl Ellen zezadu kolem pasu, přičemž jí zablokoval paže mezi svými a jejím trupem. Nikdy se ho tak nedotkl něčí odpor, křik a nadávky. Řvala a šila sebou jako ďábel. Hysterie ji celou ovládla. Vztekle klela a po tvářích stékaly zoufalé ženě slzy hořkosti a bezmoci. Cítil, že ztrácí sílu. Celou dobu k ní promlouval uklidňujícím tónem, slovy plnými podpory.

"Kolik jsi toho vypila?"

Zavrtění hlavou. Nářek.

"Ellen, prosím, mluv se mnou!"

Celý žaludek měl sevřený jako v ocelové ledové pěsti.

Bez odpovědi. Musí to ven, to všechno musí ven...

Těžko říci, zda apatii způsobilo vyčerpání nebo rezignace. Seděli oba tiše mezi horami prádla, Ellen nehybná a ztracená ve vlastním světě. Reese ani nechtěl pomyslet na to, že by ji měl zase pustit z objetí. Byla mimo. Její bolest vyzařovala na všechny strany a vše v sobě pohlcovala, jako masivní přílivová vlna, ničila, bourala. Také se v ní topil. Ellen byla teď všemu tolik vzdálená...

Dokázal si představit, jak se cítí. Ve Schwarzen Stern zemřel jeho jediný bratr. Protože přišli pozdě. Voják idealista. Zaplatil tu nejvyšší cenu za svůj útlocit. Chápal Ellen. Duchové jeho bolesti byli také stále připoutáni k tomu prokletému místu.

Aby zaplašil vzpomínky, začal mluvit.

"Bude to dobré. K doktorům tě nevezmu, nebudu to hlásit. Zase by tě izolovali a to přece nechceme, že?"

Nulová reakce.

"Ellen, ty mi umíráš zaživa. Tvoje dcera je tam někde a potřebuje tě! Nemůžeš ji tu nechat napospas!"

Nepatrný pohyb.

"Pro ni by bylo lepší, kdybych byla mrtvá."

"Nebuď hloupá, musíš tu být pro ni."

"Já ten život odepsala, svoje manželství."

"Tvůj manžel je kretén. Pamatuj si:Aby manželství fungovalo, na to stačí jeden. Aby se podělalo, na to už je třeba dvou."

Usmála se, ale bylo v tom pramálo veselí.

"Ellie, ty nemůžeš za to, co ti udělali. Za blbého manžela a lidi kolem sebe. Takový to je. A může za to ten svatej padouch tam nahoře."

"Asi začnu uctívat toho Plešárda. Prý je to filozofie o utrpení, pekle na Zemi a věčném boji."

"Nebesa," zhrozil se Reese.

"Přece neslíbíš poslušnost holkám, co si říkají Newt a Cool Newt!"

"Cool Newt?" zamumlala Ellen a zkřivila tvář nad pachutí žluči v ústech. Žaludek měla úplně prázdný.

"Cool Newt-Pohodový čolek a Newt-Mlok. I ty přezdívky zní slizce. Maris Stewartová a Allison Prescottová."

"Odvedeš mě na pokoj? Chci spát."

"Slib mi, že už to neuděláš."

Pomlka.

"Slibuju. Neudělám."

Slyšel, jak ztěžka nutí hlasivky, aby zformulovaly tato slova.

"Fajn."

Opatrně vstala a udělala pár kroků. Když se ji pokusil podepřít, ucukla.

Kousek od pokoje se musel rozloučit. Ale co říct? Hleděla na něho vyčkávavě, nejspíš ze zdvořilosti. Tvář měla staženou do neproniknutelné masky, ona do duše pomyslně uzavřená na petlici.

"Zkusím uklidnit Spadera," začal trochu nejistě, "nemá rád, když z něho někdo dělá fackovacího panáka."

Letmý pohled, pokrčení ramen.

"Asi tě má rád, jinak by ti to tak snadno neprocházelo."

Reesova ruka mimovolně vylétla k Ellenině tváři a pohladila ji. Přiblížil svou tvář k její bez nějakého určitého záměru, jen aby jí byl blíž. Ucítil víření a mravenčení v útrobách. V tu chvíli ženina slova řekla totéž, co oči.

"Nedělej to." Odešla.

Polknutí uklidňujících tablet zručně fingovala a pak se jich dovedně zbavila. Následně nemohla v noci usnout. Ležela na zádech, civěla do stropu, pokrývka přetažená přes hruď, až téměř k bradě, stoupala a klesala v rytmu dechu. Pořád ještě vnímala nevolnost, ale i ta pomalu, ale jistě odeznívala. Mohla přemýšlet.

Vrazila obě ruce nedbale pod polštář, aby si lépe podepřela hlavu. Kdyby jen nebylo takové dusno. Pootočila hlavu doprava. Amelie rytmicky oddechovala. Zvláštní, jak vypadá neškodně. Hlava neutrál, pohled směr strop. Copak přitahuju průšvihy?! Jistě. Věděla, že má hysterické sklony, ale tohle nebylo...normální?

Když Daniel řekl, že Marinku unesli, připadlo jí to neskutečné. Zase. Tak nereálné, že samu sebe bez problémů přesvědčila, že se nic nestalo. Že si ti Dan vymyslel. Jenže pak došlo k podivnému zlomu, kdy na ni fakta dopadla plnou vahou a...zlomila ji. Všechno se znenadání hroutilo. Její Marie, v rukou únosců. Co jí udělají? Bylo to tak hrůzné pomyšlení, že jej vší silou vytěsnila z mysli. Propadá hysterii, panice. Mohla umřít, kdyby nebylo toho vojenského mozku, Reese. O co se vlastně Reese snažil? O oběť? Tenhle typ podpory, který jí tak nepřímo nabídl, nepotřebovala. Jaký závěr vyvodil ze skutečnosti, že jsou si tak podobní? Že mohou být i něco víc? Směšné! Vztah na společném traumatu! V psychiatrické klinice!

Na co to myslíš?! okřikla se v duchu. Prý je to druh neurózy, když se člověk zabývá myšlenkami, které ho vlastně vůbec nezajímají. Jenže co zajímá nás a co zajímá naše podvědomí, to jsou dvě naprosto odlišné věci. Jen poznat, která je která. Marie. Marinka. Ten malý roztomilý diblík.

Miloučká slunečnice. Mari. Únos. Co chtějí? Přestože napínala všechny síly, zdálo se, že její mysl odmítá scénáře na podkladu vydírání. Neustále ji děsila obrazem Mullera mnoucího si ruce. Bože, prosím, ať to není tohle! Ať to nemá se mnou nic společného! Nesnesla bych, kdyby měl můj malý andílek kvůli mně trpět...Po chvíli upadla do neklidné dřímoty.

"Vstávejte." Musela ten nekompromisně znějící hlas uposlechnout. Pootevřela oči a nejprve, s notnou dávkou překvapení, zjistila, že je pořád ještě hluboká tma. Jako v ranci. Zívla a zavrtěla sebou, neznámým způsobem si přilehla nohu, a tak jí teď probíhaly skrz lýtko vlny mravenčení.

"Co je?" zamumlala rozespale a vrhla na dva zřízence a cizího, podezřele vyhlížejícího muže, nevraživý, nejistý pohled.

"Dělejte, jdete na malou procházku." V žaludku Ellen zavířilo a nemohla za to jen ústavní strava. Znovu si je přeměřila a pochopila, že bude lepší poslechnout. Nebyla fit psychicky a rozhodně ne fyzicky. Nebude riskovat.

Rychlým tempem ji vedli prázdnými temnými chodbami ústavu. Jediným zvukem bylo občasné nesrozumitelné mumlání z pokojů. V sesterně ani živá duše. Kroky, její i jejích strážců, dutě rezonovaly, odrážely se ode zdí a navzájem přebíjely. V noci byla léčebna ještě depresivnější než ve dne. Dopadla na ni neuvěřitelně tíživá atmosféra. Kdyby měla právě promluvit, nedokázala by to. Šli potichu.

Venku pršelo. Z nebe se valily mohutné proudy deště, vzduch přestal být tak nedýchatelný a voněl. Ale na tom vlastně tolik nesešlo, požitek žádný. A to nejen proto, že déšť a vítr bičovali její kůži i přes tenkou látku pyžama. Třásla se zimou. Zrychlili a Ellen, mezi nimi, musela přidat. Prošli vrátnicí, nikdo je nezadržel. Zamrkala, a aspoň trochu si chránila oči předloktím. Stál tam vůz, lesklá černá limuzína. Přišli až k ní, otevřeli dveře a nacpali Ellen dovnitř. Sucho, teplo, světlo. Muller. Začala vřískat a drápat se ven. Neměla šanci. Práskli dveřmi. Lomcovala jimi. Zamčené. Ohlédla se a skrčila v koutě sedačky. On seděl na druhé straně a sledoval ji z opačného rohu. Rozložený, pohodlně, značkový oblek, arogantní výraz, povýšený, sardonický úsměv. Křečovitě objala kolena pažemi a mlčky na něj zírala. Třas. Ne, přestaň se třepat! Neukazuj mu svou slabost! Prohlížel si ji znovu a znovu, a nic neříkal. Cítila, jak z ní kape voda. Tekla po kůži, kapala na sedačku, našla si cestu i do očí. Ale zrak si neprotřela, znamenalo by to zvednout ruku a oslabit svou jedinou pomyslnou obranu.

Zůstala nepohnutě a usilovně mrkala, tvář z větší části schovaná za koleny. Viděl to. Pohnul rty. Mluvil. Ale nerozuměla. Tolik se soustředila na jeho pohyby, mimiku, na zachycení náznaků nebezpečí. Se sebezapřením zapojila rozum.

"Takže vy jste Ellen? Milé překvapení. Jste krásná. Daniel má opravdu vynikající vkus, ten mu nemohu upřít. Samozřejmě, proto tu nejsem, což určitě chápete."

Zavrtěla hlavou.

"Vypadáte opravdu vyděšeně. Stalo se něco? Vyděsili vás mí pomocníci? Jsou neotesanci, omluvte je. Nebo je to má vina. Bez urážky, ale vůbec si vás nepamatuji."

Usmál se, skoro omluvně. "Nevadí, přejdeme k věci. Mám vaši dceru."

Polkla nasucho. Měla pravdu...jeho práce. Ale co když je v tom Daniel taky zapletený a Mari nic nehrozí? Můžou to na ni hrát...

"Nevěřím vám," pronesla pevným, alespoň doufala, hlasem. Čekal to. Na malé klávesnici vytančily jeho prsty krátké představení a miniaturní obrazovka ožila. Okamžitě poznala Marinčinu tvář. Oči rudé, stejně jako nosík, oteklé od pláče. Ale jinak vypadala v pořádku. Kameraman, nebo někdo za ním, na ni dělal posunky, protože stále těkala očima tamtím směrem. Pak uslyšela její tenký, rozechvělý hlásek. Všechno se v ní sevřelo úzkostí.

"To jsem já, mami. Mám se dobře, starají se o mě a jsou na mě hodní. Říkají, že máš udělat, co chtějí, jinak mi ublíží. Mami? Že jim to nedovolíš? Chci domů... Muller záznam usekl a na obrazovce zůstala jen nehybná, strnulá Mariina tvář, ústa pootevřená uprostřed slova.

"Takže? Vyslechnete mne?"

Ellenin mateřský instinkt přehlušil všechny ostatní hlasy v její hlavě. Přikývla. A souhlasila se vším.

Druhý den se držela stranou ostatních. Poslušně spolykala tabletky, snědla snídani, na podněty reagovala automaticky. Skupinové sezení promlčela a obratně unikla Reesovým pokusům o komunikaci. Vypadala rezervovaně, neživě.

Odpoledne nastoupila sezení u Broniewské a pokračovala v duchu celého dne. Až toho měla doktorka dost.

"Ellen, vůbec jsme se nikam nedostaly. Co máte v hlavě? Kde jste tam uvnitř?" poťukala si ukazovákem na spánek. Pacientka na ni upřela pronikavý pohled a mohla se přetrhnout, aby se ani nepohnula.

"Má to souvislost se včerejškem, že?"

Pohled. Pokrčení obočí. Otázka. Cože?

"Reese mi o tom pověděl, vím všechno."

"Zrádce," zabručela Ellen nevraživě. "To dělá pořád."

"Bylo to od něj velmi chytré a ohleduplné, nikdo jiný se to nedozví. Co se s vámi děje, Ellen?"

"Víte to, unesli mou dceru."

Broniewská věděla jak a kdy se vyhnout soucitu.

"Rozumím."

Doktorka poznala, kam Ellen spěje. Rozhovory tady nepomáhají, jsou to jen řeči. Člověk se díky nim spoustu dozví, ale v úzkých míří ke starým praktikám. Tohle chtělo léčbu šokem. Motivovat.

"Ellen, pojďte se mnou. Něco vám ukážu."

Druhý pavilon byl od jejich kupodivu důkladně oddělen. Něco bylo jinak. Pokud atmosféra u nich byla tísnivá, tahle byla nesnesitelně dusivá. K zalknutí. Ellen se instinktivně ještě víc stáhla do sebe. Tady nebyl takový hluk, žádný živý hovor, vzteklé běsnění nebo jen hádky. Něco nepostřehnutelného plulo vzduchem. Tiché dozvuky nesmyslného, dramatického i nesmyslného mumlání dotíraly na unavenou mysl, omámenou prášky, mocněji, než jakýkoli hlasitý hukot. Vyšly na nádvoří. Ellen postřehla, jak Broniewská před vstupem krátce zaváhala.

Proud vzduchu z ventilátoru jí rozfoukal vlasy. Vsála spodní ret nervózně mezi zuby, zkoumala prostranství.

Uprostřed, jakoby vyrůstající z betonu, vysoký šedý sloup podpírající střechu ze skla, křižovanou sítí umělé hmoty. Šedé nebe, šedé tváře. "Naši zvláštní pacienti. Méně prominentní a mnohdy neléčitelní. Nemohli jsme je nechat pohromadě s ostatními pacienty, protože na ně časem začali působit...negativně."

Ellen ztuhla. Kolem sloupu se ploužilo bezpočet stínových postav. Mladí, staří, muži, ženy. Bez dechu naklonila hlavu a s třesoucí se bradou očima hltala temný, smutný výjev. Něco jí nesedělo. Ano. Nepřipomínali lidi. "Někteří jim říkají stádo. Fungují bezmyšlenkovitě, pospolu. Kdo se nechá unést jejich vlivem, skončí do několika hodin mezi nimi. Nikdo s nimi nesmí zůstat příliš dlouho." Ellen popošla blíž a zastavila mladou dívku v umolousaných teplácích a vytahaném triku. Nereagovala. Civěla skrz Ellen. Někam. Ellen poznala ten rozdíl. Prázdný pohled. Jakoby to příslovečné okno do duše bylo otevřené, ale...nikdo nebyl doma. Duše nikde. Jiskra nikde.

Rozhlédla se a dívka pokračovala ve své malátné cestě, kolem dokola, bez cíle.

Tolik...tolik prázdných tváří! Bez citu, emocí...Pohlceni vlastní realitou, milosrdnou lží nebo nemocí. Pak spatřila znaky. Znaky několika neonacistických koncentráků. Většina je měla, většina z těch...schránek. Znenadání uslyšela hlas Broniewské vedle sebe.

"Nedokázali to. Nechtěli nebo nemohli, na tom nezáleží. Vzdali se života. K tomu, Ellen, není třeba odvahy. K tomu směřujete. Stačí málo a zapojíte se do karavany těchto stínů. Není to tak těžké."

Mladý muž cosi dramaticky mumlal ke sloupu a zuřivě gestikuloval. Znovu ta mladá dívka. Tentokrát si ji Ellen prohlédla pozorněji. Šokem skoro vykřikla. Marie. Ta holka z dolů! Ta dívenka ze Schwarzen Stern!

"Chci pryč," řekla Ellen, z části rozhodně, z části vyděšeně. "

Vezměte mě sakra odsud pryč!"

Seděla na parapetu ve své části léčebny a v objetí klidu a ticha hleděla z okna. Pokaždé, když zavřela oči, vracela se zpět k bezvýrazným tvářím. Jaký to mělo smysl? ptala se sama sebe rozhořčeně. Bylo to příšerné! Už nikdy! Nikdy! ! Kýchla. Ještě se nachladit...Zase. Svaly měla bolavé, cítila únavu a známý ledová třas. To ne, teď ne!

"El." Ze stínů se vyloupla postava Liz Fryové. Ještě tebe potřebuju ke štěstí, na dobrých přátelích stojí a padá svět...Nejlepší přítel je nejhorším nepřítelem. Jenže v případě Fryové, je úvaha o přátelství víceméně zcestná.

"Bez urážky, ale vypadněte. Prosím."

"Mrzí mě, co se stalo tvojí dceři." No to je výkon, něco ti je líto!

"Dík." To mi fakt pomůže.

"Je tu něco víc." Ellen nechápala, o čem Fryová mluví.

"Nerozumím."

"V noci tě odvedli, viděla sem."

"Po tom ti nic není," zavrčela Ellen a odvrátila od ní pohled. Cítila se pod ženiným soustředěným drobnohledem nepohodlně. Kýchnutí. Zaklela. Fryová se opřela o parapet a najednou vypadala na kilometry vzdálená tomuhle místu, této chvíli. Víc než jindy.

"Taky jsem ztratila děti," začala tiše a nejspíš jí bylo jedno, zda ji Ellen slyší nebo poslouchá.

"Mnohem víc dětí. Kapitán Fryová byla výborný voják, rozhodný, neústupný, obalený do ocelové pěsti sebeovládaní. Nic ji nerozhodilo a byla na to patřičně hrdá."

Pauza.

Vzdech.

"Bojovala proti neonacistům v první linii. Tvrdá práce. Bav se a zabíjej. Hnus. Ale člověk si časem zvykne a nic se ho nedotkne. Měli zničit sklad zbraní, dostali typ. Šla na to, aniž by proklepla zdroj. Byla si moc jistá. Na první pohled bylo podezřelé, že to tam není moc hlídané. Město, několik děl na střechách, střelců v oknech. Plno trosek. Varovali ji, její lidé i instinkty. Nechala tu budovu, ten sklad, odpálit.

Bezva ohňostroj, byla by to úplná legrace, fakt sranda. Kdyby ten barák nebyl plnej děcek."

Ellen zalapala po dechu. Zabili děti?! To se přece nemohlo stát!

"Měli je už dávno všechny evakuovat, ale vrtulníky se záchrannými jednotkami sestřelili. My to nevěděli. Když jsem na to přišli, bylo už pozdě. Bylo by jednodušší, kdyby z nich nezbyl ani prach, ale...ležely tam, všude kolem. Někteří ještě živí...v podsvětí deliria, smetla je tlaková vlna, když se tlačili ven z budovy."

Bože, jak můžeš tohle připustit?! Ne, ne, to není možné. Vždyť...s tímhle se nemůže nikdo srovnat!

"Víš, co tomu nasadilo korunu?"

Řečnická otázka.

"Boží mlýny mlely výjimečně rychle. Mezi těma děckama byl kapitánův dvanáctiletý syn, který tam neměl vůbec být. Viděla jeho tvář ve vratech skladu chvíli předtím, než to tam ten zatracenej výbuch smetl...Víš, jaký to je, dát vlastnímu dítěti ránu z milosti? Když sotva dýchá, sleduje tě a jeho oči říkaj, cos to udělala? Jak jsi mi to mohla udělat? Proč?"

Ne, takovou šanci jsem neměla, napadlo Ellen. Udělala by to pro Carrie. Bylo by to milosrdnější, než smrt hladem, žízní nebo udušením na dně černého, zaprášeného dolu. Ale dceřinu smrt nezavinila...Viděla ve tváři Fryové bolest. Žena se k ní prudce obrátila a s téměř mateřským gestem ji pohladila po vlasech.

"Ellen, nedovol, aby tě okradli o lásku, o přítomnost tvého dítěte." Ellen v životě neslyšela nic upřímnějšího. Nic, co by ji tak oslovilo, zasáhlo.

"Pomůžu ti," vydechla Fryová a bylo znát, jak velmi jí na tom záleží. Ellen netušila, zda nechce jen zmírnit dopad vlastního pocitu viny. Ale někoho zoufale potřebovala. Někoho, kdo jí porozumí. Kdo všechnu tu bolest zná a nic nepředstírá. Na oplátku vypověděla Fryové svůj příběh.

Týž den, po večeři, odvedli Ellen na marodku s akutní chřipkou. Celou noc se modlila, aby byla za dva týdny, v den soudu, zase zdravá. Aby svědčila v Mullerův prospěch.

Když Liz Fryová vstala, do oken bubnoval déšť. Místo vycházky budou zavřeni do společenské místnosti. Nádhera. Rychle se osprchovala, převlékla a spěchala na snídani.

Spaderův znechucený pohled stál za to, aby ho vyrušila z debaty s Reesem.

"Potřebuju malou laskavost," řekla prostě.

"Pro tebe žádnou laskavost nemám," ušklíbl se, ale čekal.

"Pro mě ne."

"Pro nikoho."

"Nevěřím. Na to máš moc nabubřelé ego, pane Velkej."

"O. K.," usmál se, "dostalas mě, poslouchám."

Vstal a oba se uklidili z očí ostatním.

"Tak o co jde? O Ellen Sachsovou?"

Neukázala, že ji překvapil.

"Jo," potvrdila s kamennou tváří. Stál vyrovnaný jako tovární komín a propaloval Liz pohledem.

"Mám najít její dceru."

"Jo."

"A vytáhnout z problémů."

"Jo."

"Ne."

"Proč?"

"Nejsem úplně vyšinutý. Umím si dát dvě a dvě dohromady. Tady jde do tuhýho. Nechci s tím mít nic společného."

"Nemusíš. Stačí zjistit, kde je. Pak jdeš ze scény."

"Zní to hezky. Přesto odmítám."

"Nebudu tě prosit."

"Budeš apelovat na mou lidskost? Nemám ji. Na mravní principy? Soucit?"

"Ne. Zajímavé. Kvůli jednomu psychopatovi bude běhat na svobodě jiný, ještě větší. Vsadím se, že tvoje matka se na tebe vykašlala, vybodla. Bye bye, adieu, pa, sbohem dítě! A tak myslím, že té malé závidíš matčinu lásku. Když ne já, tak nikdo."

"Psychohry si nech pro chudáky," odpověděl nevzrušeně.

"Máš pravdu, to je na tebe moc ubohé. Ty miluješ pocit moci. Trápit malý děti, to je pro tebe to pravé. Víš co? Kašlu na tě. Kašlu na tvoji pózu. Nedostal jsi šanci a upíráš ji jiným. Sobečtější a malichernější důvody, než ty tvoje, ani neznám."

Odešla. A neodvažovala se doufat.

Když přišel Peter Broniewský domů, čekalo na něj příjemné překvapení. Jeho žena připravila úžasně vypadající večeři, značkové víno, na stole planuly dvě rudé svíčky. Na sobě měla šaty, ve kterých se mu vždy líbila nejvíce. Co se děje?

"Ahoj, zlato." Políbil ji na uvítanou. Usadila jej, nalila víno a pobídla ho k jídlu. Nechápavě kroutil hlavou. Jako školačka na první schůzce.

"Je to úžasné," pochválil Andreino bezchybné kulinářské umění.

"Musela sis s tím dát ohromnou práci." Nenuceně mávla rukou a vykouzlila jeden ze svých děcky milých úsměvů.

"Ale nechápu proč?" dodal lehce podezřívavě. Upila vína a odložila ubrousek. Poněkud zvážněla, prsty popotahovala za lem rudých šatů.

"Víš, chtěla jsem o tom mluvit až po večeři, ale... "

"Ven s tím, miláčku, copak máš na srdci?"

"Myslím, že nastal čas, pořídit si dítě." Zamračila se. "Sakra, co to plácám?!" okřikla se.

"Je mi jedno, jestli je ten pravý čas. Chci dítě, tvoje dítě, naše dítě!"

Peter na ni chvíli potichu zíral, a potom se skoro zbláznil. S hlasitým smíchem a křikem vyskočil ze židle, popadl ji do náručí a zatočil se s ní po místnosti. Přitom vykřikoval radostné komentáře a jeho výbuch nadšení Andreu Broniewskou úplně pohltil.

"Tak co tady ztrácíme čas?! Musíme na tom zapracovat, nejlépe hned!"Zamířili do ložnice a večeři nechali stydnout na stole.

"Jak jste to mohl udělat?!"křičel Daniel Sachs a od Mullera jej museli držet dva svalnatí bodyguardi. Muller seděl v luxusním voze naproti němu a nevzrušeně jej pozoroval.

"Musíš to pochopit, Danieli. Jinak to nejde. Mimochodem, těší mne, že se Kate zotavuje."

"Zvíře! Nemáte na to právo!"

"Kdo má peníze a moc, má i právo!"

"Vraťte mi mou dceru!"

"Obávám se, že to nebude tak jednoduché. Věř mi, nečiní mi to žádné potěšení."

Daniel se rozpomněl, co mu Reese řekl o Ellen, o tom...

"Jestli se jí dotknete, vy nebo kdokoli... "zavrčel výhružně.

"Ale Danieli, za co mě máš, chlapče?! Marie bude v pořádku. Ale radím ti, abys svou Ellen přesvědčil o důležitosti naprosté spolupráce a mlčenlivosti. Protože jinak nemohu zaručit dcerce bezpečí...Chápej. Když těm lidem nezaplatím, prostě se břímě zbaví, není to nic osobního."

Vyhodili Daniela z auta do deště a odjeli. Padl pod mohutnými přívaly deště na kolena, uprostřed zastrčené a temné uličky, a bezmocně se rozvzlykal.

Hodiny na nemocničním lůžku plynuly pomalu a nepřehledně. Jedinou výraznější událostí bylo převezení Maris na stejný pokoj. V depresi totiž odmítala potravu a tekutiny, a proto jí nasadili infuzi. Její kamarádka, Newt, se za Maris ani jednou nestavila. Přemýšlela, kdo postrádá v tomhle blázinci ji.

Na návštěvu směla přijít Tina. Ukázala se na marodce, jakmile jen mohla, s širokým úsměvem a slovní kadencí kulometu.

"Ahoj, El! Jak se máš, děvče?!"

"Bezva. Ale nechtěj po mně, abych se hýbala. A co ty?" Tina se usadila na nejbližší trojnožce a prohrábla si svoje blonďaté vlasy.

"Úplná nádhera. Když je teď naše Maris mimo, uctívači pořád prosí Plešárda o totéž utrpení, aby došli naplnění."

"Ty k nim patříš?"

"Nikdy ses neptala. No. Jo i ne. Zabíjím čas, chytám šanci za ocas."

Ellen kýchla.

"Je to pravda," zamumlala Tina a nasadila blahosklonný, soucitný výraz.

"Něco ti povím, Tino. Dobrá rada. Nevím, jakou identitu si s jejich pomocí teď buduješ. Ale nech to být. Jsou to prachobyčejné bludy. Bez nich ti bude líp."

"Tak horké to zas nebude."

"Chceš být na nich závislá? Nech je být, řiď se svými pocity a touhami. Svými!"

"A nedáš si pokoj a nedáš. Možná mi to vyhovuje. Druhým se radí moc snadno, co? Ostatní, Ellen, můžeš teprve tehdy poučovat, až splníš všechny nároky na svou vlastní osobu."

"No," pokrčila obočí, "pracuju na tom."

Povídaly si ještě chvíli o holkách z pokoje, o běžném životě, žertovaly o počasí.

"Už musím, El, měj se fajn a rychle se uzdrav."

"O. K., pozdravuj partu." Tina se zarazila.

"To mi připomíná...chceš vidět Reese? Měla jsem se tě zeptat. Jako, že on se ale neptá. Chápeš."

Ellen zavrtěla zamítavě hlavou. "Nechci."

"Fajn, uvidíme se." A byla pryč.

Ty dva týdny neznamenaly překvapivě nic. Zatímco chvíle se táhly, čas utekl rychle.

"Fryová." Spader vytáhl Liz ze židle a táhl ji do rohu společenské místnosti, kde už na ně čekal Reese.

"Co je?" Byla zvědavá, co z něj vypadne.

"Starej hotel Galaxy na rohu Readovy a Hunterovy. Washington."

"Cože?"

"Tam jsou, holka a ti čtyřprocentní banditi."

"Víš to jistě?"

"Mám svůj zdroj, je spolehlivej. Kdyby nebyl, měl by brzo v hlavě o jednu díru víc."

"Dobře, dík. Můžeš mě dostat rychle ven odsud?"

"Jistě, Reese jde s tebou." Švihla po vojákovi očima.

"V žádném případě," namítla mrazivě.

"Už nejsme v armádě," odsekl suše Reese, "neporoučíte mi."

Liz zatnula zuby a nejradši by ho bleskově uzemnila. Ale přikurtovaná k posteli by byla totálně ze hry.

"Fajn, můžeme jít. Nebo čekáme, až zahřmí?" Spader se podezřele usmál. Ne, to se jí nelíbilo ani trochu.

"Další překvapení?" pozvedla obočí ztrnulého obličeje.

"Jo, jdu s vámi taky."

Sakra...1, 2, 3, 4, 5...10, 11, 12. To by stačilo. Potřebuješ je.

"Bezva, jdeme už?"

"Až po vás," pokynul Spader.

Na cestě ven se ho ještě zeptala: "Proč se vůbec obtěžuješ podnikat tuhle zábavnou túru?"

"Jsou to únosci a zabijáci. Snaží se mi konkurovat."

Pomlka.

"Moje ego to asi nevydrželo."

Čekala je náročná cesta.

Ellen ještě jednou překontrolovala svůj vzhled. Vlasy by potřebovaly kadeřníka, a proto je radši svázala do ohonu. Šminky potřebovala nanejvýš k tomu, aby zakryla stopy únavy a prodělané nemoci. Převlékla se do civilních šatů a zjistila, že zhubnula. Do kalhot se vešla bez velkého přemlouvání.

Ještě pořád byla slabá a snadněji unavitelná, ale k soudu musela. Už teď s radostí očekávala cestu pěšky dolů do města, a pak...Zítra začínal soud. Nebýt tohoto důvodu, na cestu z ústavu by se těšila.

Vykráčela ven, na čerstvý vzduch. Nebe bylo kovově šedé, ale ne bouřkové. Krok. To by šlo. Můžeš jít, nikdo na tebe nepustí psy, Ellenko. Druhý krok. Ještě lepší. A další, a další. S každým krokem mohla lépe dýchat. Skrz bránu a...

Danovo auto.

Co tu zatraceně chce?! Minule mu to nestačilo?! Jistě, mohla by mu, jako správný blázen, skočit po krku. Jenže další krok ven by byl pro ni už ztracený. A Marinka mě potřebuje. Ten chlap vždycky všechno zkomplikuje! Stál tam, opřený o kapotu, na očích sluneční brýle. Přinutila nohy, aby ji opět poslouchaly a vydala se k němu.

"Danieli. Co tu k čertu chceš?"Ani neskrývala své podráždění. Buď nad věcí, je to jen ubožák.

"Máme stejnou cestu. Musím s tebou mluvit." Na moment úplně zkoprněla.

Jeho hlas byl abnormálně cizí, drsný a chladný, vyčerpaný.

"Nastup."

Nepohnula se. Nervózně šermoval rukama, ale nedokončil pořádně ani jedno celé slovo. Nakonec rezignoval. Kajícník ani Drsňák mu neseděli.

"Prosím." To už neznělo jako rozkaz, ale jako úpěnlivá prosba.

"Fajn," utrousila, rozhlédla se a vklouzla na místo spolujezdce.

Jeli dlouho, než promluvil. Nejspíš celou dobu zpracovával adekvátní projev.

"Půjdu rovnou k věci, Ellen. Vím, že mě teď pravděpodobně nenávidíš. Zvláště za to, že jsem tě nechal zavřít do blázince. Vím, že nemůžeš pochopit, jak dobře to bylo míněno."

"Asi tě zklamu, Dane. Za tohle jediné jsem ti vděčná."

"Jistě, teď se zlobíš a připadáš si zrazená, ale... " Zarazil se.

"To nechápu."

"Nemusíš." Chvíli mlčel. Tolik chtěla vědět, co je s Marinkou! Ale mlčela také.

"Ellen. Až tam budeme, nedělej žádné hlouposti. Nejsi hloupá, rozpoznáš, jak se vyhnout pastem žaloby. Chci svou, naši, dceru zpátky v jednom kuse. Zdravou. Prosím, nedělej hlouposti!" Ušklíbla se. On není normální. Myslí si, že úmyslně ohrozí život své dcery? Aby mu ublížila? Bezpáteřní nevěří na existenci páteří, Ellenko. On takový je a takhle uvažuje. Musel ji zahlédnout.

"Víš, Ellen. Možná bychom to mohli, ty a já, zkusit spolu ještě jednou."

Pozvedla obočí. Změna taktiky? Právníci!

"Vytvoříme Marii opravdový domov, mezi námi to zase může být stejné." Krátce, hořce se zasmála. "Dane, nedělej ze sebe blbce. Miluješ mě asi tak jako já tebe. A nechtěj vědět, co se mi ve spojitosti s tebou honí hlavou. Prokaž mi alespoň trochu úcty a nehraj na mě takové šarády."

Zbytek cesty jeli potichu.

Ať na mě tak neciví, modlila se v duchu. Sevřela v dlani svůj křížek a bloudila očima po soudní síni. Veřejné zasedání Nejvyššího soudu. Plno lidí. Ale Muller civěl z lavice, obklopen obhájci, jen a jen na ni. Úkosem pohlédla na Dana. Z čela mu stékal potůček potu. Zavřela oči.

Bože, nikdy jsem v tebe moc nevěřila. Víš, neměla jsem důvod. Teď asi dělám to, co sobecky provádí spousty dalších lidí. Prosím tě o pomoc. Mluví s tebou jen, když jsou na dně, zahrabaní v problémech. Já tě nikdy o nic neprosila, nic velkého, nic pro sebe. Ale teď je to jiné. Vzal jsi mi všechno. Vzal jsi mi Carrie, zanechala po sobě strašné prázdno a nemohla jsem...ti to odpustit, víš?! Jenže jsi mi dal útěchu, Marii. Prosím. Prosím! Neber mi i ji! Neber mi to nejdražší, co mám, to jediné, na čem mi záleží! Jen bezbranné dítě, Bože! Jestli jsi se celou dobu díval opačným směrem, alespoň jednou v životě mi neber, ale nech! Ochraňuj ji! Nemusím ji mít u sebe, ale hlavně, ať je v pořádku! Prosím...

Otevřela oči. Daniel ji vytáhl za předloktí na nohy, když soudce vstoupil do síně. Soud začal. Bože, co to dělám?! Vše v ní křičelo, když se blížila chvíle jejího svědectví.

Osvoboditelé se chovali nesmírně mile, i když i oni utrpěli bolestné ztráty. Děcka měla hlad, všichni ho měli. Ale doku se nedostanou na nejbližší základnu, musí vystačit s nouzovými zásobami, rozhodně ne bezednými.

Ellen museli vytáhnout ze Schwarzen Stern násilím. Hledala své dítě, pořád dokola volala jméno. Kdyby ji neomráčili...Laura si oddechla, jakmile byl tábor dostatečně daleko za nimi. Jen málo jich přežilo. Někteří tomu, že je konec, pořád nemohli uvěřit. Někteří tam pořád ještě duchem byli.

"Oni brzo přijdou, odvedou nás do sprch...a pak je zaplynujou," mumlal mladý kluk a kroutil se v rohu korby naklaďáku. Koukal do prázdna, nikdo nebyl doma.

"Takže?" Ellen tázavě pohlédla na Lauru. Netušila, na co se ptá.

"Co teď budeš dělat, kuře?"

"Nemám ponětí. Jsem dospělá, nemám příbuzné, nikdo se o mě nepostará. Asi zkusím...studovat. Doplnit si vzdělání. A ty?"

"Nevím. Nemám hlavu na studia. Asi budu někde makat manuálně, to je vždycky potřeba. Někde se upíchnu." Pokrčila rameny a zuřivě vydloubávala špínu zpod nehtů.

"Bude to dobrý." Jenže tomu nevěřila. A Ellen taky ne.

Nákladňák se houpal na kamenité cestě. Čas se táhnul a to přimělo nakonec Lauru vyslovit své největší přání.

"Víš co, kuře? Jestli někdy, jednou, i kdyby to mělo trvat desítky let, dostanu šanci, zabiju Mullera. Zabiju ho vlastníma rukama, i kdybych měla zbytek života zetlít v lapáku."

Usmála se.

"Udělám to ráda. Těším se."

Ellen přeběhl po těle mráz. Nejhorší bylo, že Laura jen citovala výplody její vlastní mysli.

"Obhajoba předvolává Ellen Sachsovou!" Daniel ji pobídl. Ztěžka vstala a prkenně kráčela na svědeckou lavici. Svět kolem se rozplynul do šedi, hlasy splynuly v hluboký hukot. Kráčela, krok za krokem, delší cestu nikdy nepodnikla. Nohy jako z olova odmítaly spolupracovat. Musím, musím...Nemohla dýchat, ve spáncích dunění, hruď vybuchovala v rytmu dusotu srdce. Pro Marii. Odvrátila hlavu, aby nemusela pohlédnout na Mullera. Pozvracela by se. S trochou štěstí a sebeovládání, na něj. Jenže oběd zůstal tam, kde měl a Ellen usedla do židle, čelem k lidem v sále. To, co četla v jejich pohledech, nebylo ani za mák povzbuzující. Hlavou jí vířily myšlenky, smíšené s pochybnostmi a zdánlivě iracionálním strachem.

"Co to děláš, Ellenko?"

"Nic, mami, nic se neděje."

"Nelži mi!"

"Nelžu, mami."

"Proč na tebe děti křičely?"

"Jsou hloupé."

"To není odpověď, Ellenko."

"Jen jsem se postavila na Joshovu stranu, nic víc."

"To je ten tyran?"

"Ale mami."

"Ubližoval i tobě. Proč jsi to udělala?"

"Aby mi už neublížil."

"To myslíš vážně?"

"Jo. A možná nechá na pokoji i ty ostatní."

"Já se těm dětem vůbec nedivím."

"Mami?"

"Tyran je tyran, napořád. Když ho podpoříš, zvlášť pokud jsi jeho oběť, jen ho utvrdíš v rozhodnutí pokračovat."

"Ale co když ublíží někomu...třeba ségře nebo bráchovi?"

"Je to složité, Ellenko. Ale pamatuj, nikdy se nevzdávej svého přesvědčení, práv, své sebeúcty, pro někoho, kdo tě jen zneužívá. Nedovol, aby trpěli další. Je to tvé rozhodnutí, tvá síla, tady uvnitř. Jdi za ní. Je to Boží dílo. Je v nás světlo. S každým ublížením nevinné duši, pohasíná."

"Jak poznám co je dobré?"

"Poznáš. Poradím ti. Bolest je varováním, že něco je špatně."

Pohled z okna. Josh. Uhodil Taimi. Kamarádku. Píchnutí u srdce. Zvedla se a zamířila ke dveřím.

"Kam jdeš, Ellenko?"

Úsměv.

"Někdo jim musí říct, že ho musej nakopat do zadku."

Maminka měla vždycky slabost pro patetické řečičky, ale vždycky měla pravdu.

Obratně se vyhnula otázkám obžaloby. Žalobce vypadal na infarkt. To není fér, to mu nemůže projít. Jakoby Ellenino srdce někdo sevřel do ocelové pěsti a drtil. Na požádání ukázala své tetování. Když pohlédla do sálu, zlomek sekundy měla pocit, že vidí známou tvář...

"Takže vy jste blíže neurčenou dobu pobývala v táboře Schwarzen Stern." Obhájce uvolněně rozhazoval rukama a blahosklonně se usmíval.

Dan prosil pohledem. Žebral a kvílel...

"Ano. Čtyři roky, sedm měsíců, dva týdny a dva dny." Takže si to přece jen pamatuju.

"Zaměříme se na konkrétní věc. Znáte pana Mullera?"

"Ano."

"Odkud?"

Hluboký nádech, výdech. Ruce, ledové a zpocené, popotahující za rukáv saka.

"Smím se napít?" otázala se ochraptěle.

"Jistě."

Popadla sklenici s vodou. Lok, dva, tři. Položit na stůl. Proplést prsty na rukou, ruce položené v klíně. Pokračovat. Odpovědět.

"Z tábora, samozřejmě. Víceméně od vidění. My jsme neměli žádné vyhlídkové výlety nebo seznamky."

"To chápu," přitakal právník.

"Proč si nenecháte to tetování odstranit?" přehodil nečekaně výhybku.

"Námitka!" zahřmělo z postu obžaloby.

Soudce pružně reagoval: "Má váš dotaz nějaký smysl? Myslím tím podstatný."

"Ne, pane. Ale tato dáma je očividně rozrušená, chci jen, aby se trochu uvolnila a podala objektivní svědectví."

Okouzlující thymolinový úsměv.

"Dobře, pokračujte. Námitka se zamítá!"

Odklepnuto.

"Takže, Ellen. Smím vám tak říkat?"

Bez odezvy.

"Budu to brát jako souhlas. Odpovíte mi?"

"Nejde odstranit."

"Kuntzova metoda? Velmi bolestivá... "

"Osobní zkušenost?" Pozor! Uctívám sarkasmus!

"Ne, to ne."

"Víte, že nám k tomu nepíchli ani žádný oblbovák? Otupili nás a pak to do nás naprali tím paprskem. Bezva zážitek." 1:0 pro mě.

"Tak tedy, raději budeme pokračovat. Jaký byl první dojem, který jste z pana Mullera měla?"

Rozvahu.

"Já...byl elegantní, uhlazený, šlo z něj něco jako...respekt." Strach.

"A strach?"

"Na první pohled ne."

"Je to pravda, že pan Muller dělal v táboře úředníka?" Vlastně ano. Malá, ale pravda.

"Svým způsobem."

Teď udeří, Ellenko. Bolí to? Ve tvé mysli, duši, srdci? Bolí? Vidíš plamen? Umírá. Nic není v pořádku!

Napětí ve vzduchu bylo hmatatelné, jen uchopit. Ticho.

"Toto je má poslední otázka:Ellen Sachsová. Je pan Gerhard Muller přímo zodpovědný za zločiny spáchané v neonacistickém koncentračním táboře Schwarzen Stern na Ukrajině?"

Taková jsem A tohle je všechno, co vím A musím se rozhodnout žít Pro všechno, co mohu dát Pro jiskru, která dá sílu dozrát. A budu stát za svým snem Jestli mohu Symbol mé víry v to Kdo jsem-

Ta slova, pořád dokola, v hlavě.

Splnění osudu Ti bylo vloženo do kolébky Moje bouře se nikdy neuklidní Můj osud vane ve větru-

Má to smysl. Osud. Ostatní nesmí trpět, on musí pykat. Za všechny. Za bolest.

"Mám vám zopakovat otázku?"

Zavrtěla hlavou, byla těžká a bolavá. Zatnula nehty hluboko do kůže a odpověděla.

"Ano, byl."

V tu chvíli viděla jen jeho šokovaný výraz. Hluk v síni ztišil až rozhodný soudce. Právník, vyvedený z konceptu, trval na tom, že neporozuměla správně otázce.

Zopakoval ji.

Odpověděla.

"Tento člověk stál za všemi zvěrstvy, za špínou, která se v táboře děla! Nechal popravovat, mučit, dřít všechny, včetně dětí! A mě...nejenom mě...znásilnil."

Právník mlčel.

"Když zjistil, že k táboru míří vojsko, nechal všechny vězně zaživa zasypat v dolech. Jen málokdo přežil. Vojáci už nechali doly zasypané. Vláda tvrdí, že nemá dost času a prostředků k jejich odkrytí ani dnes." Naprosté pozdvižení.

Ellen čekala úzkost a bolest, ale přišla úleva. A podivná otupělost, odevzdání. Udělala správně. Věděla to. Ale obětovala příliš mnoho...Daniel vyběhl ze síně. Muller vyskočil ze židle a tlačil se ke svému nerozhodně postávajícímu zástupci.

Další, co Ellen viděla, byl pilník na nehty pronikající Mullerovým hrdlem. Bylo to jako ve zpomaleném filmu. Vytřeštěné oči, pád na kolena, na zem. Pozvolna. Ochranka už držela viníka.

Ellen vstala a potácivě k nim zamířila. Visela pohledem na ženině tváři. Byla cizí, přesto svým způsobem známá. Oči. V tu chvíli ji poznala.

"Říkala jsem, že to jednou udělám."

Laura.

Usmívala se.

"Stálo to za to?"

"Oh ano! Teď máme všichni klid. Žij si svůj život. Mír v tvém srdci, kuře."

Splnění osudu Ti bylo dáno do kolébky-

Odvedli Lauru a soudní síň se vyprázdnila. Ellen ještě chvíli stála nad mrtvým tělem, než ji taky donutili odejít. Šla jako ve snách. Laura měla svůj osud. Udělala to, po čem všichni toužili. Měla tu nenávist v sobě, celé ty roky, musela ji úplně zničit.

Netušila, jak dlouho sedí na podstavci sochy před soudní budovou, a bylo jí to jedno. Vystřídali se, policie, záchranka, pohřebáci. Bílokabátníci. Přijeli pro Daniela, úplně se zhroutil. Možná ho pošlou do Mare Crisium. Do druhého pavilonu.

Myšlenky plynuly volně, ale pak Ellen cosi vyrušilo. Hlas. Prudce se obrátila...a viděla Marii. Liz Fryová ji vedla za ruku k ní.

"Maminko!"

Nemohla tomu uvěřit. "Marie?" Zašeptala dívčino jméno jednou, dvakrát, a znovu a znovu, dokud neměla dcerku v náručí. Pořád ji tiskla, objímala, líbala a hledala v záplavě zcuchaných vlasů maličkou uslzenou tvář.

Přes slzy viděla Reese a Fryovou. Děkovala tak dlouho, dokud neochraptěla pláčem. Tenhle den si pamatovala jako nejšťastnější ve svém životě.

Nebe bylo šedožluté a vanul slabý vítr. Dveře džípu se s prásknutím zavřely. Jako město duchů...Písek se valil mezi ploty, hlína suchá a udusaná, trosky staveb. Trosky Schwarzen Stern.

Ellen šla pomalu, teď už nikam nespěchala. Vzpomínky. Pořád je to tu stejně zlověstné. Nemohla ani správně definovat, co cítí. A nechtěla to vědět. Musí udělat něco jiného, než vzpomínat.

Poklekla na zem, do prachu, a sklonila hlavu. Promluvila.

"Vidíš, moje milá? Já žiju. A ty... " Nabrala hrst hlíny a mrštila s ní do vzduchu.

"Ty spíš tady v té špíně. Daleko od své mámy, od lidského tepla. Daleko od všeho, cos mohla mít, co ti patřilo. Jsi tak hluboko v té zemi a já tě ani nemůžu obejmout. Osud. Nevěřila jsem na něho, ale...Nesnesu pomyšlení, že tvoje smrt, moje malá Carrie, byla jen souhra hloupých náhod."

Odepnula si z krku řetízek s křížkem, dala jej do malé jamky, kterou v zemi vyhloubila, a zasypala.

"Pamatuj, máma tě bude vždycky milovat. Ať jsi kdekoli."

Nasedla do auta. Mlčky.

"V pořádku?" zeptal se její manžel.

Pohlédla na Williama Reese smířeným pohledem.

"Konečně ano."

S úsměvem ji políbil.

"Správně. Hlavně, že to malé bude mít spokojenou mámu." Pohladil Ellen po pomalu se rýsujícím břiše. Odjeli.

Amelie byla po několika letech z ústavu Mare Crisium propuštěna. Zanedlouho poté přestala docházet na ambulantní léčbu a pod vlivem agrese spáchala dvojnásobnou vraždu. Zbytek života strávila v přísně střeženém ústavu pro duševně choré zločince, v odlehlém koutě země.

Maris Stewartová prodělala náročnou a úspěšnou léčbu maniodepresivních stavů. Následně byla propuštěna. Navštěvovala příležitostná sezení, brala i nadále léky a založila rodinu.

Tina Schoberová postupně začala opouštět ústav, v častější míře využívala vycházky a po skončení terapie se dala zcela dohromady. Při jedné ze svých návštěv blízkého města, poznala muže, u kterého nalezla pochopení a podporu, po níž toužila. Vzala si jej a vychovali dvě děti. Obě silné osobnosti.

Allison Prescottová propadala po odchodu Maris Stewartové stále hlubším depresím. Ona, a její duchovní rodina, záhy spáchali hromadnou sebevraždu.

Recidivista Spader se po svém útěku, s Elizabeth Fryovou a Williamem Reesem, do ústavu nevrátil. Místo jeho pobytu zůstalo neznámé.

Elizabeth Fryová zahynula při pumovém atentátu ve městě Halltown. Stalo se to dva dny po jejím propuštění z ústavu do domácí péče.

Andrea Broniewská odešla z místa psychologa v Mare Crisium a zcela se věnovala krásné zdravé dceři jménem Ellen.

Ellen Sachsová-Reesová zemřela téhož roku, o Vánocích, při porodu mrtvého dítěte. Williamu Reesovi zůstala v péči Marie Sachsová.

Daniel Sachs se připojil ke karavaně stínů ve druhém pavilonu Mare Crisium.

Ellen se připojila ke své Carrie, se kterou jí za života nebylo souzeno být.